ERIN WATT

1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
WALL STREET JOURNAL BESTSELLER
USA TODAY BESTSELLER

Prințul de hârtie

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA
FAMILIA ROYAL

TREI

ERIN WATT

1 NEW YORK TIMES BESTSELLER
WALL STREET JOURNAL BESTSELLER
USA TODAY BESTSELLER

Prințul de hârtie

AL DOILEA VOLUM DIN SERIA
FAMILIA ROYAL

TREI

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Erin Watt

Prințul de hârtie

Al doilea volum din seria Familia Royal

Traducere din engleză de
Deniz Otay

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Dușmănescu

Coperta colecției: Faber Studio
Ilustrație și design copertă: Meljean Brook

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Maria Mușuroiu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Copyright © 2016 by Erin Watt

Titlu original: Broken Prince
Autor: Erin Watt

Copyright © Editura Trei, 2022 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-0311-9
ISBN (epub): 978-606-40-0449-9

Fanilor care iubesc această serie chiar mai mult decât o iubim noi

Capitolul 1

Reed

Casa e adâncită în întuneric şi liniște când traversez antreul bucătăriei. Aproape o mie de metri pătrați și nici țipenie de om prin preajmă. Chipul mi se destinde într-un zâmbet larg. Cu frații mei rătăciți prin toate direcțiile, menajera plecată și tatăl meu dus departe, cine știe pe unde, am tot conacul Royal numai pentru mine și iubita mea.

Oh, da.

Grăbesc pasul de-a lungul bucătăriei și urc treptele din spate. Sper că Ella mă așteaptă sus, în patul ei, arătând drăguț și sexy într-unul dintre tricourile mele mai vechi, în care doarme de obicei. Ar fi şi mai bine dac-ar purta doar atât... Mă grăbesc, trecând pe lângă dormitorul meu, pe lângă vechea cameră a lui Easton și Gid, până ajung în fața dormitorului Ellei care, în mod dezamăgitor, e închis. După o bătaie scurtă în ușă, nu primesc niciun răspuns. Încruntat, îmi scot telefonul din buzunarul de la spate și scriu un mesaj rapid.

Unde ești, iubito?

Nu răspunde. Îmi lovesc ușor telefonul de picior. Probabil a ieșit cu prietena ei, Valerie, în seara asta, ceea ce cumva e bine, de fapt, pentru că mi-ar prinde bine un duș înainte s-o văd. Băieții au fumat o tonă de iarbă în seara asta la Wade acasă și nu vreau să-i împut Ellei camera.

Plan nou. Duș, bărbierit, iar apoi pornesc în căutarea iubitei mele. Îmi dau jos tricoul, îl strâng grămadă în mână și deschid ușa dormitorului meu, fără să mă deranjez să aprind lumina. Îmi arunc papucii din picioare și merg de-a lungul covorului până la baia camerei.

Îi pot simți mirosul încă dinainte s-o văd.

Ce dra...?

Cu mirosul respingător de trandafiri intrându-mi în nări, merg clătinându-mă până în dreptul patului.

— Nu se poate, mârâi atunci când disting silueta neclară de pe saltea.

Simt un val de iritare care-mi sfâșie coloana, gonesc înapoi spre ușa de la intrare și aprind lumina. Apoi regret instantaneu că am făcut asta, deoarece lumina galbenă palidă, care umple camera,

dezvăluie formele despuiate ale unei femei cu care nu vreau să am nimic de-a face.

— Ce *mama dracului* cauți aici? mă răstesc la fosta prietenă a tatălui meu.

Brooke Davidson îmi zâmbește cu o falsă timiditate.

— Mi-a fost dor de tine.

Rămân cu gura căscată. Femeia asta vorbește serios acum? Arunc o privire pe hol, să mă asigur că Ella e încă plecată. Apoi mă îndrept spre pat.

— Ieși afară, mârâi, apucând-o de încheietura mâinii și trăgând-o jos din pat.

Rahat, va trebui să schimb așternuturile, căci dacă e ceva ce pute mai tare decât berea învechită și iarba la un loc, aia e Brooke Davidson.

— De ce? Înainte nu te plângeai.

Își linge buzele roșii într-un fel în care sunt sigur că se vrea a fi sexy, dar care-mi întoarce stomacul pe dos. Sunt multe secrete în trecutul meu pe care Ella nu le cunoaște. Multe care i-ar provoca scârbă. Iar femeia din fața mea e unul dintre ele.

— Țin minte cât se poate de clar că ți-am spus că nu mai vreau să am de-a face cu o zdreanță ca tine.

Zâmbetul arogant al lui Brooke se evaporă.

— Iar eu ți-am spus să nu vorbești așa cu mine.

— Am să vorbesc cum am eu chef cu tine, spun disprețuitor.

Mai arunc o privire spre ușă. Încep să transpir de disperare. Nu se poate ca Brooke să mai fie aici când se întoarce Ella.

Dar cum mama dracului aș putea să explic așa ceva? Privirea îmi cade pe hainele lui Brooke, aruncate pe jos — minuscula rochie scurtă, lenjeria din dantelă, o pereche de pantofi cu toc.

Încălțările mele au aterizat din greșeală lângă ale ei. Totul e o mare harababură.

Iau pantofii cu toc ai lui Brook și-i arunc spre pat.

— Nu mă interesează ce încerci să faci. Ieși dracului afară.

Îmi aruncă pantofii înapoi. Unul dintre tocuri îmi zgârie pieptul gol înainte de a cădea pe podea.

— Obligă-mă.

Îmi strâng palmele pe ceafă. În afară de a o lua cu forța și a o da afară, nu par să existe alte variante. Ce naiba ar zice Ella dacă m-ar prinde scoțând-o pe sus pe Brooke din camera mea?

Hei, iubito, nu mă băga în seamă. Doar arunc gunoiul. Vezi tu, m-am culcat cu iubita tatălui meu de vreo două ori, iar acum, că s-au despărțit, cred că vrea să mi se strecoare iar în pantaloni. Nu e deloc dezgustător, nu-i așa? Și ar urma o chicoteală înfundată.

Îmi încleștez pumnii de o parte și de alta a corpului. Gideon

mi-a spus întotdeauna că sunt autodistructiv, dar frate, asta e autodistrugere la un cu totul alt nivel. *Eu* am făcut asta. Am lăsat furia față de tatăl meu să mă târască în pat cu târfa asta. Mi-am spus că, după tot ce i-a făcut mamei, merita să mi-o trag cu iubită-sa pe la spatele lui.

Iar acum totul s-a întors împotriva mea.

— Îmbracă-te, îi șuier. Discuția asta s-a terminat...

Tresar la sunetul de pași de pe hol.

Cineva îmi strigă numele.

Brooke își întoarce capul. Și ea aude.

Futu-i. Futu-i. *Futu-i*.

Vocea Ellei se aude chiar în fața ușii mele.

— Oh, ce bine, Ella a ajuns acasă, spune Brooke, în timp ce sângele îmi pompează neregulat în urechi. Am niște vești pe care vi le pot împărtăși amândurora.

E probabil cea mai stupidă chestie pe care aș putea s-o fac, dar singurul meu gând e să *rezolv problema asta*. Femeia asta trebuie să *plece*.

Așa că mă opresc din orice altceva și mă năpustesc asupra ei. O apuc pe Brooke de braț și o târăsc de pe saltea, dar javra mă trage în jos. Încerc să evit orice contact cu corpul ei gol, dar, în cele din urmă, îmi pierd echilibrul. Ea profită de asta și se prinde de spatele meu. Un râset ușor îmi pufnește în ureche în timp ce țâțele ei siliconate mi se lipesc pe piele.

Mă uit panicat la mânerul ușii, care se roteşte.

Brooke îmi șoptește:

— Sunt însărcinată, iar copilul e al tău.

Ce?

Întregul univers mi se zdruncină, apoi se oprește în loc.

Ușa se deschide larg. Fața superbă a Ellei se întâlnește cu a mea. Îi privesc expresia chipului, trecând de la bucurie la șoc.

— Reed?

Rămân înmărmurit, însă mintea mea face eforturi imense, încercând frenetic să socotească care a fost ultima dată când eu și Brooke am făcut ceva împreună. Era de Sfântul Patrick. Gid și cu mine o ardeam la piscină. El s-a îmbătat. M-am îmbătat şi eu. Era din cale-afară de supărat pentru nu mai știu ce. Tata, Sav, Dinah, Steve. N-am înțeles mare lucru.

Remarc destul de vag chicotitul lui Brooke. Zăresc fața Ellei, însă n-o văd cu adevărat. Ar trebui să zic ceva, dar nu spun nimic. Sunt ocupat. Ocupat să mă panichez. Ocupat să-mi aduc aminte.

De Sfântul Patrick... Mă împiedicasem pe trepte și apoi m-am trântit undeva și m-am trezit cu scula înfășurată într-o gură umedă. Știam că nu era Abby, pentru că mă despărțisem de ea deja și, în

orice caz, nu era genul care să se furișeze la mine în cameră. Și, la urma urmei, cine sunt eu să refuz o felație gratis?

Gura Ellei se deschide și spune ceva. Dar eu nu aud. Sunt cuprins într-un vârtej de vină și ură de sine, din care nu pot ieși. Tot ce pot să fac e să mă holbez la ea. La iubita mea. Cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată. Nu-mi pot întoarce privirea de la părul ei auriu, de la ochii ei mari și albaștri, care mă imploră să-i ofer o explicație.

Spune ceva, le ordon coardelor mele vocale, dar ele nu cooperează.

Nu-mi pot mișca buzele. Simt o atingere rece pe gât și tresar.

Spune ceva, la naiba. N-o lăsa să plece...

Prea târziu. Ella dispare valvârtej pe ușă.

Zgomotul ușii trântite mă scoate din transă. Aproape. Tot nu mă pot mișca. Abia pot să respir.

De Sfântul Patrick... Asta a fost cu mai bine de șase luni în urmă. Nu știu multe despre femeile gravide, dar la Brooke nu se vede mai nimic. N-are cum.

N-are. Cum.

N-are. Cum. Să. Fie. Al. Meu.

O zbughesc din pat, ignorând tremuratul sălbatic al mâinilor mele, și ies pe ușă.

— Pe bune? aud vocea amuzată a lui Brooke. Ai să alergi după ea? Cum ai să-i explici asta, dragule?

Mă întorc furios către ea.

— Femeie, dacă nu ieși dracului din camera mea, jur pe Dumnezeu că te arunc afară.

Tata mi-a spus mereu că un bărbat care ridică mâna asupra unei femei se coboară până se face una cu pământul. Așa că n-am lovit niciodată o femeie. N-am avut niciodată impulsul ăsta până când am cunoscut-o pe Brooke Davidson.

Ea îmi ignoră amenințarea. Continuă să mă ia peste picior, scoțând la iveală toate temerile mele.

— Ce minciuni îi vei spune? Că nu m-ai atins niciodată? Că nu m-ai dorit niciodată? Cum crezi c-o să reacționeze când află că ți-ai pus-o cu iubita tăticului tău? Crezi c-o să te mai vrea?

Privesc către cadrul gol al ușii. Aud sunete înăbușite dinspre camera Ellei. Îmi vine s-o iau la goană pe hol, dar nu pot. Nu cât timp Brooke e încă în casă. Dacă dă fuga până acolo în curul gol, spunând că e însărcinată cu copilul meu? Cum îi explic asta Ellei? Cum o fac să mă creadă? Brooke trebuie să dispară înainte ca eu să dau ochii cu Ella.

— *Ieși afară*.

Îmi vărs toți nervii pe Brooke.

— Nu vrei să afli sexul copilului mai întâi?
— Nu. Nu vreau.
Privesc trupul ei suplu și dezgolit și văd o ușoară umflătură pe abdomen. Mi se umple gura de fiere. Brooke nu e genul care să se îngrașe. Corpul e singura ei armă. Așa că javra nu minte cu privire la sarcină.
Dar copilul ăla nu e al meu.
Ar putea fi al tatei, dar cu siguranță *nu* e al meu.
Smucesc ușa și ies în fugă din cameră.
— Ella! strig.
Nu știu ce am să-i spun, dar e mai bine decât să nu-i spun nimic. Încă mă blestem pentru că am rămas în halul ăla de împietrit în fața ei. Doamne, ce dobitoc sunt.
Mă opresc în fața ușii ei. Scanez încăperea dintr-o privire, dar nu văd nimic. Apoi aud — sunetul grav, grohăit al unui motor de mașină sport în timp ce e turat. Copleşit de panică, o iau la goană pe trepte, în timp ce Brooke râde în hohote în urma mea, ca o vrăjitoare de Halloween.
Mă năpustesc asupra ușii de la intrare, uitând că e încuiată și, pe când reușesc s-o descui, nu găsesc nici urmă de Ella. O fi zbughit-o pe șosea cu viteza luminii. Rahat.
Pietrișul de sub picioare îmi amintește că am pe mine doar jeanşii și nimic altceva. Mă răsucesc pe călcâie, urc treptele câte trei deodată și mă opresc în fața lui Brooke.
— Nu se poate ca ăla să fie copilul meu, mormăi eu.
Dac-ar fi fost cu adevărat al meu, Brooke ar fi jucat cartea asta cu mult timp în urmă, n-ar fi așteptat până acum.
— Și cred că nu e nici al tatălui meu, altfel n-ai sta dezbrăcată în camera mea ca o curvă de doi bani.
— E al cui zic eu că e, îmi spune pe un ton distant.
— Unde e dovada?
— N-am nevoie de dovezi. E cuvântul meu împotriva cuvântului tău, iar până când sosesc rezultatele testelor de paternitate, deja voi avea un inel pe deget.
— Îți doresc multă baftă.
Mă prinde de braț când încerc să trec pe lângă ea.
— N-am nevoie de baftă. Te am pe tine.
— Nu. Nu m-ai avut niciodată.
Mă eliberez din strânsoarea ei, scuturându-mi mâna. Plec s-o caut pe Ella.
— Poți sta cât vrei tu aici, Brooke. Nu-ți mai fac jocurile.
Vocea ei glacială mă oprește înainte să ajung la camera mea.
— Dacă-l convingi pe Callum să mă ceară de nevastă, o să le spun tuturor că e copilul lui. Dacă nu mă ajuți, toți vor crede că e copilul

tău.

Mă opresc în prag.

— Testele ADN vor arăta că nu e al meu.

— Poate, ciripește ea, dar testele ADN vor arăta că fătul aparține unui membru al familiei Royal. Testele alea nu fac diferența mereu între rude, mai ales între tați și fii. Va fi destul cât s-o facă pe Ella să aibă îndoieli. Așa că te-ntreb pe tine, Reed, vrei să spun lumii întregi — și *Ellei* — că vei fi tătic? Pentru că am s-o fac. Sau poți accepta condițiile mele și nu va afla nimeni.

Ezit.

— Ne-am înțeles?

Scrâșnesc din dinți.

— Dacă fac asta, dacă reușesc să-i bag în cap — mă străduiesc să găsesc cuvântul potrivit — ideea asta lui taică-meu, ai s-o lași pe Ella în pace?

— La ce te referi?

Mă întorc lent.

— Mă refer ca nicio mizerie din partea ta să nu ajungă la Ella, javră. Nu vorbești cu ea, nici măcar pentru a-i explica asta — fac semn spre trupul ei, care e acum îmbrăcat. Zâmbești, saluți, dar fără să te apropii prea mult.

N-am încredere în femeia asta, dar dacă pot să fac un târg de dragul Ellei — da, și de dragul meu — atunci o voi face. Tata și-a căutat-o cu lumânarea ajungând în pat cu femeia asta. N-are decât să se tăvălească din nou în mizeria aia.

— S-a făcut. Tu convinge-l pe taică-tău și poți trăi fericit până la adânci bătrâneți cu Ella.

Brooke izbucnește în râs în timp ce se apleacă să-și ia pantofii.

— *Dacă* poți s-o recâștigi.

Capitolul 2

Două ore mai târziu, intru deja în panică. E trecut de miezul nopții și Ella nu s-a întors.

Nu vine odată acasă să urle la mine? Am nevoie de ea să-mi spună că sunt un dobitoc și că nu merit să-și piardă vremea cu mine. Am nevoie să fie în fața mea și să scuipe flăcări. Am nevoie să urle la mine, să-mi tragă pumni și picioare.

Am nevoie de ea, la dracu'.

Îmi verific telefonul. Au trecut ore bune de când a plecat. Îi tastez numărul, dar nu răspunde.

Încă un apel și intră căsuța vocală.

Îi scriu mesaj: *Unde ești?*

Niciun răspuns.

Tata e îngrijorat.

Tastez minciuna asta sperând c-o să primesc un răspuns, dar telefonul tace în continuare. Poate că mi-a blocat numărul. Gândul ăsta mă doare, dar nu m-ar mira să fie așa, astfel că alerg în camera fratelui meu. Nu se poate ca Ella să ne fi blocat pe toți.

Easton încă doarme, dar telefonul lui e la încărcat pe noptieră. Îl deblochez și scriu încă un mesaj. Îl place pe Easton. I-a plătit datoriile. Lui Easton i-ar răspunde, nu-i așa?

Hei. Reed mi-a spus că s-a întâmplat ceva. Ești OK?

Nimic.

Poate a parcat pe undeva pe drum și acum se plimbă de-a lungul țărmului. Bag în buzunar telefonul lui frate-meu, în caz că se hotărăşte să-i răspundă, și cobor repede în curtea din spate.

Țărmul e complet pustiu, așa că mă îndrept în pas alergător spre domeniul Worthington, o proprietate aflată patru case mai jos. Nici acolo nu e.

Mă uit în jur, la țărmul pietros, apoi spre largul oceanului și nu văd nimic. Nici țipenie de om. Nicio urmă în nisip. Nimic.

Frustrarea se transformă rapid în panică în timp ce alerg înapoi spre casă și urc în Range Roverul meu. Ținând degetul apăsat pe butonul de pornire, lovesc agitat cu pumnul de bord. Gândește. Gândește. *Gândește*.

Valerie. Sigur e la Valerie.

În mai puțin de zece minute, ajung în fața casei lui Val, dar nici urmă de decapotabila sport de culoare albastră a Ellei. Cu motorul

Roverului încă pornit, sar din mașină și mă îndrept grăbit spre alee. Mașina Ellei nu e nici acolo.

Arunc din nou un ochi în telefon. Niciun mesaj. Nici pe telefonul lui Easton. Ecranul îmi arată că am antrenament de fotbal american în douăzeci de minute, ceea ce înseamnă că Ella trebuie să ajungă la brutăria la care lucrează. De regulă, mergem împreună. Chiar și după ce a primit mașina — un cadou de la tatăl meu — am continuat să mergem împreună.

Ella a spus că făceam asta pentru că nu-i plăcea să conducă. Eu i-am spus că e periculos să conducă dimineața. Ne mințeam unul pe celălalt pentru că niciunul dintre noi nu era dispus să recunoască adevărul: eram topiți unul după celălalt. Cel puțin eu. Din momentul în care a apărut în prag, cu o pereche de ochi mari și un optimism rezervat, n-am mai putut să mă țin departe de ea.

Instinctul îmi spunea că nu va fi bine pentru mine. Instinctul meu se înșela. Nu ea era periculoasă. Eu eram. Și încă sunt.

Reed, distrugătorul.

Ar fi o poreclă mișto dacă n-ar fi fost vorba de viețile noastre, pe care eu le-am distrus.

Când ajung, parcarea din fața brutăriei e goală. După cinci minute de bătut la ușă, proprietara — Lucy, cred — apare încruntată.

— Deschidem abia într-o oră, mă informează.

— Sunt Reed Royal, iub...

Ce sunt? Iubitul ei? Fratele ei vitreg? Ce?

— Prietenul Ellei.

La dracu', nici măcar atât nu sunt.

— E aici? E o urgență de familie.

— Nu, n-a mai trecut pe aici.

Lucy ridică din sprânceană în semn de îngrijorare.

— Am sunat-o și nu răspunde. E un angajat atât de bun, mă gândeam că poate s-a îmbolnăvit și nu m-a putut anunța.

Simt cum mi se strânge inima. Ella n-a lipsit nici măcar o zi la brutărie, cu toate că trebuie să se trezească dis-de-dimineață și să lucreze aproape trei ore înainte de începerea cursurilor.

— Ah, bine, probabil e acasă, în pat, bombăn eu, retrăgându-mă.

— Stai puțin, spune Lucy. Ce se petrece? Tatăl tău știe că Ella lipsește?

— Nu lipsește, doamnă, îi răspund la jumătatea distanței spre mașină. E acasă. Cum spuneați, bolnavă. La pat.

Ies din parcare și-l sun pe antrenor.

— Nu mai apuc să vin la antrenamente. Urgență de familie, îi repet.

Antrenorul Lewis mă face cu ou şi cu oțet, dar eu îndepărtez

telefonul de ureche. După câteva minute, se calmează.

— Bine, fiule. Dar mă aștept să te găsesc aici, în echipament, mâine la prima oră.

— Da, să trăiți.

Când ajung înapoi acasă, o găsesc pe menajera noastră, Sandra, pregătindu-mi micul dejun.

— Ai văzut-o pe Ella? o întreb pe bruneta durdulie.

— Nu, n-aș putea zice c-am văzut-o.

Sandra se uită la ceas.

— De obicei, e plecată la ora asta. Și tu, de altfel. Ce se întâmplă? Nu aveai antrenamente?

— Antrenorul are o urgență în familie, mint.

Sunt al naibii de bun la minciuni. Devine o a doua natură când trebuie să ascunzi constant adevărul.

Sandra spune:

— Sper că nu e nimic serios.

— Și eu, răspund. Și eu.

Când ajung sus, intru în camera pe care ar fi trebuit s-o verific înainte să plec valvârtej. Poate s-a furișat înăuntru în timp ce încercam s-o găsesc. Dar în camera Ellei e o tăcere de mormânt. Patul este încă făcut. Biroul arată impecabil.

Verific în baie, care pare și ea neatinsă. La fel șifonierul. Toate lucrurile ei atârnă pe umerașe identice de lemn. Pantofii ei sunt aliniați în mod ordonat pe podea. Sunt câteva cutii nedeschise și plase încă burdușite cu haine pe care, probabil, Brooke le-a ales pentru ea.

Încerc să nu mă simt prost că-i invadez intimitatea şi-i cotrobăi prin noptieră — e goală. I-am mai verificat o dată camera pe vremea când încă nu aveam încredere în ea și țin minte că păstra mereu o carte de poezii și un ceas bărbătesc în noptieră. Ceasul era o copie fidelă a celui pe care-l are tata. Al ei aparținea prietenului celui mai bun al tatei, Steve, părintele biologic al Ellei.

Mă opresc în mijlocul camerei și privesc în jur. Nu e nimic aici care i-ar putea trăda prezența. Nici telefonul. Nici cartea ei. Nici... ah, la dracu', nu, rucsacul ei nu e aici.

Ies valvârtej pe hol, îndreptându-mă spre camera lui Easton.

— East, trezește-te, East! îi spun tăios.

— Ce e? mormăie. E timpul să mă trezesc?

Clipeşte rapid din ochii mijiți.

— Rahat. Am întârziat la antrenamente. Tu de ce nu ești acolo deja?

Țâșnește din pat, dar îl apuc de braț înainte s-o ia la fugă.

— Nu mergem la antrenamente. Antrenorul știe.

— Ce? De ce...

— Lasă asta acum. Cât era datoria ta?
— Ce?
— Cât îi datorai agentului de pariuri?
Clipește la mine.
— Opt miare. De ce?
Fac câteva calcule rapide.
— Asta înseamnă că Ella mai are vreo două miare, nu?
— Ella? spune el încruntându-se. Ce-i cu ea?
— Cred că a fugit.
— Unde a fugit?
— A fugit de tot. A fugit de acasă, mormăi eu.
Mă ridic din pat și mă uit pe geam.
— Tata a plătit-o să stea aici. I-a dat zece miare. Gândește-te, East. A trebuit s-o plătească pe această orfană care făcea striptease zece miare ca să vină să locuiască cu noi. Și probabil i-ar fi dat în fiecare lună banii ăștia.
— De ce a plecat? întreabă confuz, încă pe jumătate adormit.
Continui să mă uit pe geam. Odată ce-i trece deruta, va pune piesele cap la cap.
— Ce-ai făcut?
Mda, acu-i acu.
Podeaua scârțâie în timp ce se plimbă de colo-colo prin cameră. Îl aud bombănind înjurături pe la spatele meu, în timp ce se-mbracă.
— Nu contează, îi spun agitat.
Îi enumăr locurile în care am căutat-o.
— Unde crezi că e?
— Are destul bani să-și ia un bilet de avion.
— Dar ea e foarte atentă cu banii. Abia a cheltuit din ei cât a stat aici.
Easton aprobă gânditor. Apoi, privirile ni se întâlnesc și vorbim la unison, ca și cum noi am fi gemenii Royal, nu frații noștri, Sawyer și Sebastian.
— GPS.
Sunăm la service-ul GPS care aparține companiei Atlantic Aviation și pe care tata l-a instalat în fiecare mașină pe care a cumpărat-o vreodată. Asistenta, de altfel foarte cooperantă, ne spune că mașina nouă, un Audi S5, e parcată la stația de autobuz.
Ieșim pe ușă înainte ca ea să apuce să ne dea adresa.

— Are şaptespezece ani. Cam atât de înaltă.
Îmi țin mâna sub bărbie în timp ce o descriu pe Ella vânzătoarei de bilete.
— Blondă. Ochi albaștri.

Albaștri ca Oceanul Atlantic. Gri furtunos, albastru-glacial, la multe leghe adâncime. M-am pierdut în privirea ei în repetate rânduri.

— Și-a uitat telefonul.

Ridic telefonul meu.

— Trebuie să i-l ducem.

Vânzătoarea de bilete plescăie din limbă.

— Da, sigur. Se grăbea foarte tare să plece. A cumpărat un bilet spre Gainesville. I-a murit bunica, știți voi.

Eu și East dăm aprobator din cap.

— La ce oră a plecat autocarul?

— Oh, au trecut câteva ore bune. A ajuns deja, cel mai probabil.

Doamna de la bilete scutură capul compătimitor.

— Plângea de mama focului, avea inima zdrobită. Nu mai vezi așa ceva — copii cărora să le pese atât de mult de bătrâni. Era înduioșător. Mi-a părut îngrozitor de rău pentru ea.

East strânge pumnii lângă mine. Furia lui iradiază în valuri. Dacă eram singuri, probabil unul dintre pumnii lui îmi zbura în față.

— Mulțumim, doamnă.

— Pentru puțin, dragă.

Ne expediază dând din cap aprobator.

Ieșim din clădire și ne oprim la mașina Ellei. Întind mâna și Easton îmi trântește în palmă cheile ei de rezervă.

Înăuntru, îi găsesc brelocul, în compartimentul din mijloc, alături de cartea de poezii și ceea ce par a fi actele de la mașină vârâte în paginile cărții. În torpedou și-a lăsat telefonul, care încă arată toate mesajele necitite de la mine.

A lăsat totul în urma ei. Tot ce are legătură cu familia Royal.

— Trebuie să ajungem la Gainesville, spune Easton pe un ton categoric.

— Știu.

— Îi spunem tatei?

Să-i spunem lui Callum Royal ar însemna că-i putem lua avionul. Am ajunge într-o oră. Altfel, ar fi un drum de șase ore și jumătate.

— Nu știu. Simt că nu mai e atât de urgent s-o găsesc. Acum știu unde e. Pot ajunge la ea. Trebuie să-mi dau seama în ce fel s-o fac.

— Ce ai făcut? mă întreabă din nou Easton pe un ton acuzator.

Nu sunt pregătit pentru toată ura lui care se va îndrepta înspre mine, așa că rămân tăcut.

— Reed.

— M-a prins cu Brooke, îi răspund cu un glas răgușit.

El rămâne cu gura căscată.

— Brooke? Brooke a lui tata?
— Da.
Mi-e greu să-l privesc în ochi.
— Ce mama *dracului*? Cât de des ai făcut-o cu Brooke?
— De vreo două ori, recunosc eu. Nu în ultimul timp, însă. Și în niciun caz nu aseară. Nu m-am atins de ea, East.
Scrâșnește din dinți. Moare de nerăbdare să-mi tragă una, dar n-o s-o facă. Nu în public. A mai auzit povestea de la mama. *Numele Royal trebuie păstrat curat, băieți. E ușor să-l distrugi, e mult mai greu să-l repari.*
— Ar trebui să fii spânzurat de boașe și lăsat să atârni până te scofâlcești.
Îmi scuipă la picioare.
— Dacă n-o găsești pe Ella s-o aduci înapoi, voi fi primul care se înscrie la asta.
— Destul de cinstit.
Încerc să-mi păstrez calmul. N-are rost să stau supărat acum. N-are rost să răstorn mașina asta. N-are rost să urlu chiar dacă tot ce vreau să fac e să deschid gura și să eliberez toată furia și ura de sine.
— Cinstit?
Pufnește dezgustat.
— Deci te doare-n cot că Ella e în vreun oraș universitar și o să ajungă să fie pipăită de toți bețivii?
— E o supraviețuitoare. Sunt convins că e în siguranță.
Cuvintele îmi sună atât de ridicol, încât mă înec în timp ce le scot. Ella e o fată superbă și e de una singură. Cine știe ce se poate întâmpla cu ea?
— Vrei să duci mașina acasă înainte să pornim spre Gainesville?
Easton se holbează la mine.
— Ei bine? întreb nerăbdător.
— Sigur, de ce nu.
Îmi smulge brelocul din mână.
— Adică... cui îi pasă că e o bunăciune de șaptesprezece ani, singură și cu vreo două miare la ea?
Degetele mi se încleștează. Nu-i ca și cum vreun drogat cu metamfetamină o să se uite la ea și o să zică „uite o țintă ușoară. O fetișcană de-un metru jumate care cântărește mai puțin decât un picior de-al meu, n-are ce să-mi facă...“ — devine tot mai dificil pentru mine să respir — și-s sigur că fiecare tip de care o să dea o să aibă doar cele mai bune intenții. Niciunul n-o s-o târască pe o stradă mai dosită ca s-o poștească cu tovarășii până o să...
— Taci dracului! urlu.
— În sfârșit, zice East ridicând brațele în aer.
— Ce vrei să zici?

Gâfâi de nervi. Imaginile pe care mi le-a băgat Easton în cap mă fac să-mi vină să alerg până în Gainesville și să distrug totul în calea mea, ca Hulk.

— Te purtai de parcă nu înseamnă nimic pentru tine. Poate că tu ești făcut din piatră, dar mie-mi place Ella. Ne... ne făcea bine prezența ei.

Mâhnirea lui e aproape palpabilă.

— Știu.

Cuvintele par smulse din mine.

— Știu, futu-i.

Simt că mă sufoc.

— Dar... *noi* nu i-am făcut ei bine.

Gideon, fratele nostru mai mare, a încercat să ne avertizeze de la bun început. *Stai dracului departe de ea. N-are nevoie de genul nostru de drame. N-o distruge cum am făcut eu cu...*

— Ce vrea să însemne asta?

— Exact așa cum sună. Suntem toxici, East. Fiecare dintre noi. M-am culcat cu iubita tatei ca să mă răzbun că a fost un bou cu mama. Gemenii sunt băgați în niște rahaturi de care nici nu vreau să aud. Tu ești un parior incurabil. Gideon e...

Mă opresc. Gid e în propriul lui iad acum, dar Easton nu trebuie să știe asta.

— Suntem nişte distruşi, omule. Poate îi e mai bine fără noi.

— Nu-i adevărat.

Dar eu chiar cred că e. Nu-i facem deloc bine. Tot ce voia Ella era să trăiască o viață normală, liniștită. Nu poate avea asta în familia Royal.

Dacă n-aș fi complet egoist, m-aș da la o parte. L-aș convinge pe East că e cel mai bine pentru ea să stea cât mai departe de noi.

În schimb, păstrez tăcerea și mă gândesc la ce o să-i spun când o s-o găsim.

— Hai să mergem. Am o idee.

Mă întorc pe călcâie și mă îndrept spre intrare.

— Credeam că mergem în Gainesville, mormăie East în spatele meu.

— Asta o să ne scutească de drum.

Traversăm în linie dreaptă spre biroul șefului de pază, unde-i bag o sută de dolari în buzunar polițistului și ne lasă să ne uităm la camerele de supraveghere din Gainesville. Tipul derulează filmarea până la momentul în care autocarul din Bayview parchează, iar inima îmi stă în loc în timp ce mă uit printre pasageri. Apoi îmi cade până în stomac, când descopăr că niciunul dintre pasageri nu e Ella.

— Ce mama dracului! izbucnește East, în vreme ce părăsim

autogara, zece minute mai târziu. Doamna de la bilete a spus că Ella a luat autocarul ăla.

Maxilarul mi-e atât de încordat, încât abia pot scoate un cuvânt.

— Poate a coborât într-o altă stație.

Ne târâm înapoi spre Rover și ne strecurăm înăuntru.

— Și acum, ce? mă întreabă cu ochii fixați amenințător asupra mea.

Îmi trec o mână prin păr. Am putea să ne oprim la fiecare stație de autobuz de pe traseu, dar cred că am vâna cai verzi pe pereți. Ella e isteață și obișnuită să fugă, să dispară spontan dintr-un oraș și să-și reconstruiască viața. A învățat asta de la mama ei.

Un alt gând grețos îmi întoarce măruntaiele. O să se angajeze din nou la un club de striptease? Știu că Ella va face tot ceea ce e nevoie pentru a supraviețui, dar gândul că-și va scoate hainele de pe ea pentru o grămadă de perverși slinoși îmi face sângele să fiarbă.

Trebuie s-o găsesc. Dacă s-a întâmplat ceva cu ea din cauza mea, nu voi putea să mi-o iert.

— Mergem acasă, îl anunț.

Fratele meu mă privește uimit.

— De ce?

— Tata are un detectiv pe statul de plată. O s-o găsească mult mai repede decât am putea noi s-o facem.

— Tata o să înnebunească.

Nu zău. Și o să-i fac față cât pot de bine, dar deocamdată Ella e prioritatea.

Capitolul 3

Aşa cum a prezis Easton, tata e palid de mânie când îi spunem că Ella a dispărut. Eu n-am mai dormit de douăzeci și patru de ore și sunt extenuat, prea obosit să-i fac față în seara asta.

— De ce *dracului* nu m-ați sunat mai repede? izbucnește tata.

Pășește nervos prin livingul imens, tocurile pantofilor Oxford, de-o mie de dolari, izbindu-se de podeaua lucioasă din lemn masiv.

— Credeam c-o vom găsi înainte să se ajungă la asta, îi spun concis.

— Sunt tutorele ei legal! Trebuia să fiu informat.

Respirația tatei devine tot mai apăsată.

— Ce-ai făcut, Reed?

Privirea lui furioasă mă sfredeleşte. Nu se uită la East sau la gemeni, care stau pe canapea cu priviri la fel de îngrijorate. Nu mă surprinde că tata a decis să dea vina pe mine. Știe că frații mei se iau după mine, că singurul Royal care ar fi putut-o îndepărta pe Ella sunt eu.

Înghit în sec. Rahat. Nu vreau să știe că Ella și cu mine am ajuns să fim împreună chiar sub nasul lui. Vreau să se concentreze s-o găsească, nu să fie distras de faptul că fiu-su s-a combinat cu pupila lui cea nouă.

— Nu a fost Reed.

Confesiunea calmă a lui Easton mă şochează. Mă uit la fratele meu, dar privirea lui e fixată pe tata.

— Eu sunt motivul pentru care a plecat. Ne-am întâlnit cu agentul meu de pariuri cu o seară înainte — îi datoram niște bani — și Ella s-a speriat. Tipul nu e cel mai prietenos om, dacă știi ce vreau să zic.

Vena de pe fruntea tatei stă să explodeze.

— *Agentul* tău de pariuri? Iar te-ai băgat în rahaturile alea?

— Îmi pare rău, ridică Easton din umeri.

— Îți pare rău? Ai băgat-o pe Ella într-una din belelele tale și ai speriat-o într-atât, încât a luat-o la fugă!

Tata se apropie de fratele meu, iar eu mă strecor imediat între ei doi.

— East a făcut o greșeală, îi spun ferm, evitând privirea fratelui meu.

O să-i mulțumesc mai târziu pentru ce-a făcut. Acum, trebuie

să-l calmăm pe bătrân.

— Dar asta e, s-a întâmplat și gata, bine? Ar trebui să ne concentrăm ca s-o găsim.

Umerii tatei se lasă.

— Ai dreptate, aprobă el, înăsprindu-și trăsăturile. O să-mi sun detectivul.

Iese furtunos din living fără să mai spună un cuvânt, cu sunetul pașilor lui grei răsunând pe coridor. Un moment mai târziu, auzim ușa biroului trântindu-se.

— East, încep eu.

Se-ntoarce spre mine cu o privire ucigătoare.

— N-am făcut-o pentru tine, am făcut-o pentru ea.

Gâtlejul mi se strânge.

— Știu.

— Dacă tata ar fi știut despre... face un pas înapoi, privind spre gemenii care n-au scos niciun cuvânt în timpul întregii discuții. Doar l-ar distrage.

— Crezi că detectivul o s-o găsească pe Ella? întreabă Sawyer.

— Da, îi răspund, mimând o convingere pe care n-o simt de fapt.

— Dacă folosește cartea de identitate a mamei ei, o poate găsi cu ușurință, îl asigură East pe fratele nostru mai mic. Dacă reușește să facă rost de o carte de identitate falsă...

Umerii îi cad, înfrânți.

— Nu știu.

— Nu poate să se ascundă la nesfârșit, spune Seb cu speranță în voce.

Ba da, poate. E cea mai descurcăreață persoană pe care o știu. Dacă Ella vrea să dispară, asta o să facă.

Telefonul îmi sună în buzunar. Îl apuc grăbit, dar e ultima persoană al cărei nume voiam să-l văd. Fierea mi se urcă până în gâtlej când văd numele lui Brooke.

O păsărică mi-a șoptit că prințesa ta a dispărut.

— Ella? întreabă East.

— Brooke.

Numele ei mă arde pe limbă.

— Ce vrea?

— Nimic, mormăi, dar un al doilea mesaj îmi apare.

Callum trebuie să fie distrus. Săracul de el. Are nevoie de cineva care să-i fie alături.

Scrâșnesc din dinți. E oricum, numai subtilă nu.

În goana nebunească după Ella, n-am apucat să mă gândesc la sarcina lui Brooke și la târgul pe care l-am făcut cu ea. Acum n-o pot ignora, pentru că mesajele continuă să curgă.

Ai o treabă de făcut, Reed.
Ai făcut o promisiune.
Răspunde-mi, căcăciosule mic ce ești!
Vrei niște dramă cu mămici și copii pe lângă tot restul? Asta vrei?

Dumnezeule. N-am nevoie de asta acum. Îmi reprim furia și mă forțez să-i răspund.

Calmează-te, javră. O să vorbesc cu el.

— Ce vrea? repetă Easton iritat.
— Nimic, îi răspund din nou.
Apoi îi las pe toți în living și mă târâi până la tata în birou.
Nu vreau să fac asta. Chiar nu vreau să fac asta.
Bat la ușă.
— Ce e, Reed?
— De unde știai că sunt eu? întreb în timp ce deschid ușa.
— Fiindcă acum că Gideon e plecat, tu ești liderul găștii vesele de frați.
Tata dă pe gât un pahar de whisky în timp ce întinde mâna după sticlă. Și mă mai mir că nu-l pot dezobișnui pe East.
Oftez adânc.
— Cred c-ar trebui s-o suni pe Brooke.
Tata se oprește cu dopul sticlei în mână.
Da, m-ai auzit bine, bătrâne. Și, crede-mă, sunt la fel de șocat ca tine.
Văzând că nu răspunde, mă forțez să insist.
— Când se întoarce Ella, o să ai nevoie de ajutor. Ai nevoie de cineva care să absoarbă toată tensiunea.
Mă înec cu următoarele cuvinte.
— O mână delicată, de femeie, vreau să zic. Ella a fost foarte apropiată de mama ei. Poate că dacă Brooke ar fi fost mai prezentă, Ella n-ar fi plecat.
Tata mă privește încruntat.
— Credeam c-o urăști pe Brooke.
— De câte ori vrei să-ți spun că sunt un prostănac?
Schițez un zâmbet dureros de forțat.
Nu pare convins.
— Vrea un inel și eu nu sunt pregătit pentru asta.
Slavă Domnului. Se pare că băutura nu i-a afectat *toată*

rațiunea.

— Nu trebuie s-o iei de nevastă. Doar...

Îmi ling buzele. E al naibii de greu, dar insist de dragul târgului făcut. Nu-mi permit ca Brooke să le spună tuturor că progenitura diavolului e a mea.

— Să știi doar că e OK dacă s-ar întoarce. Am înțelege. Avem nevoie de oameni la care să ținem. Și care să țină la noi.

Asta măcar e adevărat. Iubirea Ellei m-a făcut să cred că pot fi o persoană mai bună.

— Foarte generos din partea ta, spune tata sec. Și, la dracu', poate ai dreptate.

Își plimbă degetele pe pahar.

— O s-o găsim, Reed.

— Sper.

Îmi zâmbește încordat și mă retrag din încăpere. În timp ce-nchid ușa, îl aud că ia telefonul, spunând:

— Brooke, sunt eu, Callum. Ai un minut?

Îi trimit rapid un mesaj.

S-a făcut. Nu-i spune nimic despre copil. O să-i distragă atenția.

Îmi trimite un emoji aprobator. Îmi apăs cu putere degetele pe telefon, forțându-mă să nu-l izbesc de pereți.

Capitolul 4

— Reed.

Valerie Carrington mă ajunge din urmă pe peluza din spate, cu părul până la umeri fluturându-i în vântul uscat de octombrie.

— Așteaptă.

Mă opresc fără tragere de inimă și, când mă întorc spre ea, o pereche de ochi întunecați mă țintuiesc. Val e mignonă, dar impunătoare. Ne-ar trebui cineva cu abordarea ei de buldozer pe linia noastră ofensivă.

— Întârzii la antrenamente, mormăi.

— Nu-mi pasă.

Își ține mâinile încrucișate.

— Trebuie să încetezi cu jocurile tale. Dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat cu Ella, jur că sun la poliție.

Au trecut două zile de când Ella a dispărut și n-am auzit nicio veste de la detectiv. Tata ne-a obligat să mergem la școală ca și cum totul ar fi normal. I-a spus directorului că Ella e bolnavă acasă, ceea ce-i spun acum și lui Val.

— E acasă, bolnavă.

— Mănânci. *Rahat*.

— Chiar e.

— Atunci de ce nu pot s-o văd? De ce nu-mi răspunde la mesaje sau nu mă sună înapoi? Nu-i ca și cum are holeră! E doar o *gripă* — există tratament pentru asta. Și tot poate să primească vizite de la prieteni.

— Callum o ține în carantină, o mint.

— Nu te cred, îmi spune ea pe șleau. Cred că e ceva greșit, total greșit, și dacă nu-mi spui, îți dau un șut între picioare, Reed Royal.

— E acasă și e bolnavă, repet. Are gripă.

Gura lui Valerie se deschide. Apoi se închide. Apoi se deschide din nou să țipe.

— Ești un mincinos.

Apoi se ține de cuvânt, sărind înainte şi dându-mi un genunchi în boașe.

Mă cuprinde o durere agonizantă.

— Futu-i *mama mă-sii*.

Ochii mi se inundă în timp ce-mi țin mâinile căuș între picioare.

Valerie se îndepărtează fără un cuvânt.

Un sunet ca scos de o bufniță se aude în spatele meu. Cu mâinile încă între picioare, mormăi și-l văd pe Wade Carlisle apropiindu-se de mine.

— Ce-ai făcut ca să meriți asta? mă întreabă cu un rânjet pe față. Ai refuzat-o?

— Ceva de genul.

Își trece mâna prin părul blond și neîngrijit.

— O să fii în stare să preiei mingea sau mergem să punem niște gheață înainte?

— Pot să preiau, căcănarule.

Ne îndreptăm spre sala de sport. Eu șontâcăi și Wade chicotește ca o babă. Sala e rezervată pentru echipa de fotbal american între trei și șase, ceea ce-mi oferă trei ore de sală intensivă, până când corpul și mintea mi se opresc. Și exact asta și fac. Ridic până-mi simt mâinile smulse, îmi forțez toate limitele până ajung la extenuare.

Mai târziu, mă duc în camera Ellei și mă întind în patul ei. Mirosul pielii ei pălește de câte ori intru aici. Știu că și asta e vina mea. East și-a băgat capul azi-noapte și mi-a spus că i-am împuțit camera.

Toată casa pute. Brooke a trecut pe aici în fiecare seară de când a plecat Ella, cu mâna pe tata și cu ochii pe mine. Din când în când, își lasă palma pe burtă în semn de avertisment, în caz că decid să renunț la înțelegere. Copilul trebuie să fie al tatei, ceea ce-nseamnă că e fratele sau sora mea vitregă, dar nu știu ce să fac cu informația asta sau cum s-o interpretez altfel decât că Brooke e aici și Ella nu e — și asta simbolizează perfect tot ce e greșit cu lumea mea.

Ziua următoare e cam la fel.

Am acelaşi program, stau la ore fără să aud un cuvânt din ce spun profesorii și apoi mă-ndrept spre teren pentru antrenamentul de după-amiază. Din păcate, sunt antrenamente lejere, așa că n-apuc să mă-ncaier cu nimeni.

Diseară e un meci cu Liceul Devlin, a cărui linie ofensivă se rupe ca o jucărie ieftină. Apuc să mă înfig în fundaș de câteva ori. O să joc până amorțesc. Și când mă întorc acasă, sper că voi fi prea rupt ca să mă mai gândesc obsesiv la Ella.

Ella m-a întrebat odată dacă mă bat pentru bani. N-o fac. O fac pentru că-mi provoacă plăcere. Îmi place să-mi înfig pumnul în fața cuiva. Nici măcar nu mă deranjează durerea crescândă atunci când vreunul îmi trage vreo lovitură. O simt ca pe ceva real. Dar n-am avut niciodată nevoie de asta. N-am avut nevoie de mai nimic

până n-a apărut Ella. Acum, până și să respir e dificil fără ea alături.

Ajung la ieșirea din spatele clădirii, când apare un grup de tipi. Unul dintre ei se îmbrâncește în mine, apoi izbucnește:

— Ai grijă pe unde mergi, Royal.

Mă încordez și-mi încrucişez privirea cu Daniel Delacorte, dubiosul care a drogat-o pe Ella la o petrecere luna trecută.

— Îmi pare bine să te văd din nou, Delacorte, îi spun pe o voce tărăgănată. Mă mir că mai primesc ăștia de la Astor Park violatori ca tine.

— N-ar trebui să te mire, rânjește el disprețuitor. La urma urmei, lasă tot felul de gunoaie pe aici.

Nu-mi dau seama dacă se referă la mine sau la Ella.

Înainte să-i pot răspunde, o fată trece printre noi, cu fața în mâini. Sughițuri înecate ne distrag pe mine și pe Daniel și o vedem cum aleargă către un Passat alb și urcă în el.

Se întoarce spre mine și-mi zâmbește arogant.

— Asta nu e iubita gemenilor? Ce s-a întâmplat? Au decis că s-au săturat de bravada lor?

Mă întorc să mă uit mai bine la fată, dar sigur nu e Lauren Donovan. Asta e blondă și suplă. Lauren e o roșcată mignonă.

Mă întorc la Daniel și-i arunc o privire plină de dispreț.

— Nu știu despre ce vorbești.

Relația gemenilor cu Lauren e bolnavă de tot, dar asta e treaba lor, și n-o să-i fac pe plac lui Delacorte vorbind despre asta.

— Sigur că nu știi.

Buzele i se încrețesc.

— Voi, ăștia din familia Royal sunteți bolnavi cu toții. Gemenii împart gagicile. Easton și-o pune cu tot ce mișcă. Tu și cu taică-tău vă băgați polonicul în aceeași oală. Oare tu și cu bătrânu' vă faceți notițe comparative în privința Ellei? Pun pariu că da.

Încleștez pumnii. Dacă-i dau somn la dobitoc o să mă simt mai bine, dar taică-său e judecător de circumscripție și cred că aș scăpa greu de o plângere penală cu cineva de talia lui Delacorte.

Ultima dată când m-am amestecat într-o încăierare la Astor, tata a amenințat că-i trimite pe gemeni la școala militară. Am reușit să-l calmăm după ce am convins niște puști să le zică tuturor că nu eu am dat primul. Nu țin minte dacă a fost așa sau nu. Tot ce țin minte e că el a spus că mama a fost o curvă drogată care s-a sinucis ca să scape de mine și de frații mei. După asta, nu vedeam decât negru în fața ochilor.

— Ah, da, și am auzit că tăticul tău a lăsat-o pe micuța orfană Ella gravidă, croncăne Daniel, care e pe val. Callum Royal, pedofilul. Consiliul de administrație de la Atlantic Aviation o să adore să audă asta, fac pariu.

— Cred c-o să vrei să taci dracului din gură, îl avertizez.

Țâșnesc în direcția lui, dar Wade apare de nicăieri lângă de mine și mă trage la o parte.

— Ce-o să faci, o să mă lovești? mă tachinează Daniel. Tatăl meu e judecător, ai uitat? O să fii dus la școala de corecție atât de rapid că n-o să știi ce ți se întâmplă.

— Tatăl tău știe că singurul mod în care poți agăța gagici e să le droghezi?

Wade îl împinge pe Daniel.

— Fă pași, Delacorte. Nimeni nu te vrea prin preajmă.

Daniel e prost de rupe fiindcă nu ascultă.

— Crezi că el nu știe? El le-a plătit pe tipe. Ella ta n-o să poată vorbi nici ea, că are gura plină de sculă de Royal.

Wade pune un braț în fața mea și, dacă ar fi fost doar atât, aș fi putut să scap de el, dar au mai apărut doi tipi din echipă să-l ia pe Daniel. Chiar în timp ce colegii lui îl cară, el tot nu-și ține gura.

— Școala asta îți scapă de sub control, Royal. N-o să mai fii rege pentru mult timp.

De parcă de asta-mi pasă mie.

— Limpezește-ți mintea, mă avertizează Wade. Avem un meci diseară.

Mă scutur din strânsoarea lui.

— Căcatul ăla a încercat să-mi violeze fata.

Wade clipește.

— Fata ta...? Stai, te referi la soră-ta?

Îi cade falca.

— Omule, ți-o pui cu *soră-ta*?

— Nu e soră-mea! urlu. Nu suntem înrudiți în niciun fel.

Îl împing pe Wade și mă uit cu ochii îngustați cum Daniel urcă în mașina lui. Se pare că nenorocitul nu s-a învățat minte după ce Ella și câțiva prieteni de-ai ei l-au dezbrăcat și l-au legat fedeleș ca pedeapsă pentru ce i-a făcut ei.

Data viitoare când ne întâlnim nu va scăpa atât de ușor.

În timp ce antrenorul trece în revistă câteva ultime schimbări cu Wade, fundașul nostru, eu îmi leg metodic o mână cu o fașă, apoi pe cealaltă. Ritualul meu de dinainte de un meci a fost același de când jucam în generală, și de obicei rutina mă face să mă orientez pe un singur lucru, îmi ascute concentrarea până când nu mai văd nimic în afara celor ce se întâmplă pe teren.

Îmbrăcat, fașă, ascultat niște melodii. Azi ascult 2 Chainz și Yeezy, care mă roagă să-i îngrop lângă femeile lor.

În seara asta însă, ritualul nu funcționează. Nu mă pot gândi decât la Ella. Singură. Înfometată. Terorizată de bărbați într-un club

de striptease sau pe străzi. Scenele pe care mi le-a descris Easton în autogară se reiau în buclă. Ella violată. Ella plângând. Ella având nevoie de sprijin și n-o ajută nimeni.

— Mai ești cu noi, Royal?

Vorbele răstite scurt și ascuțit îmi atrag atenția, în vreme ce ridic privirea către fața agasată a antrenorului meu.

De cealaltă parte, East îmi face semn să-mi termin ritualul.

— Da, să trăiți!

Alergăm prin tunelul scurt și ajungem în teren în spatele lui Gale Hardesty, jucătorul de polo, și a calului său. E un miracol că n-am călcat în bălegar în timpul acestui număr de circ.

Îmi lovesc pumnii unul de celălalt. Easton mi se alătură.

— Hai să-i nenorocim.

— Clar.

Suntem în comuniune completă. Niciunul dintre noi nu poate răbufni pe celălalt, dar cum ar merge o luptă după meciul de aici? Probabil că amândoi o să ne calmăm în felul ăsta.

Liceul Devlin câștigă la aruncarea monedei și alege să stea în ofensivă. Eu și Easton ne lovim caschetele și intrăm în poziție defensivă.

— Cu cât i-ați plătit pe arbitri în seara asta? aud din partea extremei echipei adverse.

Vine din partea unui căcăcios cu gura mare, în timp ce mă poziționez față în față cu el. Nu-i mai țin minte numele. Betme. Bettinski. Bettman? În fine. O să mă uit pe tricou după ce-l bat la curul gol în drum spre fundașul lui.

S-a dat lovitura de începere, iar eu și cu Easton țâșnim în spatele terenului. Tipul din extremă abia mă atinge, iar eu și cu Easton suntem pregătiți să-l interceptăm pe cel care primește mingea la schimb. Îmi țin capul aplecat și-mi împing umărul în stomacul lui. Mingea țâșnește din strânsoarea lui, iar mulțimea aclamă atât de tare, încât îmi dau seama că un jucător de la Astor Park a preluat mingea.

Un coleg de echipă mă prinde de epoleți și mă ridică în picioare, în timp ce Easton traversează linia de scor.

Mă uit la tipul pe care l-am doborât și-l ajut să se ridice.

— Băi, fii atent — eu și cu Easton suntem într-o dispoziție foarte proastă și o să ne cam vărsăm nervii pe voi în seara asta. Dă vestea mai departe.

Ochii băiatului se cască alarmați.

Bettman se împinge în mine.

— Ai avut noroc. Data viitoare tu o să fii cu curul la pământ.

Îmi încleștez falca.

— Haide, bagă.

Poate dacă reușesc să dau destule lovituri, o să mi-o scot pe Ella din minte pentru mai mult de cinci secunde.

Wade mă lovește peste caschetă.

— Mișto blocaj, Royal.

Îl aplaudă pe East când se întoarce pe poziție.

— O să-i lași pe cei din ofensivă pe teren, Easton?

— De ce nu? Putem să facem asta toată noaptea. Și-n plus, am auzit că ai făcut întindere din cauza unei majorete de la Liceul North.

Wade rânjește.

— E gimnastă, nu majoretă. Dar da, dacă vrei să mai treci de câteva ori cu mingea, n-ai decât.

Peste umărul lui îl văd pe Liam Hunter aruncându-ne o privire ucigașă. Vrea să stea cât mai mult posibil în joc. E ultimul lui an și are nevoie să apară cât mai mult pe filmări.

În mod normal, n-am nicio problemă cu Hunter, dar felul în care se uită la mine în momentul ăsta mă face să-mi azvârl pumnul în falca lui pătrățoasă. Futu-i. Am nevoie de o bătaie bună.

Îmi trântesc cascheta în mână. Pe teren, Bettman tot face mutre când nu ies blocajele. Ajung în fața lui după încă o pasă, dar East mă trage de lângă el.

— Păstreaz-o pentru mai târziu, mă avertizează.

La jumătatea meciului, avem deja patru touchdownuri — încă unul de la defensivă și alte două de la ofensivă. Hunter a reușit să scoată câteva momente bune pe filmarea pentru recrutarea la facultate după ce i-a aplatizat pe cei din linia defensivă. Cu toții ar trebui să fim binedispuși.

Antrenorul nu ne ține niciun discurs motivațional. Se plimbă, ne bate aprobator pe caschete și apoi se retrage la birou să lucreze la echipa lui fantasy, să fumeze sau să dea o labă.

În timp ce băieții vorbesc despre petrecerea de după joc și cât o să și-o tragă în seara asta, eu îmi scot telefonul.

Bătaie diseară? scriu.

Mă uit la Easton și îi fac din gură: *te bagi*?

Dă din cap categoric. Iau telefonul în mâini și aștept un răspuns.

Bătaie la 11. Docul 10. E se bagă?

Se bagă.

Antrenorul iese din birou și ne face semn că pauza s-a terminat.

După ce ofensiva a mai marcat un touchdown, ni se spune că e ultima tură de touchdownuri pentru defensivă. Ceea ce-nseamnă că trebuie să stau pe tușă în ultimele două reprize. Asta e de căcat.

Pe când ajung aliniat cu Bettman, nu mai am mult și explodez. Îmi proptesc mâna în gazonul artificial și fac câteva fandări.

— Am auzit că soră-ta nouă e atât de largă că e nevoie de doi Royali s-o umple.

Clachez. Văd doar sânge în fața ochilor și mă năpustesc asupra dobitocului înainte să-și ridice mâinile de pe gazon. Îi smulg cascheta de pe cap și-i car un pumn cu dreapta. Cartilajul nasului îi cedează primul. Bettman cere ajutor. Îl lovesc din nou. O gașcă întreagă mă ia de pe el înainte să apuc să mai arunc un pumn.

Arbitrul îmi fluieră în față și-și trece degetul mare al mâinii peste umăr.

— Ești eliminat, urlă, cu fața mai roșie ca un homar opărit.

Antrenorul urlă de pe margine:

— Unde ți-e capul, Royal? Unde căcat ți-e capul?

Capul îmi stă bine-mersi pe umeri. Nimeni nu vorbește despre Ella așa.

În vestiarul gol, îmi dau jos echipamentul și stau în curul gol pe un prosop din fața dulapului meu. Îmi dau seama de greșeala făcută în câteva secunde. Fără meciul care să-mi distragă atenția, nu pot decât să mă gândesc obsesiv la Ella din nou.

Încerc să alung orice gânduri despre ea și să mă concentrez pe fluieratul și pe scandările de pe teren, dar imaginile cu ea mă ajung din urmă și-mi apar secvențial, ca trailerul unui film.

Momentul în care a sosit la noi acasă, mai sexy decât ar avea dreptul să fie orice fată.

Momentul în care a venit la petrecerea lui Jordan purtând costumul de fetiță cuminte, care m-a făcut să-i smulg hainele de pe ea și s-o aplec peste balustradă.

Dansul ei. Felul în care dansează...

Sar în picioare și mă-ndrept spre dușuri. Furios și cu dorința pulsând prin întregul corp, întorc mânerul de la robinet și-mi bag capul sub jetul de apă rece.

Dar nu funcționează.

Nevoia e imposibil de oprit. Și, la dracu', ce rost are să mă opun?

Mi-o iau în mână și închid ochii ca să-mi imaginez că sunt înapoi la petrecerea lui Jordan Carrington și mă uit la Ella cum se mișcă. Corpul ei e păcătos. Picioare lungi, talie subțire, un fund perfect. Muzica metalică care se aude de la televizor devine pasionantă pe fundalul mișcărilor ei de bazin și a brațelor ei grațioase.

Mi-o strâng şi mai tare. Imaginile trec de la casa Carrington la camera ei. Îmi amintesc ce gust avea. Cât de dulce era. Cum gura ei desena un oval perfect în care-aș fi vrut să intru când şi-a dat drumul pentru prima oară.

Nu mai rezist mult după gândul ăsta. Tensiunea începe să-mi dea fiori pe șira spinării și mi-o imaginez sub mine, cu părul ei lucios de culoarea soarelui, mângâindu-mi pielea, țintuindu-mă cu privirea plină de dorință.

Când corpul mi se potoleşte, ura de sine revine în forță. Mă holbez la mâna cu care mă țin în mijlocul vestiarului. Dacă aș putea să cad mai jos de atât, aș fi în China deja.

Eliberarea m-a lăsat gol pe dinăuntru. Dau drumul la apă caldă și mă spăl, dar nu mă simt curat.

Sper că tipul cu care mă voi lupta diseară e cel mai mare și cel mai rău dobitoc din trei state și c-o să mă nenorocească — așa cum ar trebui Ella s-o facă, dar ea nu e aici.

Capitolul 5

East şi cu mine sărim peste petrecerea de după meci și mergem acasă ca să pierdem vremea până la începerea luptei. Îmi voi recăpăta parțial controlul și viziunea odată ce-mi înfig pumnii în fața vreunui tip de la docuri.

— Trebuie s-o sun pe Claire, mormăie East când intrăm în casă. Vreau să văd dacă vine mai târziu.

— Claire?

Mi se încrețește fruntea.

— Nu știam că te dai la ea din nou.

— Mda, păi, eu nu știam că tu dai la Brooke. Așa că suntem chit.

Își ridică telefonul la ureche, dându-mi flit.

Felul în care se poartă cu mine mă afectează. East a fost rece cu mine de când a plecat Ella.

Când ajung sus, ușa de la camera mea e deschisă și un sentiment grețos de déjá vu mă lovește. Sunt transportat brusc în ziua aia de luni în care am găsit-o pe Brooke la mine în pat.

Jur că dacă javra aia se joacă iar cu mine o să-mi pierd mințile.

Dar în cameră îl găsesc pe Gideon. E întins pe tot patul, tastând pe telefon. Când intru, mă-ntâmpină cu ochi tulburi.

— Nu credeam c-o să vii acasă weekendul ăsta, îi spun precaut.

I-am scris marți să-l anunț că Ella a dispărut, dar, de câte ori a încercat să mă sune săptămâna asta, i-am respins apelul. N-aveam chef să suport accesele de vinovăție ale lui Gid.

— Ți-ar fi plăcut asta, nu-i așa?

— Nu știu despre ce vorbești.

Evitându-i privirea, îmi dau jos tricoul și iau pe mine un maiou.

— Mănânci rahat. Ai evitat subiectul ăsta de când a plecat Ella din oraș.

Gideon se împinge din pat și se îndreaptă spre mine.

— Nu mai poți evita asta, frățioare.

— Uite, nu-i așa mare lucru, OK? Ella și cu mine suntem... Am fost?... Împreună. Și ce?

— Dacă nu e așa mare lucru, atunci de ce ai ascuns asta de mine? De ce a trebuit să aflu asta de la East? Și la ce naiba te-ai gândit când te-ai combinat cu ea? N-avem nevoie să băgăm pe nimeni în căcaturile noastre...

— Rahaturile tale, îl întrerup, apoi regret, pentru că tresare ca și cum l-aș fi lovit.

— Mda, mormăie. Căcaturile *mele*. Presupun că a fost stupid din partea mea să cred că fratele meu mi-ar acoperi spatele.

— Îl ai acoperit. Știi bine asta. Dar Ella n-are nimic de-a face cu asta.

Neputința mă strânge de gât.

— Relația noastră e...

Mă întrerupe cu un râs crud.

— Relația voastră? Norocosule. Trebuie să fie drăguț. Aveam și eu una din asta.

Mă abțin de la un comentariu nervos. Înțeleg că se simte mizerabil, dar nu eu l-am pus în situația în care e. Și-a făcut-o cu mâna lui.

— Știi cu ce am rămas acum? Cu absolut nimic.

Gideon arată de parcă e pe cale să-și smulgă părul de pe cap, în timp ce pășește nervos prin cameră.

— Îmi pare rău.

Complet inadecvat, dar e tot ce pot spune.

— Să-ți pară. Trebuie să stai departe de Ella. E o fată bună și tu o dai peste cap.

Adevărul din spatele cuvintelor lui mă arde mai tare decât privirea lui plină de reproș. Vina mă înecă.

— Poate, îi spun răgușit, dar nu pot s-o las.

— Nu poți? Nu vrei, vrei să zici.

Fața lui Gideon devine roșie.

— Uit-o pe Ella.

Imposibil.

— Ești un dobitoc egoist, șuieră fratele meu la mine, citind refuzul din ochii mei.

— Gid...

— Am avut și eu o Ella odată. Am avut o fată cu care vedeam un viitor și i-am frânt inima. Acum e atât de furioasă pe lume, încât nu mai vede în fața ochilor. Asta vrei și pentru Ella? Vrei să fii ca tatăl nostru? Să împingi pe cineva în pragul sinuciderii din cauză că se simte mizerabil?

— Mhm.

Ne întoarcem amândoi și-l vedem pe Easton în pragul ușii. Ochii lui albaștri par îngrijorați în timp ce pendulează între mine și Gid.

— Nici n-o să întreb dacă vă întrerup, spune el, căci îmi dau seama că o fac. Nici n-o să-mi cer scuze pentru asta.Maxilarul lui Gideon se încordează.

— Lasă-ne un minut, East. Asta nu te privește.

Obrajii fratelui nostru mai mic se înroșesc. Intră în cameră și închide ușa după el.

— Nici vorbă.

East își împinge degetul în pieptul lui Gideon.

— M-am săturat de secretele voastre și de conversațiile voastre șoptite. Lasă-mă să ghicesc, Gid. Știai că Reed și-o pune cu Brooke.

Gid ridică din umeri.

Privirea plină de amărăciune a lui East se îndreaptă spre mine.

— Ce, n-am fost destul de important să fiu ținut la curent?

Îmi încleștez dinții de frustrare.

— Nu e niciun curent. A fost o greșeală stupidă, bine? Și de când trebuie tu să știi despre fiecare tipă cu care mi-o pun? Încerci să trăiești prin scula mea sau ce?

Replica asta-mi aduce un pumn în plex.

Mă împleticesc, lovindu-mă de marginea șifonierului. Dar nu dau înapoi. East face spume la gură. Nu l-am văzut niciodată atât de furios. Ultima dată când a dat cu pumnul în mine eram copii. Ne certam din cauza vreunui joc video, cred.

— Poate ar trebui s-o sun pe Brooke, șuieră East. Nu-i așa? Pentru că e clar că trebuie să mi-o trag cu iubita tatălui meu pentru a intra în cercul vostru exclusivist. Dacă-mi scald șalăul în ea, n-o să aveți încotro decât să mă lăsați în clubul vostru, nu?

Gideon răspunde cu tăcere.

Nici eu nu vorbesc. N-are rost, nu când East e într-o pasă proastă.

Își ridică ambele mâini în aer și urlă cu frustrare:

— Știți ceva? Duceți-vă dracului, amândoi. Păstrați-vă secretele și mergeți cu ele până în iad. Dar nu veniți la mine târâș când aveți nevoie de cineva să vă scoată din căcat.

Iese furtunos din cameră și trântește ușa atât de tare, încât face tocul să tremure. Tăcerea lăsată în urma lui e asurzitoare. Gideon pare extenuat. Eu sunt în priză. Am nevoie de o luptă. Am nevoie să defulez toată agresiunea înainte să rănesc pe cineva din casa asta.

Capitolul 6

Mă forțez să cobor din pat în dimineața următoare, întregul meu corp protestează la o simplă mișcare. N-am fost tocmai în formă la lupta de aseară. Sigur, aveam furia oarbă de partea mea, dar nu destulă rezistență. Am încasat câteva lovituri care mă fac să mă crispez la vederea luminii zilei.

Vânătaia din partea stângă a coastelor e deja violetă și verde. Cotrobăi după un tricou mai larg care să ascundă lovitura și niște pantaloni de trening.

Jos, în bucătărie, o găsesc pe Brooke așezată în poala tatălui meu. E doar nouă și jumătate și tata are deja paharul de whisky în mână. Dacă i-aș trage-o lui Brooke, aș bea și eu în orice oră a zilei, cred, dar nu-nțeleg de ce naiba nu poate vedea ce fel de persoană e.

— Ce se mai aude de la detectiv? îl întreb pe tata.

Scutură scurt din cap:

— Nimic, deocamdată.

— Mi se face rău când mă gândesc, geme Brooke. Sărmana fată, singură cine știe pe unde.

Atinge obrazul tatei.

— Iubitule, chiar trebuie să vorbești cu Easton despre jocurile de noroc. Îți dai seama cât de înfricoșător a fost agentul ăla de pariuri dacă a speriat-o pe Ella în halul ăla?

Brooke mă privește și-mi face cu ochiul.

E un coșmar nenorocit. Mă prefac ocupat cu micul dejun. Sandra s-a trezit devreme și e o grămadă de pâine cu ou în cuptor așteptând să fie devorată, iar alături, un morman de bacon. Îmi umplu farfuria și stau sprijinit de tejghea, nefiind dispus să iau loc la aceeași masă cu diavolița și cu tatăl meu.

Tata observă și o așază pe Brooke pe scaunul de lângă el.

— Vino și ia loc, Reed. Nu suntem animale.

Mă uit mirat la el.

— Folosești vorbele mamei împotriva mea? Asta e josnic, mormăi, dar apoi regret când îi văd gura strângându-se de durere.

Nici Brooke nu pare prea fericită, dar asta e pentru că-i place să-și imagineze că Maria Royal n-a existat niciodată.

— A mai rămas pâine cu ou? se aude vocea lui Sebastian, întrerupând orice ar fi avut Brooke de zis.

— Da, îți pregătesc eu o farfurie, mă ofer. Sawyer coboară?

— Încă nu. E la telefon.

Un surâs vinovat apare pe fața lui Seb. Sawyer probabil schimbă mesaje erotice cu Lauren, iubita gemenilor.

Tachinările lui Daniel îmi vin brusc în minte.

— Aveți grijă? îl întreb șoptit în timp ce-i dau lui Seb farfuria.

Se-ncruntă.

— Ce-ți pasă ție?

— Umblă vorba pe la școală. Nu vreau să ajungă zvonurile la tata și să vă trimită la internat.

— De parcă tu te pricepi atât de bine la a-ți vedea de treaba ta, mi-o întoarce Seb.

Observ că Brooke ne urmăreşte cu deosebit interes conversația înfundată, așa că mă-ntorc și-mi cobor vocea.

— Uite, îmi pasă de voi și nu vreau să pățiți nimic, dar micile voastre schimburi de gemeni nu reușesc să păcălească pe nimeni.

— Vezi-ți de treabă. Măcar noi ținem de fata pe care o avem, n-o facem să dispară.

Probabil că mi se vede șocul pe chip, căci Seb începe să chicotească.

— Da, știm că e vina ta, nu a lui East. Nu suntem chiar *atât* de proști. Și știm și despre ea.

Își scutură discret capul înspre Brooke.

— Așa că ține-ți părerile stupide pentru tine. Ești la fel de stricat ca noi.

Seb își apucă farfuria și iese cu pași apăsați din bucătărie.

— Despre ce-a fost toată discuția? întreabă tata de la masă.

— Treburi de băieți, ciripește Brooke.

Zâmbetul de pe fața ei e sincer. Îi face plăcere să ne vadă certați. *Vrea* să ne vadă certați.

Mai înfulec niște pâine cu ou, deși-mi simt stomacul încărcat cu plumb. Nu știu dacă familia asta își va reveni vreodată după moartea mamei. Imaginea ei întinsă pe pat, cu fața moale, cu ochii reci și goi, îmi revine mereu în minte. Cu Ella, tot zgomotul dispărea.

Acum, totul se destramă.

În casă e linişte. Nu-l mai văd pe Seb, nici pe Sawyer, de altfel. Nu vreau să mă gândesc pe unde e Gid acum. Iar East mă evită — nu mi-a răspuns nici la mesaje, nici la apeluri.

Am impresia că n-o să mai vorbească cu mine până nu se-ntoarce Ella.

Pe la nouă, Wade îmi trimite un mesaj despre nu ştiu ce petrecere de la casa lui Deacon Mill. N-am niciun chef să mă-mbăt sau să fiu în preajma oamenilor beți, așa că refuz invitația. Îi trimit,

totuși, un mesaj.

Dă-mi de veste dacă E apare. Nu-l găsesc nicăieri.

Pe la unsprezece, Wade îmi răspunde.

Frate-tău e aici. E varză.

Căcat.

Îmi trag o pereche de espadrile pe picioare și arunc un tricou cu mânecă lungă pe mine. Aerul de coastă devine răcoros acum, că a venit toamna. Mă întreb ce face Ella. Oare îi e cald? Doarme bine? Are ce mânca? E în siguranță?

Când ajung la casa lui Mill, e plin. Toți cei din anul terminal par să se dezlănțuie. După cincisprezece minute de căutare, renunț și-i mai trimit un mesaj lui Wade, care e și el de negăsit.

Unde e?

În sala de jocuri.

Trec prin living și mă îndrept spre separeul în care e o masă de biliard. Wade e la masă, vorbind cu unul dintre coechipieri. Mă vede și-mi face semn spre stânga.

Îi urmăresc privirea. Fratele meu e întins pe canapea cu o blondă în poala lui. Părul ei palid îi cade peste față ca o perdea, așa că nu-mi pot da seama cine e, dar îi pot vedea buzele lipite de ale lui East. Mâna lui îi caută încet pe sub fustă. Chicotește și îngheț. Cunosc acel chicotit.

Își ridică capul și... da, e Abby.

— East, strig din prag.

Se uită la mine cu ochi palizi albaștri și cu obrajii rumeni. E beat turtă. Super.

— Uite, Abs, e frate-meu mai mare, bolborosește.

— Hai, e timpul să plecăm, îi zic ferm, întinzându-mă după el.

Abby se holbează cu ochi largi și vinovați, dar eu sunt mult mai îngrijorat pentru East. Are ceva demoni în el dacă s-a hotărât să se combine cu fosta mea gagică.

— Care-i graba? Abs și cu mine abia am început. Nu-i așa, iubito? Ea se-nroşeşte în obraji.

— Reed, începe.

O ignor.

— Hai sus, mă răstesc la frate-meu. Plecăm.

— Nu plec nicăieri.

— Ba da, pleci.

Nu se mișcă.

— Doar pentru că tu nu ți-o pui cu nimeni nu înseamnă că scula mea trebuie să rămână nefolosită, nu-i așa, Abs?

Abby scoate un sunet scurt. Nu-mi dau seama dacă-l aprobă sau e un refuz. Nici nu-mi pasă. Vreau doar să-l duc pe Easton acasă până nu face ceva ce va regreta.

— Ai parte de destulă pizdă.

— Poate vreau mai mult, rânjește East. Și ce-ți pasă? Amândoi știm că i-o pot trage mai bine.

Fața lui Abby e de un roșu-aprins.

— Easton, spune încordată.

— Ce? Știi că am dreptate.

Privirea lui sfidătoare se mută pe ea.

— Îți pierzi timpul tânjind după el, iubito. Ți-a zis vreodată că te iubește? Nu, așa-i? Asta pentru că nu te-a iubit.

Abby oftează rănită.

— Du-te naibii, Easton. Să vă duceți dracului amândoi.

Apoi se năpustește afară din separeu fără să privească înapoi.

Easton o privește plecând, apoi se întoarce la mine și începe să râdă. Rece și fără intensitate.

— Ai mai făcut-o pe încă una să plece, ei, frățioare? Ella, Abby...

— Tu ești cel care a îndepărtat-o.

Îmi scutur capul dezaprobator.

— Las-o în pace pe Abby. Nu e una din jucăriile tale, East.

— Ce, e prea bună pentru cineva ca mine?

Da.

— Nu asta ziceam, îl mint.

— Mănânci *căcat*. Nu vrei s-o mânjesc pe Abby cea pură și dulce. Nu vrei s-o dau peste cap.

East face un pas în față, legănându-se pe picioare. Valul de alcool pe care-l expiră aproape că mă dă pe spate.

— Ipocrit nenorocit. Tu ești mărul putred. Tu ești cel care distruge fete.

Se apropie și mai tare, până când fețele noastre sunt la câțiva centimetri depărtare, apoi își apropie gura de urechea mea și șuieră:

— Tu ai distrus-o pe Ella.

Tresar.

Toate privirile sunt ațintite spre noi. Familia Royal e în ruine, doamnelor și domnilor. Gemenii nu mai vorbesc cu mine. Seb probabil i-a spus ceva lui Sawyer și acum amândoi mă privesc ca pe un lepros. East încearcă să-și aline suferința prin sex gratuit. Gid e furios pe întregul univers. Iar eu? Eu mă înec.

— Eu am terminat aici, trec pe lângă el, străduindu-mă să mă controlez. Fă ce vrei, frățioare.

— Asta o să și fac, mi-o întoarce.

Îmi încrucişez privirea cu a lui Wade și îi fac semn către ieșire. Vine și el fără ezitare.

— Ai grijă să ajungă acasă teafăr, îi mormăi. Nu poate conduce.

Wade aprobă din cap.

— O să mă ocup de asta. Du-te acasă. O să fie totul bine mâine dimineață.

Dacă se întoarce Ella, da. Dacă nu? Am supt-o.

Înfrânt, conduc spre casă și încerc să nu mă gândesc la viața mea care se duce dracului. Ella a dispărut. East e vraiște. Brooke s-a întors. Nu știu ce să fac cu furia. Nu pot să mă mai lupt o dată. Coastele mă dor prea tare. Dar mâinile mi-s în regulă, așa că mă îndrept spre camera de sport și defulez toată agresivitatea pe sacul de box.

Îmi imaginez că eu sunt sacul. Îl lovesc până-mi sângerează mâinile și rămân cu pete roșii de-a lungul picioarelor.

Nu mă ajută cu nimic.

După asta, îmi spăl transpirația și sângele la duș, apoi arunc un tricou pe mine și urc. În bucătărie, caut un energizant și mă sperii când văd cât e ceasul. E trecut de unu noaptea. Am stat în beci aproape o oră și jumătate.

Extenuat, mă târăsc pe trepte. Poate reușesc să dorm puțin în noaptea asta. Holul e întunecos și toate uşile sunt închise, inclusiv a lui East. Mă întreb dacă s-a întors de la petrecere.

În timp ce mă apropii de camera mea, aud zgomote. Mormăituri joase, suspine adânci.

Ce mama mă-sii?

Brooke ar face bine să nu fie acolo.

Deschid larg ușa și prima chestie pe care o văd e fundul gol al fratelui meu. E în patul meu. La fel și Abby, care geme moale în timp ce East o pătrunde. Mâinile ei îi prind umerii, picioarele îi sunt înfășurate în jurul lui. Părul ei e întins pe perna mea.

— Serios? mârâi.

Easton se oprește din mișcare, dar își ține o mână pe sânii fostei mele iubite. Se uită peste umăr și zâmbește sălbatic.

— Aoleu, e camera ta? întreabă sfidător. Probabil am încurcat camerele. Scuze, frate.

Trântesc ușa și merg împleticit de-a lungul holului.

Dorm în camera Ellei. Sau, mai bine zis, zac în patul Ellei și privesc încruntat în beznă. Dimineața, mă întâlnesc cu East în bucătărie.

— Abby a fost delicioasă azi-noapte.

Surâde cu aroganță și mușcă dintr-un măr.

Mă gândesc scurt cum s-ar simți dacă i-aș lua mărul din mână și i l-aș vârî pe gât întreg. Probabil ar râde și mi-ar spune că mai vrea unul doar ca să-mi arate el mie. Să-mi arate ce? Că mă urăște de moarte?

— Nu știam că împărțim ca gemenii.

Apuc carafa de apă cu mai multă forță decât aş fi intenționat și-mi vărs apă pe mână.

East scoate un râset forțat.

— De ce nu? Poate dacă eu eram cel care se dădea la Ella, n-ar fi plecat.

Văd iar negru în fața ochilor.

— Dacă te atingi de ea...

— Nici măcar nu e aici, dobitocule.

Aruncă jumătatea de măr rămasă, care se izbește de dulap la câțiva centimetri de capul meu.

— Dac-ar fi fost o cărămidă mi-aș fi dorit să ți se izbească de cap.

Da, o ducem foarte bine la casa Royal.

Îl evit pe East pentru tot restul zilei.

Capitolul 7

Mai trece o săptămână. Ella încă lipsește, iar frații mei continuă să nu vorbească cu mine. Viața e de căcat, iar eu n-am idee cum s-o îndulcesc, așa că nici nu mai încerc. Cedez nefericirii, mă închid față de lume și petrec fiecare seară întrebându-mă ce face Ella. Dacă e în siguranță. Dacă-i e dor de mine... dar evident că nu îi e. Dacă i-ar fi fost, s-ar fi întors acasă.

Luni, mă trezesc și merg la antrenamente. E evident pentru oricine că eu și cu East suntem certați. Stă la un capăt al băncii de rezervă, iar eu stau la celălalt. Distanța dintre noi e mai mare de un stadion. La naiba, întregul Atlantic ar încăpea în prăpastia crescândă dintre noi doi.

După antrenamente, Val mă oprește pe hol. Mă abțin cu greu de la a-mi duce instinctiv mâna între picioare.

— Spune-mi doar că e bine, mă imploră.

— E bine.

— E supărată pe mine? Am făcut ceva? izbucnește Val.

La naiba. Nu poate nimeni să se controleze? Iritarea mă face să mă răstesc la ea.

— Ce-s eu? Consilierul de cuplu? Nu știu de ce nu te sună.

Fața lui Val se schimonosește.

— E de căcat să-mi vorbești așa, Reed. E și prietena mea. N-ai niciun drept s-o ții departe de mine.

— Dacă Ella ar fi vrut să audă ceva de tine, te-ar fi sunat.

Ăsta e cel mai rău lucru pe care l-aș fi putut spune, dar cuvintele îmi ies pe gură fără filtru. Înainte să apuc să-mi cer scuze, Val dispare.

Dacă Ella nu m-a urât până acum, o să mă urască după ce vede ce dezastru am lăsat în urma mea.

Iritat și frustrat, mă întorc și lovesc cu piciorul dulapul de la vestiar. Ușa de metal se îndoaie și o durere ascuțită îmi străbate piciorul. Nu e cea mai plăcută senzație.

Pe hol în jos, aud râsete. Mă întorc și îl văd pe Easton cum întinde o mână. Dominic Brunfeld îi strecoară palmat ceva lui East. Câțiva din echipă scot niște bani și îi dau tipului.

— Nu credeam c-o să ajungi distrus din cauza unei tipe, spune Dom în timp ce trece pe lângă mine. Ne dezamăgești pe toți.

Îl amenințe cu degetul și aștept să se apropie East.

— Vrei să-mi explici ce se petrece?

East flutură niște bani în fața mea.

— Cei mai ușori bani făcuți vreodată. Ți-ai pierdut faima, frățioare. Toată lumea din școală o știe. E doar o chestiune de timp până pierzi totul. De-asta a fugit Ella.

Respir sacadat.

— Se va-ntoarce.

— Ai găsit-o ca prin magie în mijlocul nopții?

Întinde brațele larg și face o piruetă.

— Pentru că nu e aici. O vezi? Dom, o vezi pe Ella?

Dom se uită la noi doi.

— Nu, n-o vede. Dar tu, Wade? O vezi? Te-a însoțit la baie?

— Taci, East.

Durerea i se citeşte pe chip în timp ce face un gest de închidere a fermoarului deasupra buzelor.

— Tac, Stăpâne Reed. Tu ştii ce e mai bine pentru familia Royal, nu-i așa? Faci totul ca la carte. Iei notele cele mai bune. Joci deștept. Ți-o tragi cu toate fetele care trebuie. Doar atunci când n-o faci. Și când strici ceva, ne afectează pe toți.

Mâna lui mă prinde de ceafă și mă trage până capetele noastre sunt lipite.

— Așa că de ce nu taci *tu*, Reed? Ella nu se întoarce. E moartă, la fel ca draga noastră mamă. Doar că de data asta, nu e vina mea. E a ta.

Mă cuprinde vinovăția ca o mâzgă groasă care mi se lipește de oase și mă îngreunează. Nu pot fugi de adevăr. East are dreptate. E vina mea că mama a murit și, dacă Ella e moartă, e tot din vina mea.

Mă îndepărtez de el și mă îndrept spre vestiar. Nu m-am bătut niciodată în public cu frații mei. Mereu am fost toți pentru unul și unul pentru toți.

Mama detesta când ne băteam acasă, dar chiar nu tolera așa ceva în afara casei. Dacă ne uitam urât unul la celălalt, se prefăcea că nu suntem ai ei.

Copiii Mariei Royal n-o fac și nu se fac de râs în public. O privire dezaprobatoare din partea ei ne făcea să ne aranjăm hainele unul altuia și să ne îmbrățișăm de parcă era sfârșitul lumii — deși eram la câteva secunde distanță de la a ne căsăpi unul pe celălalt.

Ușa de la vestiar se deschide. Nu mă uit să văd cine e. Știu că nu e East. Când se enervează, știe să se abțină.

— Vineri, înainte de meci, unul dintre frații Pastel a luat o foarfecă și i-a tăiat părul unei boboace. Tipa a fugit din școală plângând de mama focului.

Mă tensionez. Căcat. Asta o fi fost tipa pe care am văzut-o eu și

Delacorte și care a fugit în Volkswagen.

— Blondă, slăbuță? Conduce un Passat alb?

Aprobă din cap și banca scârțâie în timp ce se așază pe ea, lângă mine.

— Cu o zi înainte, Dev Khan i-a dat foc la proiectul de științe ale naturii al lui June Chen.

— June nu e bursieră?

— Ba da.

— Hm.

Mă ridic forțat.

— Alte povești frumoase mai ai pentru mine?

— Astea sunt cele mai interesante. Am auzit zvonuri despre alte căcaturi, dar încă nu le-am confirmat. Jordan a scuipat-o pe fată în timpul orei de educație sanitară. Goody Bellingham oferă cincizeci de miare oricui e dispus să organizeze o orgie cu câștigătorii de la bal.

Îmi frec obrazul cu mâna. E școala de proști.

— Abia au trecut două săptămâni.

— Și-n alea două săptămâni, frații tăi nu mai vorbesc cu tine, te-ai luat la harță cu Delacorte, ai spart un dulap. A, și înainte să plece Ella, ai decis că nu-ți place fața lui Scott Gastonburg și ai încercat să i-o rearanjezi.

— Vorbea căcaturi. Tipul a insultat-o pe Ella. N-am auzit eu, dar se citea pe fața lui când am fost în club că avea impresia că a scăpat nepedepsit. Nu puteam s-o las așa.

— Probabil. Nimic din ce iese pe gura lui Gasty nu merită atenție. Ne-ai făcut o favoare astupându-i-o, dar restul școlii se duce dracului. Trebuie să-ți revii.

— Nu-mi pasă ce se-ntâmplă cu Astor.

— Poate că ție nu. Dar dacă cei din familia Royal nu se ocupă de treburile astea, o să se ducă totul de râpă.

Wade se foiește pe banca de metal.

— Oamenii vorbesc și despre Ella.

— Să vorbească, n-au decât.

— Asta zici acum, dar cum o să fie pentru ea când se întoarce? Deja a intrat în conflicte cu Jordan. Adică, da, a fost mișto de privit. Dar apoi a fost faza cu Daniel și acum a dispărut. Toată lumea zice că e plecată să facă avort sau se recuperează după vreun BTS. Dacă o ascunzi, acum e momentul s-o scoți la suprafață, să ofere un spectacol de forță.

Rămân tăcut.

Wade oftează.

— Știu că nu-ți place să fii la cârmă, dar ghici ce, omule: tu ești și ai fost de când a absolvit Gid. Dacă lași lucrurile s-o ia razna, până

la Halloween o să fie un horror show aici. Vor fi mațe și creieri împrăștiați pe pereții școlii. Cineva o să pună în scenă *Carrie* cu Jordan în rol principal până atunci.

Jordan. Tipa care nu cauzează decât belele.

— De ce nu te ocupi tu de asta? mormăi. Familia ta are destui bani s-o cumpere pe a lui Jordan. Wade are avere de modă veche. Cred că familia lui încă mai are lingouri de aur prin beciuri.

— Nu e vorba de bani. E vorba de familia Royal. Voi faceți oamenii să vă asculte. Poate pentru că sunteți atât de numeroși.

Are dreptate. Royalii au condus școala asta de când era Gid în clasa a zecea. Nu știu ce s-a întâmplat, dar, la un moment dat, toată lumea asculta de Gid. Dacă un puști sărea calul, Gid era acolo să-l pună la punct. Regulile erau simple. Te legi de cineva de nasul tău.

Mărimea aici e doar o metaforă. Mă refer la statut social, conturi bancare, inteligență. Dacă se ia Jordan de cei din familia Pastel, e în regulă. Dar dacă se leagă de o bursieră? Nu e în regulă.

Ella era o excepție. Nu era nici bursieră. Nu era nici bogată. Și credeam că se culca cu tatăl meu. Că a adus o târfă acasă din vreun bordel cu liceene. El și cu Steve obișnuiau să frecventeze genul ăla de locuri în călătoriile lor de afaceri. Da, tata e un tip cu clasă.

Eu am stat pe tușă și am așteptat, și toată lumea a așteptat alături de mine. În afară de Jordan. Jordan a văzut imediat ce am făcut. Că Ella era făcută din alt material decât ce s-a mai văzut pe la Astor Park. Jordan ura asta. Eu m-am lăsat târât în jocul ăsta.

— Nu vreau genul ăsta de control, spune Wade. Vreau doar să mi-o trag, să joc niște fotbal american, să-i enervez pe iubiții mamei și să mă îmbăt. Pot să fac toate astea chiar dacă Jordan terorizează fiecare fată frumușică de fața căreia nu-i place. Dar tu? Tu ai o conștiință, omule. Însă cu tot căcatul ăsta... Cu Daniel umblând șmecheraș pe holuri de parcă nici n-a încercat s-o violeze pe Ella... ei bine, tăcerea ta înseamnă aprobare.

Se ridică în picioare.

— Toată lumea se bazează pe tine. E o povară, înțeleg, dar dacă nu pui piciorul în prag, va fi un adevărat masacru.

Mă ridic și eu și mă-ndrept spre ieșire.

— Școala n-are decât să ardă, mormăi. Nu e treaba mea să sting focul.

— Frate.

Mă opresc în prag:

— Ce?

— Măcar arată-le ce e acceptabil și ce nu. Nu-mi pasă. Doar că nu vreau să știu dacă e cazul să încep să port costum antiradiații.

Ridicând din umeri, îi mai arunc o privire peste umăr:

— Lucrurile n-au decât să se ducă dracului, nu-mi pasă.

Aud în urma mea un oftat de deznădejde, dar nu rămân nicio secundă în plus. Câtă vreme Ella lipsește, refuz să mă concentrez pe orice altceva. Dacă toată lumea se simte ca naiba în jurul meu, asta e. Putem să fim cu toții nefericiți împreună.

Străbat coridoarele cu capul plecat. Aproape că reușesc s-ajung în clasă fără să schimb două vorbe cu cineva, apoi o voce familiară mă strigă.

— Ce-ai pățit, Royal? Suspini pentru că nu vrea nimeni să se joace cu tine?

Mă opresc din mers. Râsul lătrat al lui Daniel Delacorte mă face să mă răsucesc ușor pe călcâie și să-l confrunt.

— Scuze, n-am auzit bine, îi spun cu răceală. Vrei s-o repeți, de data asta pumnului meu?

Se împleticește, simțind amenințarea reală din vocea mea. Coridorul e ticsit de puști care ies de la opționale. Elevi la muzică, echipa de dezbateri, majorete, clubul de știință.

Avansez ferm, cu adrenalina pompând în vene. I-am mai dat cândva un pumn dobitocului, dar numai unul. Frații mei m-au luat de-acolo înainte să-i provoc daune reale.

Astăzi, nimeni nu mă poate opri. Haita de animale compusă din elevii de la Aston Park simte miros de sânge în aer.

Delacorte fandează, evitând contactul frontal cu mine, dar îndeajuns de precaut să nu stea cu spatele la mine. *Nu sunt genul de tip care să înjunghie pe la spate*, vreau să-i spun. *Asta e specialitatea ta*.

Dar Delacorte gândește diferit. E un distrus, se hrăneşte cu oameni despre care crede că sunt mai slabi decât el.

Furia radiază din corpul lui zvelt. Nu-i place să se confrunte cu propria lașitate. Tatăl lui e cel care-l scapă de belele. Dar tatăl lui nu e aici, nu-i așa?

— Totul poate fi rezolvat cu violență, Royal? Crezi că pumnii îți pot rezolva problemele?

Zâmbesc sfidător.

— Eu măcar nu folosesc droguri ca să mă rezolv. Fetele nu te vor, așa că le droghezi. Asta e metoda ta de operare, nu-i așa?

— Ella a cerut.

— Nu-mi place să-i aud numele venind din gura ta.

Fac un pas în față.

— Ar trebui să-l uiți.

— Sau ce? Ne duelăm până la moarte?

Își întinde brațele în semn de sprijin pentru cei care sunt de față, îndemnându-i să râdă cu el, dar fie îl urăsc, fie le e teamă de mine, pentru că nu primește nicio reacție.

— Nu. Consider că ești o risipă de timp. Irosești oxigen care ar putea fi folosit mai înțelept dacă ar veni din fundul altcuiva. Nu te pot omorî — treburi stupide și legale și toate cele — dar pot să te rănesc. Pot să-ți fac fiecare moment din viață insuportabil, îi spun informativ. Ar trebui să părăsești școala. Nimeni nu te vrea aici. Începe să gâfâie din ce în ce mai tare.

— Pe tine nu te vrea nimeni, îmi răspunde batjocoritor.

Se uită în mulțime, căutând susținere, dar interesul lor se reduce doar la scandal și sânge. Adunătura se apropie de el, împingându-l în față.

Lașul din interior cedează. Aruncă cu telefonul în mine, iar carcasa de plastic mi se izbește de frunte. Elevii oftează. Ceva cald și arămiu se prelinge pe față, întunecându-mi vederea și umezindu-mi buzele.

Aș putea să-l lovesc. Asta ar fi ușor. Dar eu vreau să-l rănesc cu adevărat. Vreau să fim amândoi răniți. Așa că-l apuc de umeri și îmi izbesc fruntea de a lui.

Sângele meu îi vopsește fața, iar eu rânjesc mulțumit.

— Meclanul tău arată deja mult mai bine. Hai să vedem ce magie mai pot face cu tine.

Îl plesnesc cu putere.

Se înroșește de mânie, mai mult din cauza sfidării din spatele loviturii decât de durere. O palmă e arma unei fete, nu o lovitură bărbătească. Palma mea deschisă scoate un sunet de plici când îl mai lovesc o dată. Daniel se retrage, dar nu se poate îndepărta prea mult de mine — în retragere, se izbeşte de dulapuri.

Rânjind, mai fac un pas în față și-i mai trag o palmă. Mi-o blochează cu mâna, dar își lasă toată partea stângă vulnerabilă. Îi mai livrez două palme din stânga înainte să mă retrag.

— *Lovește-mă*, țipă. Lovește-mă. Folosește-ți pumnii!

Zâmbetul mi se lărgește.

— Nu-mi meriți pumnii. Pumnii se folosesc când ai de-a face cu un bărbat.

Îl mai plesnesc o dată și, de data asta, dau destul de tare încât să-i crape pielea. Sângele se adună în jurul rănii, dar asta nu mă mulțumește. Îl lovesc cu palma peste o ureche și apoi peste cealaltă. Slăbit, încearcă să se apere.

Daniel își strânge buzele, adunând salivă. Fandez la stânga ca să evit jetul de scuipat care țâșnește din gura lui. Dezgustat, îl apuc de păr și-l bag cu capul în dulap.

— Când Ella se întoarce, n-o să vrea să vadă gunoaie ca tine prin preajmă, așa că fie începi să înveți cum să devii invizibil, fie te cari de aici, pentru că nu vreau să te văd sau să mai aud de tine în viața mea.

Nu aștept un răspuns — îi izbesc fruntea de dulapul de metal și plec.

Cade, șaptezeci de kilograme de dobitoc izbindu-se de podea ca o jucărie aruncată.

Mă întorc și-l găsesc pe Wade în spatele meu.

— Credeam că nu-ți pasă, murmură ușor.

Rânjetul meu pare să fie sălbatic de-a dreptul pentru că toată lumea, în afară de Wade și de prietenul său loial, Hunter, face un pas în spate.

Mă aplec și iau telefonul lui Daniel de pe podea, apoi îl rostogolesc și-i apuc mâna inertă. Îi apăs degetul mare de butonul cu senzor de amprentă și tastez numărul tatei.

— Callum Royal, răspunde el iritat.

— Salut, tata. Va trebui să treci pe la școală.

— Reed? De pe ce număr mă suni? mă întreabă cu fermitate în voce.

— Al lui Daniel Delacorte. Fiul judecătorului Delacorte. Va trebui să-ți aduci carnetul de cec. L-am bătut cam tare. A cerut-o, însă. Literalmente, îi spun vesel.

Închid telefonul și-mi trec mâna peste față, sângele care iese din rană mă stropește în ochi. Calc peste trupul lui Daniel, spunând afectat:

— Pe mai târziu, Wade. Hunter.

Îi fac un semn aprobator din cap tipului mare de lângă Wade.

Îmi răspunde cu aceeași mișcare a capului și apoi ies să iau o gură de aer.

Tata face spume la gură când apare pe holul din fața biroului directorului Beringer. Nu face niciun comentariu asupra rănii mele la frunte. Mă prinde doar de reverele sacoului și-mi apropie fața de a lui.

— Chestia asta trebuie să înceteze, șuieră el.

Mă scutur din prinsoarea lui.

— Calmează-te. Nu m-am mai bătut de mai bine de un an, îi amintesc.

— Și vrei o medalie pentru asta? O bătaie pe umăr? Iisuse, Reed, de câte ori să-ți mai spun? Câte cecuri trebuie să semnez înainte să te deștepți?

Tata trage o gură sănătoasă de aer în piept.

— Domnule Royal.

Ne întoarcem și o vedem pe secretara lui Beringer stând în pragul uşii directorului.

— Domnul Beringer vă poate primi acum, spune ea afectat.

Tata trece de mine, aruncându-mi o privire peste umăr.

— Rămâi aici. Mă ocup eu de asta.

Încerc să-mi ascund plăcerea de pe față. Eu pot să-mi descarc energiile, iar tata curăță mizeria după mine? Super. Nu că aș considera asta o „mizerie“. Delacorte și-a căutat-o cu lumânarea. Merita o bătaie încă de când a încercat să-i facă rău Ellei, dar am amânat răzbunarea pentru că eram prea ocupat să mă îndrăgostesc de ea.

Îmi plantez fundul în scaunul moale din sala de așteptare, evitând studios orice privire încruntată pe care mi-o aruncă secretara lui Beringer.

Ședința tatei durează mai puțin de zece minute. Șapte, dacă mă iau după ceasul de deasupra ușii. Când iese din birou, ochii lui sclipesc a triumf ca atunci când reușește să semneze un contract extrem de profitabil.

— M-am ocupat de tot, îmi spune, apoi îmi face semn să-l urmez. Du-te înapoi la ore, dar fă bine și vino direct acasă după școală. Și frații tăi. Fără opriri inutile. Vreau să fiți toți acasă.

Mă tensionez instantaneu.

— De ce? Ce se petrece?

— Voiam să vă anunț după terminarea orelor, dar... dacă tot sunt aici...

Tata face o pauză și se oprește în mijlocul holului lambrisat.

— Detectivul a găsit-o pe Ella.

Înainte să pot procesa bomba asta, tata pleacă fulgerător, lăsându-mă în urmă cu gura căscată.

Capitolul 8

Ella

Autobuzul ajunge în Bayview mult, mult prea devreme. Nu sunt pregătită. Dar știu că nu voi fi niciodată pregătită. Trădarea lui Reed dăinuie în mine acum. Îmi curge în vene ca smoala, asaltând tot ce-a rămas din inima mea, ca un cancer care se-ntinde rapid.

Reed m-a distrus. M-a *păcălit*. M-a făcut să cred că poate exista ceva bun în această lume dată peste cap. Că-i poate păsa cuiva de mine.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mi-am petrecut întreaga viață în mizerie, chinuindu-mă frenetic să ies din ea. Am iubit-o pe mama, dar voiam mult mai mult de la viață decât ceea ce mi-a oferit. Voiam mai mult decât apartamente dezafectate și resturi mucegăite de mâncare și lupte disperate pentru a trăi de pe-o zi pe alta.

Callum Royal mi-a oferit ceea ce mama nu avea: bani, educație, un conac luxos în care să trăiesc. O familie. O...

O iluzie, îmi spune o voce din cap, cu amărăciune.

Da, probabil asta a și fost. Și partea cea mai tristă e că nici n-o știe, Callum. Nici măcar nu-și dă seama că trăiește într-o casă plină de minciuni.

Sau poate știe. Poate e perfect conștient că propriul lui fiu face sex cu...

Nu. Refuz să mă gândesc la ce am văzut în camera lui Reed în noaptea în care am plecat.

Dar imaginile revin mereu la suprafață.

Reed și cu Brooke în patul lui.

Brooke goală pușcă.

Brooke atingându-l.

Un zgomot ca de înecat îmi iese din gură, făcând-o pe bătrâna de lângă mine să se uite cu îngrijorare.

— Ești în regulă, dragă? mă-ntreabă.

Înghit în sec.

— Da, sunt bine, îi răspund slăbită. Mă doare puțin stomacul.

— Rezistă, îmi spune cu un zâmbet liniștitor. Imediat vor deschide ușile. Vom ieşi de aici cât ai zice pește.

Nu, Doamne, nu. E prea devreme. Nu vreau să mă mai dau jos din autocarul ăsta. Nu vreau banii pe care mi i-a băgat Callum pe

gât în Nashville. Nu vreau să mă întorc la conacul Royal și să mă prefac că inima mea n-a fost frântă într-un milion de bucăți. Nu vreau să-l văd pe Reed sau să-i aud scuzele. Dacă are vreuna.

N-a scos niciun cuvânt atunci când am intrat peste el și iubita tatălui său. Niciunul. La cum mai știu eu ce se petrece, o să intru pe ușă și o să-l descopăr pe Reed revenind la vechile lui obiceiuri mizerabile. Aș prefera, poate, asta, și atunci o să uit că l-am iubit vreodată.

Ies împleticindu-mă din autocar, ținându-mi strâns rucsacul peste umăr. Soarele a apus deja, dar stația e luminată. Oamenii se revarsă în jurul meu în timp ce șoferul descarcă toate bagajele din portbagajul lateral al autocarului. Eu nu am bagaje, doar rucsacul de pe umăr.

În noaptea în care am fugit, n-am luat nicio haină scumpă pe care mi-a cumpărat-o Brooke, iar acum mă așteaptă toate la conac. Îmi doresc să pot da foc la fiecare bucată de material. Nu vreau să port hainele alea şi nici să trăiesc în casa aia.

De ce nu m-a putut lăsa Callum în pace? Puteam să-ncep o nouă viață în Nashville. Puteam să fiu *fericită*. La un moment dat, în orice caz.

Dar, în loc de asta, mă aflu în ghearele familiei Royal din nou, după ce Callum a folosit toate amenințările posibile ca să mă aducă înapoi. Nu-mi vine să cred până unde a ajuns pentru a mă găsi. Se pare că bancnotele din cele zece mii de dolari primiți de la el erau emise în serie — tot ce trebuia să facă era să aștepte să folosesc una și mă putea găsi.

Nici nu vreau să mă gândesc câte legi a încălcat pentru a urmări seria unei bancnote de o sută de dolari în țara asta. Dar cred că oamenii precum Callum sunt deasupra legii.

O mașină claxonează, iar eu mă-ncordez când văd mașina neagră de oraș oprindu-se la marginea drumului. Mașina care a urmărit autocarul din Nashville până în Bayview. Șoferul se dă jos — e Durand, șoferul-bodyguard al lui Callum, cât un munte de mare și la fel de impunător.

— Cum a fost călătoria? întreabă ursuz. Ți-e foame? Vrei să ne oprim să mănânci?

De vreme ce nu-l știu pe Durand atât de vorbăreț, mă întreb dacă nu cumva Callum i-a ordonat să fie excesiv de drăguț cu mine. Eu n-am primit un asemenea ordin, așa că nu sunt deloc drăguță când îi mormăi:

— Intră în mașină și hai să mergem.

Nările i se dilată.

Nu mă simt prost din cauza asta. Mi-e greață de oamenii ăștia. De acum încolo, ei sunt dușmanii mei. Ei sunt gardienii închisorii

mele, eu sunt deținutul. Nu sunt nici prietenii mei, nici familia mea. Nu înseamnă nimic pentru mine.

Pare că fiecare bec din conac e aprins când Durand parchează mașina în curtea interioară. De vreme ce casa nu e nimic altceva decât un dreptunghi uriaș cu nimic altceva decât ferestre, toată lumina aceea pare orbitoare.

Ușa din lemn de stejar de la intrarea cu coloane de marmură se deschide larg și Callum își face apariția, cu părul închis la culoare aranjat perfect, iar costumul croit special pentru el îi urmăreşte linia robustă a corpului.

Îmi las umerii în jos, așteptând să mă certe, dar tutorele meu legal zâmbește cu tristețe și-mi spune:

— Bine ai venit înapoi.

Nu mă simt binevenită. Omul m-a urmărit până în Nashville și m-a amenințat încontinuu. Lista lui de consecințe odioase pe care aveam să le sufăr dacă nu mă-ntorc părea fără sfârșit.

Ar fi aranjat să fiu arestată ca fugar.

M-ar fi dat pe mâna poliției că am folosit cartea de identitate a mamei.

Ar fi susținut că am furat cele zece miare pe care mi le-a dat și ar fi făcut plângere penală pentru furt.

Niciuna dintre amenințările lui nu m-ar fi făcut să cedez. Nu, a reușit asta cu declarația lui plină de emfază că nu există niciun loc în care să pot fugi și în care să nu mă găsească. Oriunde aș fi ajuns, el m-ar fi așteptat acolo. M-ar fi vânat pentru tot restul vieții deoarece, așa cum mi-a amintit, îi datorează asta tatălui meu.

Tatăl meu, un om pe care nu l-am cunoscut niciodată. Un om care, din câte aud, a fost un dobitoc egoist și răsfățat care s-a căsătorit cu o scorpie avidă după bani în timp ce a omis să-i spună — ei și oricui, de altfel — că a lăsat-o gravidă pe o femeie tânără, când a fost în concediu, acum optsprezece ani.

Nu-i datorez nimic lui Steve O'Halloran. Nu-i datorez nimic nici lui Callum Royal. Dar nu vreau să mă uit peste umăr pentru tot restul vieții mele. Callum nu glumește. Nu s-ar fi oprit niciodată dacă aș fi continuat să fug de el.

În timp ce-l urmez înăuntrul conacului, îmi amintesc că sunt puternică. Sunt rezistentă. Pot să rezist încă doi ani de trai cu familia Royal. Tot ce trebuie să fac e să mă prefac că ei nu sunt în preajmă. Mă voi concentra pe terminarea școlii și apoi mă duc la facultate. Odată ce o termin, nu va mai trebui să pun piciorul în casa asta.

La etaj, Callum îmi arată noul sistem de securitate pe care l-a instalat la ușa camerei mele. E un scanner de amprente biometric,

genul pe care-l are instalat la Atlantic Aviation. Doar amprentele mele pot să deschidă ușa, ceea ce înseamnă că s-a zis cu vizitele târzii ale lui Reed. S-a zis cu filmele văzute împreună cu Easton. Camera asta e celula mea, și asta e exact ceea ce-mi doresc.

— Ella, spune Callum ostenit, în timp ce mă urmează în camera mea la fel de roz și de feminină precum mi-o amintesc.

Callum s-a consultat cu un decorator de interioare, dar a ales totul de unul singur, dovedind că nu știe absolut nimic despre adolescente.

— Ce e? îl întreb.

— Știu de ce ai fugit, și voiam să...

— Știi? i-o tai scurt.

Callum aprobă din cap.

— Mi-a spus Reed.

— Ți-a *spus*?

Nu-mi pot controla reacția, sunt total surprinsă. Reed i-a spus tatălui său despre Brooke? Și Callum nu l-a dat afară? Ce naiba, Callum nici măcar nu pare supărat. *Cine* sunt oamenii ăștia?

— Înțeleg de ce-ți era rușine să mă confrunți cu problema asta personal, continuă Callum, dar vreau să știi că poți oricând să vorbești cu mine despre orice. De fapt, cred c-ar trebui să depunem o plângere la poliție mâine la prima oră.

Mă cuprinde deruta.

— Plângere la poliție?

— Băiatul acela trebuie să fie pedepsit pentru ce a făcut, Ella.

— Băiatul acela?

Ce naiba se petrece? Callum vrea ca fiul lui să fie arestat pentru... pentru ce? Corupere de minori? Sunt încă virgină. Pot fi trasă la răspundere pentru... Of, Doamne. Roșesc toată.

Următoarele lui cuvinte mă șochează.

— Nu-mi pasă dacă tatăl lui e judecător. Delacorte nu poate scăpa cu drogarea unei fete și hărțuire sexuală.

Trag brusc o gură de aer. Doamne. Reed i-a spus lui Callum ce a încercat să-mi facă Daniel? De ce? Sau, mai bine zis, de ce *acum* și nu acum câteva săptămâni, când s-a întâmplat asta?

Dar oricare ar fi motivele lui Reed, îi port pică pentru asta. Ultima chestie pe care o vreau e să implic poliția în așa ceva sau să mă trezesc implicată într-un proces lung și dezastruos. Pot să-mi imaginez exact ce s-ar întâmpla în sala de judecată. Stripperiță liceană pretinde că un băiețaș bogat alb a încercat s-o drogheze pentru sex? Nimeni nu va crede asta.

— Nu depun nicio plângere, îi spun tăios.

— Ella...

— N-a fost mare lucru, bine? Fiii tăi m-au găsit înainte ca Daniel

să-mi facă ceva grav.

Frustrarea îmi clocotește în măruntaie.

— Și nu de-asta am fugit, Callum. Pur și simplu... nu aparțin acestui loc, înțelegi? Nu sunt făcută să fiu o prințesică bogată care merge la o școală privată și bea pahare de șampanie de o mie de dolari. Nu asta sunt eu. Nu sunt extravagantă sau bogată sau...

— Dar ești bogată, mă întrerupe liniștit. Ești foarte, foarte bogată, Ella, și trebuie să accepți asta. Tatăl tău ți-a lăsat o avere, și într-una din zilele astea va trebui să stăm la discuții cu avocații lui Steve și să ne hotărâm ce facem cu toți acești bani. Investiții, fonduri, genul ăla de lucruri. De fapt...

Scoate un portofel din piele și mi-l oferă.

— Banii tăi pe luna asta, conform aranjamentului nostru, și un card de credit.

Brusc, mă simt buimacă. Amintirea lui Reed și Brooke împreună e singurul lucru la care am putut să mă concentrez de când am plecat. Am uitat complet de moștenirea de la Steve.

— Putem discuta altă dată, murmur.

Aprobă din cap.

— Ești sigură că nu vrei să te mai gândești în privința lui Delacorte?

— Da, sunt sigură, îi răspund ferm.

Pare resemnat.

— Bine. Vrei să mănânci ceva?

— Am mâncat la popas.

Vreau să plece, și știe și el asta.

— Prea bine. Păi atunci...

Se îndreaptă spre ușă.

— De ce nu te culci mai devreme diseară? Sunt sigur că ești extenuată după călătoria asta lungă. Putem vorbi mai mult mâine.

Callum pleacă și mă cuprinde din nou iritarea când observ că n-a închis ușa până la capăt. Mă ridic s-o închid, dar în același timp se deschide larg, aproape dându-mă pe spate.

Următorul lucru pe care-l simt e o pereche de brațe puternice care mă prind strâns.

La început sunt rigidă, deoarece cred că e Reed, dar când îmi dau seama că e Easton mă relaxez. E la fel de înalt și musculos ca Reed, cu același păr închis la culoare și cu ochi albaștri, dar mirosul șamponului său e mai dulce, aftershave-ul lui nu e la fel de înțepător ca al lui Reed.

— Easton, încep, dar apoi oftez pentru că simt că-mi zdrobeşte oasele în îmbrățișarea lui.

Nu spune niciun cuvânt. Mă ține strâns cum ar ține pătura din copilărie. E o îmbrățișare zdrobitoare, disperată, care-mi taie

respirația. Bărbia lui aterizează pe umărul meu și-mi sapă în gât, și deși ar trebui să fiu furioasă pe fiecare Royal din conacul ăsta, nu mă pot abține să nu-mi trec o mână prin părul lui. E Easton, „fratele cel mare“ autoproclamat, chiar dacă suntem de aceeași vârstă. Are constituție eroică, e incorigibil, deseori agasant și mereu dat peste cap.

Probabil știa despre Reed și Brooke — nu ai nicio șansă să păstrezi un asemenea secret față de Easton — și totuși nu-l pot urî. Nu când tremură aşa în brațele mele. Nu când mă privește cu atâta ușurare copleșitoare care mă lasă fără aer.

Apoi clipesc și el dispare, împleticindu-se afară din cameră fără să zică nimic. Mă îngrijorează asta. Unde sunt remarcile istețe? Vreun comentariu arogant despre cum m-am întors pentru că nu puteam rezista corpului lui superb și magnetismului său animalic?

Mă-ncrunt și închid ușa, forțându-mă să nu mă gândesc la comportamentul straniu al lui Easton. Nu vreau să mă las prinsă în dramele lor familiale, nu dacă vreau să supraviețuiesc cât mai am de stat aici.

Îmi vâr portofelul în buzunarul din spate, îmi dau jos hanoracul și mă târăsc în pat. Așternuturile de mătase mă fac să mă simt ca în rai.

În Nashville, stăteam la un motel de duzină, cu niște așternuturi care-ți zgâriau pielea. Mai erau și pătate cu tot soiul de chestii pe care nici nu vreau să mi le imaginez. Mi-am găsit un job la un local când Callum a apărut, la fel ca atunci când a apărut în Kirkwood și m-a târât din clubul de striptease.

Nu mă pot decide dacă viața era mai bună sau mai rea înainte să mă găsească Callum Royal.

Mi se strânge inima în piept când îmi răsare în minte chipul lui Reed. Mai rea, decid. Mult mai rea.

Ca și cum ar fi știut că mă gândesc la el, Reed începe să vorbească prin ușa închisă.

— Ella. Lasă-mă să intru.

Îl ignor.

Bate de două ori.

— Te rog, vreau să vorbesc cu tine.

Mă întorc pe o parte, cu spatele la ușă. Vocea lui mă omoară.

Un mormăit se aude din cealaltă parte a ușii.

— Chiar crezi că senzorul ăsta mă va împiedica să intru, iubito? Știi și tu mai bine.

Face o pauză. Nu răspund, apoi continuă:

— Bine, mă întorc. Cu o trusă cu scule.

Amenințarea — pe care n-o văd neapărat gratuită — mă ridică din pat. Îmi lovesc mâna de senzorul de securitate și un țiuit

zgomotos umple camera în timp ce încuietoarea se descuie. Deschid larg ușa și întâlnesc ochii tipului care era pe cale să mă distrugă înainte să plec. Slavă Domnului că am pus capăt acestui lucru. Nu se va mai apropia niciodată destul de mult de mine ca să aibă vreo influență asupra mea.

— *Nu* sunt iubita ta, șuier. Nu sunt *nimic* pentru tine, iar tu nu ești nimic pentru mine, m-ai înțeles? Nu-mi mai spune așa. Nu-mi mai spune nicicum. Stai dracului departe de mine.

Ochii lui albaștri mă examinează exhaustiv, din cap până în picioare. Apoi mă întreabă cu o voce groasă:

— Ești bine?

Respirația mea e atât de superficială, încât mă mir că nu leșin. Nu primesc destul oxigen. Plămânii îmi ard și văd încețoșat. N-a ascultat nimic din ce i-am zis?

— Pari mai slabă, spune plat. Nu prea ai mâncat.

Mă pornesc să închid ușa.

Ține mâna și o împinge până se deschide din nou, pășind înăuntru în timp ce eu continui să mă holbez la el.

— Ieși, izbucnesc.

— Nu.

Privirea lui încă mă cercetează, ca și când m-ar verifica de răni.

Ar trebui să-și facă griji pentru el însuși, pentru că *el* e cel care pare bătut. Literalmente — se vede o vânătaie care iese de după gulerul tricoului. S-a bătut recent. Sau poate mai multe, judecând după grimasa pe care o are când respiră adânc, ca și când cutia toracică îl doare ascuțit.

Foarte bine, croncăne vocea mea vindicativă. Merită să sufere.

— Ești bine? repetă, neluându-și privirea de pe mine. S-a atins... cineva de tine? Te-a rănit cineva?

Mă apucă un râs isteric.

— Da, cineva m-a rănit! *Tu* m-ai rănit!

Frustrarea îi întunecă chipul.

— Ai plecat înainte să apuc să-ți explic.

— *Nu* există explicație îndeajuns de bună ca să te pot ierta vreodată, șuier. Ți-ai tras-o cu iubita tatălui tău.

— Nu, spune ferm. N-am făcut asta.

— Nu pe nai...

— E adevărat. N-am făcut asta.

Oftează.

— Nu în acea seară. Încerca să mă convingă să vorbesc cu tata în numele ei. Încercam să scap de ea.

Mă uit la el cu neîncredere.

— Nu avea nimic pe ea!

Mă opresc abrupt, mintea se concentrează asupra unui detaliu

pe care mi l-a dat.

Nu în acea seară?

Furia mi se urcă până în gât.

— Hai să presupunem că te cred că n-ai făcut sex cu Brooke în acea seară, spun şi mă holbez la el. Ceea ce nu cred. Dar să zicem că te cred. Tot te-ai culcat cu ea cândva, nu?

O vină adâncă și de netăgăduit îi străbate privirea.

— De câte ori? îl întreb ferm.

Reed își trece o mână prin păr.

— De două, poate de trei ori.

Inima mi se oprește. Dumnezeule. O parte din mine se aștepta să nege. Dar... chiar recunoaște că a făcut sex cu iubita tatălui său? Mai mult decât *o dată*?

— Poate? întreb cu vocea stridentă.

— Eram beat.

— Ești dezgustător, îi șoptesc.

Nici măcar nu tresare.

— N-am fost cu ea când am fost noi doi împreună. De când s-a întâmplat între noi doi pentru prima dată, am fost al tău. Doar al tău.

— Oh, norocoasa de mine. Am venit a doua după Brooke. Ura!

De data asta *chiar* tresare.

— Ella...

— Taci. Dracului.

Îmi ridic mâna, atât de dezgustată, încât abia mă pot uita la el.

— Nici măcar n-o să-ntreb de ce ai făcut-o, pentru că știu răspunsul. Reed Royal îl urăște pe tatăl său. Reed Royal se hotărăște să se răzbune pe tatăl său. Reed Royal face sex cu iubita tatălui său.

Mă sufoc.

— Tu îți dai seama cât de aiurea e totul?

— Da. Are vocea răgușită.

— Dar niciodată n-am spus că sunt un sfânt. Am făcut o mulțime de greșeli înainte să te întâlnesc.

— Reed.

Mă uit drept în ochii lui.

— Nu te voi ierta niciodată pentru asta.

Un licăr de hotărâre îi luminează ochii.

— Nu te cred.

Pășesc înspre ușă.

— Nimic din ce-mi spui sau faci nu mă va face să uit ce am văzut în dormitorul tău în acea seară. Bucură-te că îmi țin gura, pentru că dacă ar afla Callum, și-ar pierde mințile.

— Nu-mi pasă de tatăl meu.

Reed se îndreaptă spre mine.

— Tu m-ai *părăsit*, mârâie el.

Îmi cade falca.

— Ești nervos pe mine că am plecat? Ce era să fac? De ce aș sta o secundă în plus în casa asta groaznică după ce ai făcut așa ceva?

Se apropie tot mai mult de mine, trupul său impunător invadându-mi spațiul personal, mâna lui apropiindu-se să-mi atingă bărbia. Mă micșorez sub atingerea lui, iar asta îi face ochii să ardă și mai intens.

— Mi-a fost dor de tine în fiecare secundă în care erai plecată. M-am gândit la tine în fiecare nenorocită de secundă. Vrei să mă urăști pentru ce am făcut? Nu te deranja cu asta — m-am urât eu pentru asta cu mult înainte să apari tu. M-am culcat cu Brooke și asta e ceva cu ce trebuie să trăiesc.

Degetele îi tremură pe falca mea.

— Dar nu am făcut nimic în seara aceea și nu te las să arunci la gunoi ce avem noi doi doar pentru că...

— Ce avem? Nu avem nimic.

Mi se face rău din nou.

— Am terminat cu discuția asta. Ieși din camera mea, Reed. Nici măcar nu pot să te mai privesc.

Când văd că nu se clintește, îmi plantez ambele mâini în pieptul lui și-l împing. Tare. Și continui să-l împing, continui să-l lovesc în pieptul musculos până când îl mișc, centimetru cu centimetru, lângă prag. Surâsul lui sfidător îmi alimentează furia. Crede că e amuzant? Totul e un joc pentru tipul ăsta?

— *Ieși*, îi ordon. Am terminat-o cu tine.

Se holbează la mâinile mele, care au rămas apăsate pe el, apoi la fața mea, care e probabil mai roșie decât o tomată.

— Sigur, plec, dacă chiar asta îți dorești.

Ridică o sprânceană.

— Dar nu am terminat, Ella. Nici pe departe.

Abia aștept să treacă de prag și îi trântesc ușa în față.

Capitolul 9

Primul lucru pe care-l văd atunci când mă trezesc e ventilatorul de deasupra capului meu. Așternuturile grele și netede din bumbac îmi amintesc că nu mai sunt în camera insalubră de hotel, ci înapoi la palatul Royal.

Totul e la fel aici. Încă-l mai simt pe Reed pe fețele de pernă, ca și cum ar fi dormit aici în fiecare noapte în care eram plecată. Arunc perna pe podea și-mi propun să-mi cumpăr așternuturi noi.

Am luat decizia corectă să mă întorc? Aveam de ales? Callum mi-a dovedit că mă poate găsi oriunde. Am cerut tot ce era de cerut. Scannerul digital de la ușă. Un card de credit pe numele meu. Promisiunea că odată ce am terminat cu liceul, nu voi mai fi ținută din scurt.

Întrebarea pe care-ar trebui să mi-o pun e dacă o să las un tip să-mi distrugă viața. Sunt atât de slabă încât să nu-i pot face față lui Reed Royal? Ani întregi am avut totul sub control, având grijă de mama mea, apoi de mine. Golul lăsat în inima mea de moartea mamei s-a umplut la un moment dat. Cel lăsat de Reed se va umple și el.

Nu?

Mă rostogolesc în pat și văd telefonul pe care mi l-a dat Callum. Îl ridic împreună cu cheile de la mașină, hainele și tot ce mi-a mai dăruit. Dar dacă m-am îndepărtat de Royali, mai precis de Reed, nu-nseamnă că am încetat să mă gândesc la el. N-am putut să las asta în urmă, iar acele amintiri m-au bântuit cu fiecare kilometru mai departe de ei.

Apuc telefonul cu fermitate și mă forțez să dau ochii cu dezastrul pe care l-am lăsat în urmă. Toate mesajele îmi lasă un gust amar. De fiecare dată când am plecat, nimeni nu mi-a simțit lipsa. Mama și cu mine n-am rămas niciodată în același loc pentru mai mult de doi ani.

De data asta, am mai mult de treizeci de mesaje de la Valerie, împreună cu câteva de la Reed. Le șterg fără să le citesc. Mai sunt câteva de la Easton, dar suspectez că sunt tot de la Reed, așa că le șterg și pe alea. Celelalte mesaje sunt de la șefa mea, Lucy, proprietara brutăriei *The French Twist*, care e aproape de Astor Park. Mesajele încep prin a exprima îngrijorare și se termină pe un ton nerăbdător.

Dar mesajele de la Val îmi dau o senzație incomodă în stomac. Ar fi trebuit să-i spun ceva. Mă gândeam mult la asta când eram plecată, dar îmi era frică. Nu doar pentru că Royalii ar fi putut să obțină informații de la ea, dar și pentru că ea reprezenta o legătură cu ceva ce urmăream să uit. Mă simt prost pentru felul în care am tratat-o, însă. Dacă ar fi dispărut ea, m-ar fi enervat la culme.

Îmi pare rău. Sunt cea mai de căcat prietenă din lume. Mai vrei să vorbești cu mine?

Pun telefonul jos și mă holbez la tavan. Spre surprinderea mea, telefonul sună instantaneu. Poza lui Val apare pe ecran.

Trag o gură adâncă de aer în piept și răspund.

— Hei, Val.

— Unde ai fost? țipă ea. Am sunat și am tot sunat.

Îmi deschid gura ca să-i dau scuza cu boala, dar următoarele ei cuvinte mă opresc.

— Și nu-mi spune că erai bolnavă pentru că nimeni nu e bolnav vreme de două săptămâni și nu poate da măcar un telefon! Decât dacă ești pacientul zero de la începutul unei apocalipse cu zombi.

În timp ce-i ascult cuvintele pline de îngrijorare, îmi dau seama că ăsta e un test al prieteniei noastre. Chiar și după ce m-am dat la fund timp de două săptămâni, încă e dispusă să mă primească înapoi. Sigur, pune multe întrebări, dar sunt întrebări la care merită să primească un răspuns. E importantă. Îndeajuns de importantă, încât să merite un răspuns onest, indiferent de cât de jenant e adevărul.

— Am fugit de acasă, îi mărturisesc.

— Oh, nu, Ella.

Oftează cu tristețe.

— Ce ți-au făcut ăștia din familia Royal?

Nu vreau s-o mint.

— Nu... sunt pregătită să vorbesc despre asta. Dar s-ar putea să fi exagerat.

— De ce nu m-ai căutat? întreabă cu o durere evidentă în voce.

— Nu m-am gândit. Eu... ceva s-a întâmplat aici și m-am urcat în mașină, am luat un bilet de autocar și am plecat. Singurul lucru care-mi trecea prin minte era să fug cât mai departe de locul ăsta. Nu mi-a trecut prin cap să vin la tine. Nu sunt obișnuită să mă bazez pe alți oameni. Îmi pare rău.

Rămâne tăcută pentru un moment.

— Tot sunt nervoasă pe tine.

— Ai dreptate.

— Vii azi la școală?

— Nu. M-am întors abia aseară târziu, așa că am primit o zi liberă de la Callum să mă acomodez.

— Bine. Atunci chiulesc și eu și vii la mine și-mi spui totul.

— Îți spun ce pot.

Nu vreau să mă gândesc la treaba cu Brooke și Reed. Vreau să uit că s-a întâmplat. Vreau să uit că m-am îndrăgostit de Reed.

— Și eu am multe căcaturi de povestit, recunoaște ea. Când ajungi? Mă uit la ceas.

— Într-o oră e bine? Trebuie să fac un duș, să mănânc, să mă îmbrac.

— Sună OK. Hai prin spate, altfel mătușă-mea o să se întrebe de ce nu suntem la școală.

Val locuiește împreună cu mătușa ei, ca să poată veni la Astor Park. Am cunoscut-o doar pe verișoara malefică a lui Val, Jordan, și nu cred că e o idee bună să fac cunoștință cu restul familiei taman în ziua în care chiulesc.

— Recepționat. Ne vedem.

Trag adânc aer în piept și o sun pe Lucy.

— Hei, Lucy. Sunt Ella. Îmi pare rău că am dispărut în felul ăsta. Pot să trec pe la tine după-amiaza asta?

— Și mie îmi pare rău, dar nu pot vorbi acum. E o zi foarte ocupată.

Lucy e tăioasă și simt un regret imediat că nu am mers la prima oră dimineața.

— Dacă poți trece înainte de ora două azi, pot vorbi.

— Voi fi acolo, promit.

Am impresia că n-o să-mi placă ce are ea de zis.

Mă târăsc jos din pat, fac un duș și arunc o pereche de jeanşi vechi și o bluză din flanelă. În mod ironic, cam asta am purtat și prima dată când am ajuns la conacul Royal. Dressingul meu e burdușit de haine scumpe, dar nu vreau să port nimic din ce a fost ales de Brooke Davidson. Poate că sună meschin și stupid, dar nu-mi pasă.

Deschid ușa și mă opresc. Reed stă sprijinit de peretele opus camerei mele.

— 'Neața.

Trântesc ușa.

Vocea lui puternică străbate cu ușurință ușa.

— Cât timp mai ești dispusă să mă ignori?

Doi ani. Nu. Cât mai mult posibil.

— Nu plec nicăieri, adaugă. Și la un moment dat va trebui să mă ierți, așa că mai bine mă asculți acum.

Mă îndrept spre fereastră și privesc afară. O căzătură de la etajul doi ar putea fi dureroasă și nu sunt sigură că povestea cu

cearșafurile făcute sfoară ar funcționa în realitate. La ce noroc am eu, s-ar desface nodurile și m-aș alege cu niște oase rupte, imobilizată în pat pentru câteva săptămâni.

Traversez camera, deschid ușa și mărșăluiesc pe lângă el.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus de faza cu Brooke.

Poți să-ți iei poveștile și să ți le bagi undeva.

La jumătatea scării, mă prinde de braț și mă întoarce către el.

— Știu că încă-ți pasă, altfel nu m-ai trata în felul ăsta.

Îndrăznește să-mi zâmbească.

Dumnezeule. *Nu* are voie să zâmbească. În primul rând pentru că arată nemaipomenit de bine când o face. Și în al doilea rând pentru că... grrr... pentru că sunt *furioasă* pe el.

Îi arunc o privire rece și mă zbat din prinsoarea lui.

— Am decis că n-o să-mi irosesc timpul sau energia cu oameni care nu merită asta.

Reed așteaptă până ajung la baza treptelor și apoi strigă:

— Așadar, nu-ți pasă nici de Easton?

Când pomenește de Easton, mă întorc instantaneu, pentru că, pe lângă Val, Easton a devenit cel mai apropiat prieten al meu.

— E ceva în neregulă cu el?

Reed coboară pe trepte până ajunge lângă mine.

— Da. Ai fugit, și toată viața lui femeile pe care el le iubea au fugit și l-au abandonat.

Vina mă face să roșesc.

— Nu l-am abandonat *pe el*.

Te-am abandonat pe tine, curvarule.

Reed ridică din umeri.

— Atunci va trebui să-l convingi pe el, nu pe mine. Dar sunt sigură că-l vei recâștiga.

Ce măgar arogant. Adopt o mină cât se poate de drăgălașă și-l întreb:

— Îmi faci te rog o favoare?

— Desigur.

— Ia-ți condescendența, sfaturile nedorite și spectacolul de pândă la ușa mea și bagă-ți-le în cur.

Fac o piruetă. Dar nu e nicio ieșire spectaculoasă, pentru că Reed mă urmărește până în bucătărie, unde-i găsesc pe restul membrilor familiei, mai puțin pe Gideon.

— N-are nimeni antrenamente în dimineața asta? întreb îngrijorată.

Easton și Reed joacă fotbal american. Ar trebui să fie la școală deja. Callum e, de obicei, plecat la birou înainte de răsărit. N-am idee la cât se trezesc gemenii. În dimineața aceasta, în schimb, toată lumea stă la masa imensă de sticlă situată în separeul care dă

spre piscină și spre Oceanul Atlantic.

— E o zi specială, spune Callum pe deasupra ceștii de cafea. Toată lumea participă la reuniunea de familie. Sandra ți-a pregătit micul dejun — e în frigider. Ia-l şi aşază-te Reed, nu mai bântui și ia loc.

Nu e o rugăminte pentru niciunul dintre noi, și în ciuda faptului că Reed tinde să nu-l asculte, iar Callum nu e tatăl meu, îl ascultăm amândoi.

— Mă bucur că te-ai întors, spune Sawyer în timp ce mă așez.

Sau cred că e Sawyer. Urma de arsură de pe încheietură pe care o foloseam ca indiciu pentru a-i distinge a dispărut, așa că nu sunt sigură.

— Da. Se face tot mai frig, iar Reed ne-a promis că ne duci la cumpărături de iarnă, se bagă Seb în discuție.

— A, da? Asta a promis?

— Da, au fost destul de neajutorați fără tine.

Vocea joasă a lui Reed mă lovește în piept.

— Nu vorbi cu mine, izbucnesc.

— Sunt de acord, spune Easton. Nu vorbi cu ea.

Rămân surprinsă să-i văd pe toți cei trei frați Royal cum îl țintuiesc cu privirea pe Reed. Gura i se încordează. Îmi poruncesc inimii mele stupide că n-are voie să simtă nicio urmă de compasiune pentru Reed. Tot ce primește cu vârf şi îndesat la masa asta, sunt sigură că și-a căutat-o de o mie de ori.

— ’Neața, Easton, ciripesc. Am pierdut ceva interesant la bio?

Voiam să aduc vorba de îmbrățișarea ciudată de aseară, dar nu e locul potrivit.

Totuși, am nevoie să știu că e OK. Easton are probleme cu dependențele. Cred că îi e dor de mama lui și încearcă să umple golul cu orice și descoperă că nimic nu funcționează. Am trecut şi eu prin asta.

— Da, disecăm porci.

— Serios? mă înec. Mă bucur că am lipsit.

— Nu, mă îmbrâncește în joacă. Glumeam. N-ai ratat nimic. Dar vor fi verificări pe parcurs săptămâna viitoare.

— Căcat.

— Nu-ți face griji. Callum se va ocupa de tot, nu-i așa, tată? Spune Easton înălțându-şi bărbia.

Callum ignoră provocarea lui Easton și aprobă placid.

— Da, dacă mai ai nevoie de timp, Ella, sunt sigur că se poate rezolva.

Pentru că, în lumea lui, banii cumpără totul, inclusiv timp în plus de pregătire pentru evaluări standardizate. Nu știu dacă asta mă face bucuroasă sau tristă. Ambele, probabil. Deruta e etalonul în capul meu acum.

Ca atunci când Reed se așază lângă mine, corpul meu se bucură, amintindu-și de toate momentele bune cu el. Iar inima mea se inundă de toate amintirile în care mi-a umplut golurile din suflet cu afecțiune și căldură de care nu-mi dădeam seama că am nevoie în viața mea. Dar mintea mea îmi amintește că băiatul ăsta e rău pentru mine. Pot recunoaşte doar c-a încercat să mă avertizeze, dar eu m-am ținut de el ca o idioată, spunându-i că mă voia și că tot ce trebuia să facă e să admită asta. Așa că presupun că suntem amândoi de vină.

El mi-a spus să mă țin departe.

El mi-a spus că nu aparțin lumii lui.

Dacă ascultam de el...

— Te-a supărat covrigul cu ceva? întreabă Easton.

Mă uit în farfurie și-mi văd micul dejun zdrobit pe farfurie. Îl împing la o parte și trag bolul cu fructe proaspete, cereale și iaurt. Singurul lucru foarte tare din casa Royal s-ar putea să fie cantitatea de mâncare pe care o găsesc în bucătărie în orice moment. Nu mai e ca în trecut, când mă bucuram dacă aveam o masă pe zi sau speram că organismul meu nu se va revolta dacă tot ce pot să-mi cumpăr e un singur taco de la fast-food.

Și totul e proaspăt, verde și sănătos.

Dacă mi-ar fi amintit Callum ce are în frigider, poate nici nu opuneam atâta rezistență.

— N-am chef de carbohidrați azi, îi spun lui Easton.

— Deci, surioară, ce facem azi?

Își freacă mâinile cu poftă.

— Aud că nu mergem la școală. Mă rog, gemenii merg, dar asta pentru că sunt prea proști. Dacă mai lipsesc de la o oră, rămân repetenți.

Ambii îi arată degetul mijlociu.

— Eu merg la Valerie.

— Super, spune Easton. Îmi place de Val. Se pare că ne vom distra.

— Ai ratat pronumele *eu*.

Toată lumea de la masă ne urmărește conversația.

— N-am ratat nimic.

Easton rânjește senin, dar ochii săi se mișcă frenetic în toate direcțiile.

— Doar îl ignor din convenienţă. La ce oră mergem?

Îmi bat degetele de masă.

— Easton, fii atent.

Aștept până când privirea lui frenetică se oprește asupra mea.

— Tu rămâi aici. Sau pleci, dar, oricum, nu vii cu mine.

— Pronunți cuvinte, dar nu au niciun sens pentru mine. Când vrei să ne întâlnim la tine la mașină?

Mă uit în jurul mesei, dar toată lumea își mută privirea. De cealaltă parte, gemenii tremură încercând să-și reprime râsul.

Callum privește peste ziar.

— Cred că ar trebui s-o laşi baltă. Dacă nu-l laşi să vină cu tine, o să apară oricum la ușa familiei Carrington.

Easton încearcă să pară grațios și smerit, dar triumful îi lucește în privire.

— Fie, dar o să ne facem unghiile și vom vorbi despre care absorbante sunt mai eficiente. S-ar putea să fie și nişte experimente științifice.

Zâmbetul nu i se mută de pe față, dar gemenii icnesc.

— Scârbos, spun la unison și se retrag de la masă.

Sawyer — o să zic că e Sawyer — îl bate pe Sebastian pe umăr.

— Ești pregătit să mergem?

Seb aruncă un șervețel pe masă și se ridică.

— Da, cred. Prefer să învăț despre geometrie decât despre absorbante.

— Plecăm în cincisprezece minute? întreabă Easton, înainte să plece din bucătărie.

Îmi scarpin fruntea în timp ce o durere ascuțită îmi crește deasupra ochiului drept.

— Ella...

Vocea lui Reed e atât de joasă, încât abia îl pot auzi.

Îl ignor și mă holbez la fereastră, privind apa curată și liniștită din piscină, dorindu-mi ca viața mea să fie la fel.

— Vă las să vă terminați micul dejun.

Callum își împăturește ziarul zgomotos. Picioarele scaunului zgârie podeaua în timp ce se ridică.

— Mă bucur că te-ai întors, Ella. Ne-ai lipsit.

Își pune o mână pe umărul meu și apoi pleacă.

— Și eu am terminat.

Îmi arunc lingura lângă farfuria cu mâncare neterminată.

— Lasă. Plec eu.

Reed se ridică.

— Ai nevoie să mănânci și e evident că n-o s-o faci cât sunt eu aici.

Continui să-l ignor.

— Nu sunt dușmanul tău, îmi spune cu nefericire în voce. Nu ți-am spus nimic despre trecutul meu pentru că e foarte bolnav și nu știam cum o să reacționezi. Am greșit, bine? Dar o să îndrept lucrurile.

Se apleacă, cu gura la câțiva centimetri de urechea mea. Mirosul lui mă copleşeşte, așa că mă forțez să-mi țin respirația. Mă forțez să nu-mi fixez privirea pe brațul lui sculptat, care-și îndoaie

mușchii în timp ce se sprijină de masă.

— Nu voi renunța, murmură el, cu respirația caldă gâdilându-mi gâtul.

Îi ofer în sfârșit un răspuns. Jos și sfidător.

— Ar trebui să renunți. Mai degrabă mi-aș pune-o cu Daniel decât să mă împac cu tine. Şuieră trăgând aer în piept printre dinți.

— Știm amândoi că asta nu e adevărat. Dar am înțeles. Te-am rănit și acum vrei să te răzbuni.

Îl privesc în ochi.

— Nu. Nu vreau să mă răzbun. Nu merită să irosesc energie mentală pe asta și nu plănuiesc să irosesc prea mult timp gândindu-mă la tine. Nu-mi pasă de tine sau de gagicile tale. Vreau doar să fiu lăsată în pace.

Maxilarul lui se încordează.

— Sunt dispus să fac aproape orice cu tine. M-aș întoarce în timp și aș schimba lucrurile dacă aș putea.

Se uită la mine cu hotărâre.

— Dar nu te voi lăsa singură.

Capitolul 10

Easton stă întins la mine pe pat când intru în cameră. Are o doză de suc — nu bere, slavă Domnului — între picioare și ține telecomanda în mână.

— Cum ai intrat în cameră? întreb.

— Nu ai închis-o până la capăt.

Bate cu palma spațiul liber de pe saltea.

— Urcă și tu. Mă uit la *ESPN*1 până o suni pe Val.

— Am sunat-o deja înainte să mănânc.

Arunc câteva chestii în rucsac și apoi îl pun pe umăr.

— Aveți vreun magazin de haine la mâna a doua pe undeva?

Easton se rostogolește din pat și vine lângă mine, în fața şifonierului.

— N-am idee, dar dacă te-ai săturat de hainele tale, poți să le donezi în timpul Săptămânii Ceremonioase. Au și acțiuni caritabile.

Săptămâna Ceremonioasă? Vreau să întreb, dar apoi decid că nu vreau cu adevărat să știu. Nu mai vreau să iau parte la niciun căcat ce ține de Astor Park pe viitor.

— Normal că au, mormăi. Callum spune că am bani. Așa că pot să-i folosesc.

— Pentru ce?

— Să-mi cumpăr haine.

— Ai haine.

Îmi arată dressingul.

— Și o să dau foc la toate hainele astea și îmi iau altele, bine?

Furia și nerăbdarea mă fac mai nepoliticoasă decât vreau să fiu cu adevărat.

— Nu văd ce-i așa mare lucru să ies la cumpărături. Fetele adoră să facă asta.

Easton mă cercetează cu ochi strălucitori care sunt mult mai intuitivi decât îmi imaginez cu adevărat.

— Tu nu ești o fată ca oricare alta, Ella. Așa că da, e ciudat, dar îmi dau seama acum ce se petrece. Brooke ți-a luat hainele astea. O urăști pe Brooke. Hainele astea trebuie să plece.

Îmi încrucișez brațele.

— Ți-a spus Reed sau știai dinainte?

— Mi-a spus el, recunoaște.

— Vești bune. Asta înseamnă că rămâi cu ce ai între picioare.

Îl împing la o parte ca să-mi iau o pereche de tenişi.

Îmi voi construi o nouă viață, începând de azi. Nu va fi loc pentru tipi care se culcă cu iubitele taților și le combină pe surorile vitrege pe lângă. Și o să distrug orice cățea care încearcă ceva cu mine.

Partea bună e că Jordan, cățeaua numărul unu, e la școală azi, sau ar fi trebuit s-o împing în piscină cu niște pietre legate la gât.

— Ai o privire foarte rea pe față. E foarte excitantă. Promiți că mă lași să mă termin înainte să mă omori? glumește Easton.

— O să-ți iei o palmă foarte nasoală peste față de la cineva într-o bună zi.

— Știu c-o zici ca pe-o amenințare, dar, sincer, abia aștept. Parec-o să mă simt foarte bine.

Oricare ar fi fata care o să-l ia pe Easton va trebui să stea cu un bici într-o mână și cu un pistol în cealaltă. Cred că e incontrolabil, însă.

Apuc brelocul cu cheia de la mașina mea decapotabilă superbă, vopsită la comandă. Mi-a părut foarte rău s-o las în urmă.

— Crezi că Val o să aibă ceva de mâncare pentru mine? întreabă Easton. Mi-e foame din nou.

— Du-te jos, atunci, oricum nu vii cu mine.

— Atunci va veni Reed.

Mă opresc în prag.

— Ce tot spui?

— Tata e îngrijorat c-o să fugi iar, așa că unul dintre noi trebuie să te însoțească mereu. Partea bună e că poți să faci pipi singură, dar fereastra toaletei e armată.

Îmi arunc cheile în şifonier și merg la baie.

— Vezi senzorii roșii de aici?

Easton se apleacă și îmi arată două puncte minuscule de lumină în tocul geamului.

— Tata primește un SMS de câte ori deschizi fereastra. Așa că cine vrei să vină cu tine la Val? Eu sau Reed?

— E o nebunie, îmi scutur capul. Bine, hai să mergem.

Easton mă urmează obedient pe trepte în jos și afară la garaj. N-am chef să vorbesc, dar el are alte idei în cap în timp ce conduc.

— Eu sunt ăla care ar trebui să fie scos din sărite. Ai fugit fără niciun cuvânt. Mi-am făcut griji. Ai fi putut fi omorâtă sau ceva.

Am avut deja conversația asta cu Reed, mulțumesc.

— Se pare că nu sunt singura pe care ești nervos. Care-i faza cu tine și cu gemenii holbându-vă la Reed azi dimineață?

— E un dobitoc.

— Abia acum descoperi asta?

Easton se uită în pământ în timp ce răspunde:
— Înainte nu conta.
N-are rost să răspund. Pe lângă asta, familia Carrington locuiește la mai puțin de zece minute distanță și deja parchez la ei în curte. O văd pe Val la ușa din spate și nu pare prea fericită.
— Ce s-a întâmplat? o întreb când ajungem la intrare.
Dă din cap spre Easton.
— Ce caută el aici?
— Scuze, un Royal trebuie să fie mereu cu Ella, spune el. Ordine de la tata.
Val mă privește neîncrezătoare.
— Pe bune?
— N-am nicio idee, dar jur că dacă l-aș fi putut lăsa pe Easton acasă, aș fi făcut-o.
— Hei, mă rănești acum, protestează el.
Și pentru că asta ar putea fi adevărat, o implor pe Val.
— N-o să spună nimic.
Își dă ochii peste cap.
— Fie. Intrați odată.
— Ai ceva de mâncare? întreabă Easton în timp ce traversăm bucătăria.
— Servește-te singur.
Arată cu mâna spre o tejghea plină cu fructe și un tort acoperit cu un capac de sticlă.
— Poți rămâne aici, Ella și cu mine avem nevoie de intimitate.
— Nu. Vreau să vin cu voi.
Easton trece pe lângă mine.
— Ella mi-a spus că testați rata de absorbție a tampoanelor. Și eu sunt interesat de asta.
Val mă privește confuză.
— Easton, te rog. Lasă-ne măcar zece minute singure, îl implor.
— Fie, dar o să mănânc tot tortul ăsta.
— Fă-ți de cap, campionule, spune Val în timp ce mă trage afară pe veranda care traversează întreaga casă.
Casa Carrington e un conac sudist în adevăratul sens al cuvântului, cu verande mari, coloane canelate și un gazon care pare tăiat cu mâna. Îmi imaginez că acum câțiva ani femeile casei stăteau pe scaune tip leagăn în rochii imense și cu mănuși cu șireturi, ținând în mână evantaie pictate şi spunând chestii precum „moşia mea“. S-ar putea să mă fi uitat la *Pe aripile vântului* de prea multe ori.
Val se lasă să cadă într-unul dintre fotoliile cu motiv floral.
— Cred că Tam mă înșală.
— Nu! oftez eu șocată și mă trântesc lângă ea.

Tam și Val sunt împreună de mai bine de un an. E la facultate la câteva ore distanță, și din câte mi-a spus Val, ea și cu Tam au o viață sexuală cât se poate de efervescentă, care implică lucruri precum exhibiționism și sex la telefon. Eu n-am făcut nici măcar cu penetrare încă, darămite sex aventuros. Dacă e vreo relație care să supraviețuiască regimului la distanță, a lor e aceea, nu?

— De ce crezi asta?

— Trebuia să mă viziteze luna trecută. Îți minte?

Țin. Era atât de entuziasmată, iar el a contramandat totul în ultimul minut.

— Ziceai că nu poate veni pentru că avea foarte multe teme.

Când îi văd expresia tristă, întreb:

— Era doar o scuză?

Oftează tremurând.

— M-a sunat aseară și mi-a zis că trebuie să vorbim.

— Oh, nu.

— Așa că am vorbit la telefon și mi-a spus că facultatea e distractivă și l-a făcut să descopere cât de copil era în liceu. Nu m-a înșelat, jură asta, însă crede că distanța și tentațiile sunt prea mari și că, pentru a fi *onorabil*, — scuipă cuvântul acela — trebuia să se asigure că e OK din partea mea ca el să se vadă cu alte fete.

— Stai puțin, ridic mâna. Nu te-a sunat să se despartă de tine, în schimb vrea permisiune de la tine să te înșele?

— Așa-i?

Val mă privește furioasă.

— E foarte de căcat.

— Și tu i-ai spus...

Sper că i-ai spus să își ia permisiunea și să și-o bage pe gât, vreau să-i spun, dar nu vreau să par că o judec. E ultimul lucru de care are nevoie acum. Mai târziu, da, o să-i amintesc cât de tare e și că nu are nevoie de un dobitoc ca Tam care să sugă toată energia din ea, dar deocamdată voi fi alături de ea.

— Sper că i-ai spus cum te simți, îi zic.

— I-am zis că poate să și-o pună cu toate fetele pe care le vrea, dar cu mine nu mai are nicio șansă.

Își dă părul pe spate în semn de indiferență, dar mâna îi tremură, iar ochii îi sticlesc de la lacrimi.

— Pierderea lui, știi asta, nu?

— Asta îmi tot spun și eu, dar nu mă face să mă simt mai bine. O parte din mine vrea să-i fure mașina lui Jordan și să merg până la el. Nu sunt sigură ce aș face în momentul în care aș ajunge acolo. Fie i-aș da un șut în coaie, fie l-aș săruta.

Tresare și apoi se uită la mine pe sub gene.

— L-am pocnit pe Reed în coaie de dragul tău, apropo.

— Da?

Un râs sălbatic îmi scapă în timp ce-mi imaginez cum Val cea micuță îl lovește pe uriașul Reed între picioare.

— Ce a provocat asta?

— Simpla lui existență. Fața lui arogantă. Refuzul de a-mi spune unde erai.

Val se aruncă din nou la mine în brațe și mă cuprinde strâns.

— Mă bucur atât de mult că te-ai întors.

— Mhm.

Îmi ridic privirea și îl văd pe Easton stând în prag, zâmbind înspre noi.

— Credeam că vreți să stați la povești. Dacă o să fie niște acțiune de tip fată-cu-fată, sunt disponibil.

— Asta spui oricărei femele cu vârsta cuprinsă între doi și optzeci și doi de ani, mârâie Val.

— Păi, da.

Se uită la mine și se preface jignit.

— Nu vreau să mă simt lăsat la o parte.

Împinge ușa și intră vesel în cameră, așezându-se de cealaltă parte a lui Val.

— Probleme în paradis?

Val își aruncă capul în mâini.

— Da. Iubitul meu a decis că avem nevoie de o relație *deschisă*.

— Deci vrea să mănânce în oraș, dar să ia cina și acasă?

— Dap.

— Și ție nu-ți convine asta.

— Evident că nu. Prefer tipii loiali. Voi, Royalii, nu înțelegeți conceptul.

— Au, Val. Ce ți-am făcut?

Își freacă pieptul a durere.

— Ai un penis. Ești automat clasat în tabăra greșită.

Își mișcă alert sprâncenele.

— Dar eu fac lucruri nemaipomenite cu penisul meu. Întreabă orice fată din Astor.

— Ca Abby Kincaid? îl provoacă Val.

Îmi scutur șocată capul către Easton.

— Te-ai combinat cu fosta iubită a fratelui tău?

Se afundă în perne cu obrajii înroșiți.

— Și ce? Credeam că-l urăști pe Reed.

Uau. Una e să îi vezi pe frații Royal certându-se acasă, dar genul ăsta de conflict public e nou și... incomod. Și cu toate că sunt nervoasă pe Reed, nu-mi place să văd ruptura asta între frați. Mă face să simpatizez în mod ciudat cu Reed, ceea ce, la naiba, nu merită.

Încerc să schimb subiectul.

— În afară de evaluări, ce mai e nou pe la școală?

— Mâine e Halloweenul, dar Beringer nu lasă pe nimeni să poarte costume la școală.

Val scutură din umeri.

— Dar e o petrecere la casa Montgomery după meciul de vineri. Toată lumea va fi costumată.

Fac o grimasă.

— Pas.

Nu mă dau în vânt după Halloween. Mama lucra noaptea în cluburi, așa că n-am fost niciodată la colindat, ca un copil normal. Și urăsc să mă-mbrac în costume. O făceam destul când *eu* lucram în cluburi.

— Altceva? întreb.

Val arată cu degetul acuzator către Easton.

— Royalii nu se mai suportă unul pe celălalt, iar Reed nu se deranjează să facă ordine în școală. Și oricine altcineva cu conștiință e prea leneș sau fricos pentru a spune ceva, așa că Astor Park s-a dus dracului. În fiecare zi escaladează câte-un conflict. Mi-e chiar frică să nu ajungă cineva rănit fizic.

Așadar, dimineața aceasta n-a fost o anomalie. Mă încrunt către Easton.

— Ce se petrece?

— Tu mergi la școală ca să înveți, nu? spune indiferent. Ei bine, unul din lucrurile pe care copiii trebuie să le învețe e să aibă grijă unul de celălalt. Lumea e plină de bătăuși. Nu or să dispară când ieși din liceu. Mai bine înveți lecția acum.

— Easton. E groaznic.

— Ce-ți pasă? mă acuză el. Tu i-ai lăsat pe toți în urmă. Ce are că băieții și fetele cu bani de la Astor simt cum e să nu ai un Royal la conducere? Nu ești fericită că locul ăla se transformă în exact ceea ce credeai c-o să se transforme?

Ce-i drept, nu m-am gândit deloc la Astor Park atunci când am plecat, dar acum, că știu că oamenii ajung să se rănească reciproc, toată treaba nu-mi cade bine.

— Nu, nu mă face fericită. De ce ai spune asta?

Întoarce privirea către gazonul perfect tăiat în timp ce Val stă incomod între noi.

— Las-o baltă, Ella, spune în sfârșit. Nu poți schimba nimic. Tot ce poți face e să ții capul la cutie și să supraviețuiești.

---

1 Canal american de televiziune sportivă.

Capitolul 11

La ora două, când ajung, în brutărie e linişte. Voiam să vin mai repede, dar Lucy ar fi fost ocupată. Mi-ar plăcea să strige la mine, să-și scoată nervii din sistem și apoi să-mi spună să pun un șorț și să mă așez la casă.

Easton voia să intre, plângându-se că n-a mâncat nimic în ultimele două ore. După câteva rugăminți, a fost de acord să aștepte în mașină.

— Lucy e aici? îl întreb pe barmanul de la casă.

Tipul înalt și suplu e nou, și am senzația apăsătoare că el e înlocuitorul meu.

— Lucy, strigă peste umăr. Te caută o tipă.

Lucy scoate capul de după ușa din spate.

— Cine e?

Tipul mă arată cu degetul.

Fața ei drăguță se întunecă în momentul în care mă vede.

— Ah, tu erai, Ella. Lasă-mă un minut. De ce nu te așezi acolo puțin?

Da, mă concediază.

Casierul mă privește compătimitor înainte să se întoarcă la următorul client. Iau un loc la o masă liberă și o aștept pe Lucy.

Nu durează mult până ajunge. După un minut, țâșnește din camera din spate cu două cești de cafea. Pe una o așază în fața mea, pe cealaltă o ia în mână și soarbe din ea înainte de a se așeza.

— Acum două săptămâni, Reed Royal a trecut pe aici să-ntrebe de tine. În următoarea zi, Callum, tutorele tău, mă sună să mă anunțe că ești foarte bolnavă și că vei fi plecată pe o perioadă nedeterminată. Derulăm puțin banda și iată-te aici, părând sănătoasă, deși ceva mai subțirică.

Se apleacă înspre mine.

— Ai nevoie de ajutor, Ella?

— Nu. Îmi pare rău, Lucy. Ar fi trebuit să sun, dar n-am fost în stare să vin la lucru.

Minciuna nu-mi stă bine pe limbă. Lucy e o tipă foarte de treabă și îmi place la nebunie să lucrez aici. Îi spun asta.

— Îmi place mult să lucrez aici și știu că ți-ai asumat un risc angajându-mă.

Își țuguie buzele înainte de a mai lua o gură de cafea. Apoi bate

cu degetele pe marginea cănii înainte de a vorbi.

— Chiar aveam nevoie de cineva și, când n-ai fost în preajmă și nu puteam da de tine, a trebuit să merg mai departe. Înțelegi, nu?

Dau din cap în semn de aprobare. Nu-mi place, dar înțeleg.

— Îmi pare rău, repet.

— Și mie-mi pare rău.

Își bagă mâna în buzunarul șorțului mânjit cu făină.

— Poftim, sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

Orice, în afară de un job, mă gândesc.

— Mulțumesc, îi spun, băgând cartea de vizită în buzunar.

— Ținem legătura, Ella, îmi spune cu amabilitate în timp ce se ridică în picioare. Dacă se eliberează ceva, poate îți mai dăm o șansă.

— Mulțumesc.

Vocabularul meu se reduce la două expresii: *mulțumesc* și *îmi pare rău*.

Lucy mai ia o gură zdravănă de cafea și se retrage la bucătărie, în timp ce eu rămân să contemplez alegerile pe care le-am făcut când am plecat. Nu sunt obișnuită să fiu eu persoana pe care nu te poți baza și, chiar dacă mă simt fizic rău că am dezamăgit-o, o parte din mine se bucură că i-a păsat. Că există cineva căruia îi pasă.

Capitolul 12

Aud vorbindu-se în şoaptă despre mine din momentul în care pun piciorul în campus. Primesc câteva zâmbete sfidătoare și priviri curioase când îmi parchez mașina, dar înăuntru e mult mai rău. O tăcere asurzitoare, apoi un val de șușoteli și râsete arogante care mă urmăresc pe hol.

Când ajung la dulap, îmi studiez reflexia în mica oglindă de pe ușă, studiind dacă am vreun fir de păr mai răzleț sau îmi curge ceva din nas. Dar arăt normal. Sunt doar o altă elevă curățică și aranjată de la Astor Park, cu uniforma formată din cămașă albă, fustă bleumarin și sacou.

Picioarele îmi sunt dezgolite pentru că vremea e încă îndeajuns de plăcută, încât să nu port ciorapi, dar aproape fiecare fată din hol are picioarele dezgolite, așa că nu cred că înfățișarea mea are de-a face cu șoaptele tuturor.

Nu-mi place asta. Seamănă prea mult cu prima mea zi la Astor, când nimeni nu mi-a spus niciun cuvânt pentru că toată lumea aștepta să vadă care sunt ordinele de la Reed și frații săi. S-o urască pe Ella sau s-o întâmpine călduros. Majoritatea copiilor nu s-au apropiat niciodată de mine, dar asta e probabil din cauză că eram în mod intenționat asocială și o ardeam doar cu Val.

Astăzi, aproape toată lumea îmi aruncă priviri de dispreț. În timp ce-mi fac drum la prima oră, nu-mi pot stăpâni agitația. Mă simt prea timidă și urăsc asta.

Sunt înghiontită violent de o fată cu păr închis la culoare, care preferă să mă împingă la o parte decât să treacă pe lângă mine. Se apropie de mine câțiva pași, apoi se oprește și se uită la mine.

— Bun venit înapoi, Ella. Cum a fost avortul? A durut? spune zâmbind cu inocență.

Gura mi se deschide ușor înainte s-o închid ferm. Fata din fața mea e Claire nu-știu-cum. S-a combinat odată cu Easton înainte ca el să se plictisească de ea.

— Du-te dracului, îi mormăi când trec pe lângă ea.

Ajung la ora de chimie în același timp cu Easton. Se uită la mine lung și se-ncruntă.

— Ești bine, surioară?

— Da, îi răspund printre dinți.

Nu cred că mă crede, dar nu spune niciun cuvânt și mă

urmează în clasă. Ne așezăm la masa pe care o împărțim de când a început semestrul și observ câteva grimase țintite asupra noastră.

— Frumos. Păpușa erotică a familiei Royal s-a întors, Easton? spune un tip care vine din spatele clasei. Pun pariu că tu și cu Reed sunteți extaziați.

Easton se întoarce în scaun. Nu pot să-i văd fața, dar oricare ar fi expresia lui, îl reduce la tăcere pe scandalagiu într-o fracțiune de secundă.

O tuse scurtă e urmată de sunete de caiete care se deschid și haine care foșnesc.

— Ignoră-i, mă sfătuiește Easton.

Mai ușor de zis decât de făcut.

Dimineața mea se înrăutățește. Easton e la majoritatea orelor mele și se plantează lângă mine în fiecare dintre ele. Obrajii îmi ard în timp ce aud două fete șoptind despre cum eu mă culc cu doi dintre frații mei vitregi.

— Cu siguranță și-o pune și cu Gid, spune una dintre ele, care nici măcar nu se mai deranjează să vorbească mai încet. Probabil de copilul lui a scăpat.

Easton mai face încă o dată schema cu privirea ucigătoare dar, deși le face pe javrele astea să tacă, nu-mi poate opri vocea din cap.

Val m-a avertizat că sunt zvonuri despre mine, însă chiar asta e ceea ce cred oamenii? Că am fost plecată pentru a avea un avort? Că m-am culcat cu Reed, Easton *și* Gideon?

Nu-mi e străin sentimentul de rușine — faptul că mă dezbrăcam la cincisprezece ani pentru bărbați m-a învățat o lecție puternică despre umilire — dar faptul de a ști că toată lumea din școală spune genul ăsta de lucruri oribile despre mine mă face să lăcrimez.

Îmi tot amintesc c-o am pe Val și că e singura persoană din Astor Park a cărei părere contează cu adevărat. Și Easton, presupun. Nu m-a pierdut nicio secundă din vedere de când m-am întors în Bayview, așa că probabil n-am de ales decât să-l văd ca pe un prieten. Chiar dacă-l disprețuiesc pe fratele lui.

După ore, mă întorc la dulapul meu ca să schimb manualele pentru că nu-mi încap toate în rucsac. Easton dispare pe hol, dar nu înainte de a mă strânge de braț când ne întâmpină un alt val de șoapte răutăcioase.

— Deci astăzi e rândul lui Easton?

Mă încordez la sunetul vocii lui Jordan Carrington. Mă întrebam cât de mult îi va lua târfei să înceapă represaliile.

În loc să răspund, îmi apuc manualul de istoria lumii de pe raftul de sus și-l înlocuiesc cu cel de chimie.

— Ăsta e aranjamentul, nu? Alternezi între Reed și Easton? Luni,

miercuri și vineri ți-o tragi cu Reed. Marți, joi și sâmbătă cu East.

Jordan își înalță capul.

— Cum rămâne cu duminicile? Le ai rezervate pentru amândoi sau pentru gemeni?

Trântesc ușa de la dulap și mă întorc spre ea cu un zâmbet pe buze.

— Nu, duminica mi-o trag cu iubitul tău. Mai puțin când e obosit, atunci mi-o trag cu taică-tău.

Ochii îi strălucesc de furie.

— Ține-ți gura, cățea.

Mi-e tot mai greu să-mi păstrez zâmbetul pe buze.

— Ține-ți tu gura, Jordan. Dacă nu cumva vrei să te mai plesnesc o dată, o avertizez, reamintindu-i ultima bătaie pe care a luat-o de la mine la sală, luna trecută.

Izbucnește într-un râs forțat.

— Încearcă. Hai să vedem cât de departe ajungi când nu-l ai pe Reed de partea ta.

Fac un pas înainte, dar nici măcar nu tresare.

— N-am avut niciodată nevoie de protecția lui Reed.

— Ah, nu?

— Nu.

Îmi împing un deget în mijlocul pieptului ei, chiar între sânii ei obraznici.

— Sunt cât se poate de capabilă să te pun la pământ singură, Jordan.

— E o eră nouă aici la Astor Park, *Ella*. Nu mai conduc Royalii. *Eu* conduc. Un cuvânt de la mine și fiecare elev din școala asta o să-și facă un scop din a-ți transforma viața într-un calvar.

— Oau, sunt moartă de frică.

Buzele i se încrețesc.

— Ar trebui să fii.

— În fine.

M-am săturat până peste cap de fițele tipei.

— Dă-te dracului la o parte.

Își aruncă părul lucios șaten peste un umăr.

— Și dacă n-am chef?

— E totul în regulă aici? se aude o voce masculină.

Ne întoarcem amândouă și îl vedem pe Sawyer. Iubita lui roșcată, Lauren, e cu el. Se uită îngrijorată la Jordan, apoi la mine.

— Nu te privește, micule Royal.

Jordan nici măcar nu se uită la el, dar o privește disprețuitor pe Lauren.

— Nu te privește nici pe tine, Donovan, așa că de ce nu îl iei pe Sawyer și vă cărați de aici. Sau e Sebastian? Nu-i pot distinge.

Un licăr de maliție îi luminează fața.

— Dar tu, drăguță? *Tu* poți să-i distingi? Sau îți ții ochii închiși când ți-o trag?

Mă tot întrebam dacă Lauren e conștientă că gemenii fac cu schimbul cu ea, dar expresia feței ei îmi răspunde la întrebare. În loc de șoc, văd rușine și indignare.

Dar fata are mai mult curaj decât credeam, pentru că se uită fix la Jordan și-i spune:

— Cară-te, Jordan.

Apoi îl ia pe Sawyer de mână și se îndepărtează.

Jordan râde din nou.

— Toată familia aia e distrusă, nu-i așa? Dar cred că pe tine te excită asta, ca și pe curvișina de Lauren. Nu-i așa, Ella? O stripperiță murdară ca tine probabil iubește să fie poștită de Royali.

— Am terminat aici? o-ntreb încordată.

Îmi face cu ochiul.

— Nu, draga mea. Nu vom termina niciodată. De fapt, abia am început.

Își flutură degetele plină de grație și apoi pășește pe hol fără să privească înapoi.

O privesc în timp ce se îndepărtează, gândindu-mă la haosul în care m-am întors.

La prânz, eu şi cu Valerie stăm la o masă din colț, unde încerc să mă prefac că suntem singurele două persoane din lume. E dificil, însă, pentru că simt cum toate privirile sunt ațintite asupra mea, iar asta mă agită.

Val ia o mușcătură din sendvișul ei cu ton.

— Reed se holbează la tine.

Normal. Mă răsucesc în scaun și-l văd la o masă plină ochi cu jucători de fotbal. Easton e acolo, dar e la celălalt capăt al mesei, nu în locul lui obișnuit de lângă Reed.

Îmi încrucişez privirea cu a lui Reed, care se uită la mine cu ochii lui albaștri, pătrunzători. Aceiași ochi care se închideau încet de câte ori ne sărutam, care emanau căldură intensă de câte ori eram în aceeași cameră.

— O să-mi spui vreodată ce s-a petrecut între voi doi?

Îmi mut privirea de la el și mă forțez să mănânc niște paste.

— Nu, îi spun ușor.

— Of, haide, știi că-mi poți spune orice, mă roagă Val. Îmi țin gura.

Ezitarea mea nu vine din lipsă de încredere. Pur și simplu îmi vine peste mână să-mpărtășesc detalii cu alte persoane. Mă simt mult mai confortabil în pielea mea reprimându-mi sentimentele.

Dar expresia feței lui Val e atât de sinceră, încât mă simt obligată să îi dau câteva detalii.

— Am fost împreună. A dat-o-n bară. Nu mai suntem împreună.

Buzele îi tremură.

— Oau. Ți-a mai spus cineva că nu ești o povestitoare foarte bună? Mă strâmb.

— E tot ce am să-ți spun.

— Fie, nu te mai bat la cap cu asta. Dar să știi că sunt alături de tine și te voi asculta oricând ești pregătită să vorbești.

Își desface sticla de apă.

— Și ce facem diseară?

— Nu te-ai săturat de mine? o tachinez.

După întâlnirea dezamăgitoare cu Lucy, m-am întors la Val și ne-am îndopat cu tort și ne-am uitat la toate cele trei filme *Step Up2*. Easton a plecat la plimbare la mijlocul celui de-al doilea și nu s-a mai întors.

— Hei, sunt în doliu.

Își țuguie buzele.

— Trebuie să-mi abați atenția ca să nu mă mai gândesc la Tam. Halloweenul era sărbătoarea noastră preferată. Aveam costume de cuplu.

— Ce drăguț. Ți-a mai scris?

I-a trimis trei mesaje aseară, dar Valerie le-a ignorat.

— Constant. Acum îmi zice că vrea să vină cu mașina până aici, să vorbim față-n față.

Pare răvășită.

— E nasol să ai inima frântă.

N-am de unde să știu asta.

Ca la comandă, telefonul îmi bipăie, anunțându-mă că am primit un mesaj. Tresar când văd numele lui Reed pe ecran.

Nu-l citi, îmi ordon.

Ca o idioată, îl citesc.

Nu te mai purta ca și cum nu ți-ar păsa de mine. Știm amândoi că-ți pasă.

Scrâșnesc din dinți. Câh. Ce măgar arogant.

Apare încă un mesaj:

Ți-a fost dor de mine cât ai fost plecată. Și mie mi-a fost. Vom trece peste problemele noastre.

Nu, nu vom trece peste. Vreau să strig la el să nu-mi mai trimită mesaje, dar singurul lucru pe care-l știu despre Reed Royal e că e un nemernic egoist. Face ce vrea el, când vrea el.

Și următorul mesaj îmi amintește asta.

Brooke a fost o greșeală. S-a întâmplat înainte să ne întâlnim. Nu se va repeta.

De îndată ce am citit numele lui Brooke, mi-am strâns telefonul cu putere. Înainte să mă pot abține, scriu un mesaj aspru:

Nu te voi ierta niciodată pentru faptul că te-ai culcat cu ea. Lasă-mă în pace.

— Știi că sunt încă aici, nu?

Remarca seacă a lui Val mă face să mă simt vinovată. Îmi bag rapid telefonul în geantă și iau furculița.

— Scuze, îi ziceam doar lui Reed să se ducă naibii.

Își dă capul pe spate și râde.

— Ah, mi-a fost dor de tine, știi asta?

Râd și eu și, pentru prima dată astăzi, e un râs sincer.

— Și mie mi-a fost dor de tine, îi spun cu sinceritate.

Când sună clopoțelul de ieşire, sunt mai mult decât pregătită să plec dracului de aici. Prima mea zi înapoi la școală a fost la fel de distractivă ca o sesiune de tortură în beciurile serviciilor secrete. Râsetele răutăcioase, șoaptele, strâmbăturile și privirile scârbite. Sunt pregătită să mă încui în cameră, să pun niște muzică și să mă prefac că ziua asta nu a avut loc.

Nici măcar nu mă deranjez să mă duc la dulap. Îmi pun geanta pe umăr, îi scriu un mesaj lui Val în care-i spun să mă anunțe dacă vine pe la mine mai târziu și mă grăbesc în parcare.

Apoi mă opresc brusc, căci Reed se apleacă pe partea din dreapta a mașinii mele.

— Ce mai vrei acum? izbucnesc. Mă scoate din minți să-l tot văd în fața mea. Și detest cât de bine arată acum. Vremea e tot mai răcoroasă, așa că părul lui negru e suflat de vânt și pomeții ascuțiți sunt rumeni de la frig.

Își împinge corpul mare și musculos cu brațele și vine spre mine.

— Sawyer mi-a spus că Jordan te-a hărțuit mai devreme.

— Singura persoană care mă hărțuiește ești tu.

Îi arunc o privire glacială.

— Nu-mi mai scrie. Nu-mi mai vorbi. S-a terminat.

Ridică din umeri.

— Dacă aş fi crezut asta cu adevărat, m-aș fi dat la o parte. Dar nu cred asta.

— Îți blochez numărul, îl avertizez.

— Îmi iau un telefon nou.
— Îmi schimb numărul de telefon.
Fornăie.
— Chiar crezi că n-o să pot face rost de el?
Îmi iau geanta în brațe și o țin ca pe un scut.
— S-a terminat, îi repet.
O bilă dureroasă mi se blochează în gâtlej.
— M-ai înșelat.
— Nu te-am înșelat niciodată, îmi spune cu vocea răgușită. Nu m-am atins de Brooke de șase luni. Pare atât de sincer. Dacă are dreptate? Dacă...

Nu fi idioată! îmi spune vocea mea interioară. Uf. Normal că nu e sincer, și ar trebui să știu asta, nu să mă las cucerită de fața lui onestă și de tremurul din vocea lui. Când eram mică, o vedeam pe mama îndrăgostindu-se de bărbați nepotriviți la nesfârșit. Au mințit-o. S-au folosit de ea. Și, oricât de mult am iubit-o, am urât cât de proastă putea fi când venea vorba de bărbați. Îi lua luni întregi, uneori aproape un an, să-și dea seama că dobitocul din patul ei nu-i merita atenția, în timp ce eu stăteam pe tușă și așteptam să-și revină.

Refuz să mă las jucată în același fel.
— Du-te naibii, Reed, mormăi. Am terminat-o cu tine.
Se apropie de mine.
— Da? Vrei să spui că nu mai vrei să ai nimic de-a face cu mine?
— Exact asta îți zic.

Fac un pas în lateral și apoi un salt către mașină. Dar tentativa mea de a scăpa de el eșuează lamentabil, căci face o piruetă și mă țintuiește cu spatele la mașină.

Căldura corpului său îmi străpunge hainele. Pulsul îmi accelerează în timp ce-și lipește palmele de mașină, ținându-mă captivă între brațele lui.
— Vrei să spui că nu te mai excit?
Își apropie fața de a mea și respirația lui caldă îmi suflă pe gât. Când tremur involuntar, râde moale.
— Recunoaște, ți-e dor de mine. Strâng din buze.
Obrazul lui Reed se atinge de al meu, pe măsură ce-mi șoptește în ureche.
— Mi-e dor să te sărut. Mi-e dor să mă bag cu tine în pat. Mi-e dor de felul în care mă simt când îmi pun gura *aici*.
Își apasă buzele de gâtul meu, și tremur din nou. Asta îi provoacă încă un chicotit.
— Da, sunt sigur că nu mai am niciun efect asupra ta, nu-i așa, iubito?
— *Nu* îmi spune așa.

Îl dau la o parte furioasă, ignorând bătaile puternice din coșul pieptului. Urăsc că încă mai are efect asupra mea.

— Și lasă-mă în pace.

O voce joasă se aude din spatele nostru.

— Ai auzit-o. Las-o în pace.

Easton se apropie și-și lipește mâna ferm de umărul lui Reed. Deși e cu un an mai mic, Easton e la fel de înalt și de bine făcut ca fratele lui. Nu-i ia niciun efort să-l tragă pe Reed de lângă mine.

— E o conversație privată, spune Reed, neafectat de intervenția fratelui său.

— Da?

Easton se uită la mine.

— Ai chef să vorbești cu fratele nostru mai mare, surioară?

— Nu, îi răspund cu voioșie forțată.

Easton rânjește.

— Poftim, Reed. Conversația s-a terminat.

Licărul sfidător din ochii lui se dizolvă și îi ia locul iritarea.

— În plus, mi-a scris tata. A spus să mergem acasă imediat. El și cu Brooke au un anunț de făcut.

Privirea mea zboară către Easton.

— Brooke?

Cu un râs aspru, se întoarce către Reed.

— Ce, nu i-ai zis?

— Ce să-mi zică? întreb cu fermitate. De ce naiba e Brooke acasă?

Reed îl fixează cu privirea pe fratele său.

— Hm, mă întreb de ce n-ai pomenit nimic.

Easton ridică din umeri.

— Tata și cu Brooke s-au împăcat.

Îmi îngheață sângele. Ce? De ce ar vrea Callum să se împace cu vrăjitoarea aia?

Și cum pot să mai dau ochii cu ea după ce am văzut ce am văzut în camera lui Reed în acea seară?

Îmi simt picioarele instabile, iar mâinile încep să-mi tremure. Sper că băieții nu observă cât de tare tremur, că nu-și dau seama cât de tare mă afectează vestea asta.

Drumul spre casă devine brusc ultimul lucru de care am chef.

---

2 În română: *Dansul dragostei.*

Capitolul 13

Una câte una, maşinile noastre se opresc pe aleea circulară de acces a conacului Royal. Decapotabila mea. Camioneta lui Easton, Range Roverul lui Reed și cel pe care-l împart gemenii. Eu rămân încă în mașină în timp ce frații Royal închid portierele și dispar pe ușa laterală, în interiorul conacului.

Nu pot să cred că Brooke e aici. Nu pot să cred că Reed „a uitat" să-mi spună asta. În tot acest timp în care stătea în fața mea și mă sfida despre cum o să mă recâștige și cum eu încă îl doresc nu mi-a putut spune că Brooke s-a întors?

Sigur că n-a spus nimic. Crede că dacă se preface că nu s-a atins niciodată de Brooke, dacă se preface că nu există, poate o să uit de ea.

N-o să uit, însă. Ella Harper nu uită. Niciodată.

Trag adânc aer în piept și-mi impun să ies din mașină. Comanda internă eșuează, căci rămân locului. Abia când ușa laterală se deschide ies din scaunul șoferului.

— Ella, mă strigă Brooke, zâmbind cu colțurile gurii până la urechi.

Îmi apuc rucsacul și înconjor mașina, încercând să trec pe lângă ea, dar mi se pune în cale. N-am dorit niciodată să lovesc pe cineva mai tare decât pe femeia asta. E la fel de blondă și de falsă cum mi-o amintesc, îmbrăcată într-o rochie scurtă foarte scumpă, pantofi cu toc cui foarte înalt și destule diamante cât să umple un magazin Tiffany.

— N-am ce să-ți spun, o anunț.

Râde.

— Of, draga mea, nu vorbești serios.

— Ba da, vorbesc serios. Acum dă-te la o parte.

— Numai după ce avem o discuție ca între fete, ciripește. Nu pot să te las să intri până nu clarificăm câteva lucruri.

Neîncrederea mă face să ridic din sprâncene.

— Nu e nimic de clarificat.

Pentru un anume motiv, mă trezesc că-mi cobor vocea, chiar dacă ea și cu Reed merită să urlu la ei din toți rărunchii.

— Te-ai culcat cu *fiul* lui Callum.

— Da? chicotește ea din nou. Pentru că mi se pare că dacă am făcut asta și dacă cineva din casa asta ar fi știut asta, îmi spune,

fixându-mă cu privirea, atunci Callum ar fi aflat de mult.

M-a prins aici. Și acum sunt nervoasă pe mine însămi că mi-am ținut gura. Un cuvânt lui Callum, și Brooke ar fi devenit istorie. Ar da-o afară din casă mai rapid decât ai spune „scorpie infidelă".

Dar... L-ar alunga și pe Reed. Ba chiar l-ar dezmoșteni.

Doamne, mi se face rău. Sunt bătută în cap. De ce mi-ar păsa ce se-ntâmplă cu Reed Royal?

Brooke zâmbește de parcă ar ști.

— Of, fetiță jalnică. Ești îndrăgostită de el.

Strâng din dinți. N-are dreptate. Nu-l mai iubesc. Chiar nu.

— Am încercat să te avertizez. Ți-am zis că Royalii te vor distruge, dar n-ai ascultat.

— Și pentru asta m-ai pedepsit? o-ntreb sarcastic.

— Te-am pedepsit?

Clipește de-a dreptul confuză.

— Ce crezi că ți-am făcut, dragă?

O fixez cu privirea.

— Te-ai culcat cu Reed. Am intrat peste voi doi. Sau ai uitat asta din convenienței?

Brooke scutură din mână.

— Ah, te referi la seara în care tu ai fugit de acasă? Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar n-a fost... cazul de așa ceva în seara aceea.

— D-dar erai dezbrăcată, mă bâlbâi.

— Încercam să dovedesc ceva.

Își dă ochii peste cap când mă vede derutată.

— Reed trebuia să învețe o lecție.

— Că ești o mincinoasă care înșală?

— Nu, că asta e casa mea.

Face un gest către conacul din spatele nostru.

— Nu mai are niciun control asupra lucrurilor, eu am.

Brooke își ia o șuviță de păr auriu și-l dă pe după ureche.

— Voiam să-i arăt ce se întâmplă când sare calul. Voiam ca el să admită faptul că eu îl pot distruge fără niciun efort. Și vezi cât de ușor a fost? Îmi dau jos rochia și gata! Relația lui cu tine dispare. Asta, draga mea, se numește putere.

Îmi mușc obrazul pe dinăuntru. Nu știu ce să mai cred. Reed a făcut un târg cu ea? Că o să mintă și o să se prefacă că nu s-a culcat cu el în schimbul a... ce anume? Mai contează? S-au culcat împreună la un moment dat. Și dacă e capabil să-și trădeze propriul tată în halul ăsta, cât de ușor i-ar fi să mă trădeze *pe mine*?

Nu pot să-mi asum riscul. Știu ce am văzut în dormitorul lui. Brooke era dezbrăcată. Iar el stătea acolo și nu zicea nimic. Dacă-i las să mă facă să am îndoieli, e doar o chestiune de timp până fac ceva stupid... cum ar fi să-l iert. Și apoi mă va răni din nou și nu

voi putea da vina pe nimeni altcineva în afară de mine.

— Te-ai culcat cu fiul lui Callum, repet, lăsând dezgustul să mi se vadă pe față. Nu contează că ți-ai tras-o cu el în seara aceea — tot l-ai înșelat cu propriul său fiu.

Zâmbește.

Greața mi se urcă până în gât.

— Ești o...

O iau la pas. Câh. Nicio insultă pe lumea asta n-ar putea să facă dreptate după femeia asta.

— Sunt o ce? mă tachinează ea. O curvă? O profitoare? Mai ai multe insulte? Nu înțeleg de ce noi, fetele, nu putem să fim alături una de cealaltă, dar sincer, draga mea, părerea ta despre mine nu contează. Asta va fi casa mea în curând și eu voi fi cea care va da ordine aici. Ar trebui să te pui bine pe lângă mine, adaugă ea, arcuind o sprânceană.

Îmi amintesc că am mai avut de-a face cu femei precum Brooke de sute de ori. E o bătăușă prefăcută. O drăguță cu toți tipii cu bani, o scârbă cu toate fetele care n-o pot ajuta să urce pe scara puterii și de-a dreptul malefică cu oricine o amenință.

Așa că-mi fac curaj la gândul că mă consideră o amenințare și-mi ridic și eu o sprânceană.

— Callum nu te va lăsa niciodată să mă dai afară din casă. Și chiar dacă ar face-o, nu mi-ar păsa. Am încercat deja să fug o dată, ții minte?

— Dar te-ai întors, nu-i așa, draga mea?

— Asta pentru că m-a forțat, murmur.

— Nu, ci pentru că aşa voiai tu. Poți să spui cât vrei că-i urăști pe Royali, dulceață, dar adevărul e că *vrei* să faci parte din familia asta. Din orice familie, de altfel. Sărmana orfană Ella are nevoie de iubire.

N-are dreptate. N-am nevoie de asta. Am fost pe cont propriu timp de doi ani după ce a murit mama. Pot s-o fac din nou. Mă descurc.

Nu?

— Câteva insistențe lejere și-ți garantez că-l pot convinge pe Callum să vadă lucrurile cum le văd eu, spune Brooke. Depinde de tine în ce direcție mă convingi pe mine să văd lucrurile. Vrei să continui să duci o viață de Royal, sau vrei să-ți scuturi fundulețul pentru bancnote de un dolar din nou? Ești stăpâna propriului tău destin.

Arată cu degetul spre un spațiu invizibil de lângă ea.

— Încă mai e loc și pentru tine aici.

Ne întoarcem amândouă la sunetul unui motor de mașină. SUV-ul lui Gideon se oprește brusc în spatele mașinii lui Easton.

Cel mai în vârstă dintre frații Royal se dă jos din mașină, ne aruncă o privire și întreabă:

— Ce se petrece aici?

— O întâmpin pe Ella, răspunde Brooke, făcându-mi cu ochiul. Vino încoace și pupă-mă, dragă.

Gideon arată de parcă mai degrabă ar pupa un cactus, dar se târăște și-i dă un sărut scurt pe obraz.

— Ce se-ntâmplă? mormăie. Am chiulit de la cursurile de după-masă și am condus trei ore până aici, așa că sper că e ceva important.

Cinci minute mai târziu, un Callum cu o privire sumbră ne întâmpină într-o cameră din partea din față a casei. Mâna îi plutește protector pe șoldul lui Brooke. Iar Brooke? Brooke pare mai satisfăcută decât o pisică într-o piață de pește.

Camera e decorată impecabil pe tematica „Plantație din Sud". Pereții sunt acoperiți de un tapet crem. Tavanul este ornamentat în relief. Încăperea e îndeajuns de mare, încât să primească două spații cu scaune, unul aproape de ferestrele de la pământ la tavan acoperite cu draperii de culoarea piersicii și unul lângă intrare. Brooke ia un loc pe unul din scaunele verde-deschis de lângă șemineu.

Deasupra șemineului e un portret superb de-al Mariei Royal. E ceva teribil de greșit în felul în care Brooke stă relaxată în camera aceasta, în fața tabloului. O blasfemie.

După ce-și toarnă un pahar de whisky, Callum se așază în spatele lui Brooke, cu o mână deasupra scaunului ei și în cealaltă cu paharul plin ochi de băutură.

Gideon se așază lângă fereastră, cu mâinile în buzunar și privește peluza. Easton și cu mine ne îndreptăm spre el, dar Callum ne oprește.

— Luați loc. Și tu, Gideon.

Gideon nu se mișcă. Nici măcar nu-l bagă în seamă pe Callum. Reed aruncă o privire către tatăl său și una către Gideon și se răzgândește. Se îndreaptă spre fratele său și rămâne lângă el.

Taberele sunt clar delimitate.

Privesc cum degetele lui Callum strâng spătarul scaunului. Corpul i se leagănă în direcția fiilor lui cei mai în vârstă, dar rămâne neclintit lângă Brooke. Ce influență are asupra lui?

Doar nu e *atât* de bună la pat.

— Brooke — adică noi — avem un anunț de făcut.

Easton și cu mine facem un schimb de priviri confuze. Gemenii stau de cealaltă parte a mea, cu expresii identice pe chip.

— Brooke e însărcinată.

Un oftat de șoc colectiv întâmpină vestea aceasta.

Când ultimul cuvânt iese din gura lui, Callum ridică paharul de băutură și bea. Și bea. Și bea până-și termină whisky-ul.

Brooke pare fericită, iar plăcerea de pe fața ei e înspăimântătoare.

E greșit să lovești o femeie însărcinată? Îmi strâng pumnul și-l țin la o parte în caz că cineva îmi dă undă verde să sar peste cele două divanuri și măsuța de perete și să-i car pumni până imploră milă. Distruge familia asta și o urăsc pentru asta mai mult decât pentru orice altceva.

— Ce legătură are asta cu noi? întreabă Easton în cele din urmă, iar din vocea lui răzbate insolența.

— E un copil Royal, ceea ce înseamnă că va purta numele de Royal. Ne căsătorim.

Callum e implacabil. Cred că așa e și la ședințele lui de corporație, dar asta nu e o tranzacție financiară. E familia lui.

Brooke ridică mâna stângă și-și întinde degetele.

De la fereastră, întregul corp al lui Reed devine rigid. Lângă mine, Easton mârâie.

— Ăla e inelul mamei! izbucnește Sebastian.

— Nu-i poți da inelul mamei.

Sawyer ia o vază de pe fața de masa de la perete și o aruncă de-a lungul încăperii. Vaza nu era îndreptată spre Brooke, dar sunetul izbiturii ne face să tresărim.

Ce căcat!

— Nu e inelul ei.

Callum își trece o mână tremurândă prin păr.

— Poate că așa pare, dar inelul mamei voastre e sus. Vă promit.

Îl privesc stupefiată. Ce fel de bărbat îi oferă logodnicei lui un inel care arată la fel cu cel al soției sale răposate? Și ce fel de femeie ar dori asta? Jocul pe care-l joacă Brooke e prea malefic pentru mine. E ca și cum durerea altora ar excita-o.

— Cuvântul tău nu valorează nici cât praful de sub scaunul ăla, îi spune Gideon tatălui său.

E rece și ferm pe poziție, în contrast cu postura lui în general relaxată. Dintre toți băieții Royal, Gid a fost mereu cel mai calm. Dar acum nu e deloc calm.

— Poți face câți copii vrei cu ea, dar ei nu sunt și nu vor fi parte a acestei familii niciodată.

Pășește către Brooke și Callum. Îmi țin respirația în timp ce el rămâne fixat în fața lor.

— Locul tău nu va fi niciodată aici, îi spune ei, atât de categoric, încât lui Brooke îi dispare zâmbetul de pe față. Nu contează în fața cui îți vei deschide cracii, nu vei fi niciodată mai mult decât o târfă

de pe strada Salem.

Brooke zâmbește.

— Iar tu nu vei fi niciodată altceva decât fiul uitat al unui om bogat a cărui soție s-a sinucis.

Gideon tresare. Apoi se învârte pe călcâie și iese din încăpere. Gemenii îl urmează. Apoi Easton. Doar eu și cu Reed rămânem, iar eu nu mă pot abține și mă uit în direcția lui. Expresia feței lui e plină de dezgust. Furie. Dezamăgire.

Dar singurul lucru care lipsește e... surprinderea.

Anunțul lui Callum că un nou Royal se va naște ne-a șocat pe toți în afară de Reed.

Privirile noastre se încrucişează și, în acel moment, văd adevărul din ochii lui.

Știa deja.

Capitolul 14

Reed

De îndată ce privirea Ellei se-ndreaptă spre mine, îmi dau seama că a înțeles greșit ce se-ntâmplă.

O prind de încheietură și o trag din salon în camera de la capătul holului, care a fost și biroul mamei — și locul în care eu și cu Gid am găsit-o după ce... după ce a murit. Perfect. Ăsta e locul perfect în care-mi pot salva relația cu Ella. *Sau nu*.

— Uite, încep, dar deja o ia la picior înainte să-i mai pot spune ceva.

— Ăla e copilul tău, nu? şuieră ea.

— Nu. Îți jur. Nu e al meu.

— Nu te cred.

Mâinile ei s-au strâns în doi pumni mici, pe care și-i ține pe lângă corp.

Vreau să mă apropii de ea, dar nu cred c-o să iasă bine.

— Nu m-am atins de ea de când ești tu aici, îi repet, probabil pentru a mia oară. Și am terminat-o cu ea chiar înainte de asta.

Lovește primul lucru care-i iese în cale și praful începe să sară de acolo. Camera asta a fost închisă pentru un timp îndelungat.

— De unde știi că nu e al tău?

Mă frământ jenat, pentru că trebuie să readuc la suprafață o amintire neplăcută pentru a-i răspunde la întrebare, dar n-am de ales.

— Când am văzut-o, avea doar o umflătură mică.

Ella devine palidă și-mi dau seama că își amintește acea noapte când a descoperit-o pe Brooke goală în camera mea.

— Nu știi. Nu poți ști. Nu poți fi sigur până nu faci un test. Mi-e silă.

Își pune mâna la stomac.

— Mi se face fizic greață, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu e al meu. Trebuie să fie al tatei. Sau, la dracu', ar putea fi al oricui. E dispusă să-l înșele pe tata, îi spun cu disperare.

— La fel ca tine.

Trag aer în piept. A fost o lovitură sub centură și știe și ea asta. Dar nu renunț. E o luptă pe care o voi câștiga chiar dacă trebuie să joc murdar.

— N-o să neg, am fost un dobitoc. Poate că încă mai sunt, dar nu sunt tatăl copilului lui Brooke. Nu te-am înșelat. Am ținut trecutul meu secret și a fost de căcat că am făcut asta. Știu asta. Am greșit. Îmi pare rău. Dar... te rog, te rog iartă-mă, o implor. Scoate-ne pe amândoi din starea asta mizerabilă.

— Nu mai contează.

E o amorțeală pe chipul ei care mă sperie. Scutură din cap.

— Înainte să te întâlnesc, viața mea a fost plină de lucruri mizerabile. Dar le-am făcut față pentru că n-aveam încotro. N-a contat că tatăl meu n-a fost niciodată prin preajmă, pentru că o aveam pe mama. Mi-am spus mereu c-ar trebui să fiu recunoscătoare că a murit pentru că suferea enorm. Apoi am venit aici și m-am uitat la tine și mi-am zis că mă pot vedea pe mine în tine, dincolo de învelișul exterior solid. Băiatul ăsta și-a pierdut mama. E furios și rănit și îl văd. Poate că mă vede și el.

Își încrucișează mâinile, încercând parcă să țină ceva în ea. Nu știu nimic, decât că suferă. Mă apropii de ea, dar tresare ca și cum gândul că m-ar atinge i-ar provoca durere.

La naiba, suferă atât de mult și eu i-am provocat asta.

— Te-am... *Te*...văd, îi șoptesc.

Nu mă ascultă.

— Și mi-am spus: o să mă țin de el. La un moment dat o să cedeze, o să-l conving că suntem o poveste frumoasă. Dar nu suntem. Nu suntem nimic. Suntem ca *fumul* — fără substanță și fără rost.

Își pocnește degetele imperceptibil.

— Nici măcar o tragedie nu suntem. Suntem mai puțin decât nimic.

Cuvintele ei îmi fac inima să se strângă de durere. Are dreptate. Ar trebui să plec, dar nu pot. Și faptul că suferă atât de mult îmi spune că are nevoie de mine. Doar un laș s-ar opri acum. I-am cauzat această durere, dar știu că pot s-o ajut dacă-mi dă o șansă.

Trag aer adânc în piept.

— Pot să fac două lucruri. Să plec. Sau să lupt pentru tine. Ce crezi că aleg?

Ella mă privește tăcută, ca de piatră, așa că vorbesc în continuare:

— Am făcut-o de oaie. Ar fi trebuit să fiu sincer cu tine de la bun început. Brooke mi-a spus că e însărcinată în acea noapte. M-am panicat. Creierul meu s-a oprit. Încercam să găsesc o soluție de scăpare fără ca eu să trebuiască să-ți zic că m-am atins vreodată de ea. Mi-era rușine, bine? Rușine. Asta vrei să auzi?

Buzele i se strâng.

— Da, păi, știi ce sunt eu? Eu sunt fetișcana proastă din filmul

horror. M-ai *făcut* să fiu acea fată proastă.

Mă arată cu degetul acuzator.

— Eu sunt cea care aleargă înapoi în casa în care e tipul cu cuțitul în mână. Tu m-ai avertizat. De fiecare dată mi-ai spus să nu mă apropii. Dar n-am putut să te ascult. Credeam că știu eu mai bine.

— Am greșit. Nu trebuie să fim distanți. Nu putem să stăm departe unul de celălalt. Știm amândoi asta.

Mă apropii de ea și mă opresc doar când degetele picioarelor noastre aproape că se ating. Apoi, brusc, o iau în brațe. Futu-i. E atât de bine s-o simt lipită de corpul meu. Vreau să-mi vâr mâna prin părul ei și s-o sărut de parcă ar fi sfârșitul lumii, dar ea mă privește cu ochi livizi, arzători.

— Nu mă mai *atinge*, izbucnește. Mai bine mor...

Îi acopăr gura cu palma.

— Nu spune lucruri pe care o să le regreți. Nu spune lucruri de la care nu ne putem întoarce, o avertizez.

Mâna ei zboară și se izbește de obrazul meu. Bărbia mi se mută la dreapta de la impact, dar nu-i dau drumul. Ochii ei sunt aprinși și umerii îi tremură. Pun pariu că și eu arăt la fel de stupid și nebun și scăpat de sub control precum ea.

— Ce vrei de la mine? Spune-mi și o s-o fac. Vrei să mă pun în genunchi? Vrei să-ți sărut picioarele?

— Nu, rămâi cu mândria ta, îmi spune sfidător. O să ai nevoie de ea să-ți țină noaptea de cald. Sau stai, pentru asta o ai pe Brooke.

Mă împinge puternic în piept și pleacă, reușind să deschidă ușa înainte ca eu să ajung la ea.

Pe hol, tata și cu Brooke se opresc. Tata o privește pe Ella plecând și apoi se uită la mine cu ochi îngustați. Brooke zâmbește.

Furios, trec pe lângă ei și-l caut pe Gid. Poate el are răspunsuri. În momentul acesta, e singurul frate care mai vorbește cu mine.

Îl găsesc afară, pe creasta împietrită care separă gazonul de fâșia de nisip pe care o numim plajă. Atlanticul e rece și întunecat, luminat doar de o lună parțial acoperită.

Nu se întoarce să vadă cine se apropie de el și mă întreabă:

— E al tău copilul?

— De ce crede toată lumea asta?

— Păi nu știu, frățioare, nu-mi pot imagina de ce toată lumea care știe că te-ai culcat cu Brooke ar crede că bebelușul ei e al tău.

— Nu e.

Îmi trec mâna prin păr.

— Nu m-am atins de ea de mai bine de șase luni. De la Sfântul Patrick încoace. Ne-am îmbătat, ții minte? Am leșinat pe trepte. S-a suit pe mine. Nu țin minte multe, decât că m-am trezit gol lângă ea. Tata era afară, ne chema la cină. Urma să-i spun atunci. În seara

aia. Dar mi-a fost teamă.

Gideon nu răspunde. Continuă să privească în apă.

— Obișnuiam să cred că Dinah și Brooke încercau să distrugă familia asta, dar acum cred că noi suntem ăia care o distrug. Noi suntem cei care o ucid. Nu știu cum să fac să iasă bine, Gid. Spune-mi.

Ajută-mă. Nu-mi răspunde, așa că încerc din nou, disperat după o legătură cu el:

— Ții minte când mama ne citea *Robinson elvețianul* și umblam de-a lungul coastei, încercând să găsim o peșteră perfectă în care să trăim? Eram toți cinci. Urma să ucidem balena, să mâncăm fructe de pădure, să ne facem haine din mușchi și alge.

— Nu mai suntem copii.

— Știu asta, dar nu înseamnă că n-am rămas o familie.

— Tu voiai să pleci, îmi amintește. Asta e tot ce-ți doreai. Să pleci de aici. Acum, din cauză că e Ella aici, crezi că merită să mai stai? Ce fel de loialitate ai față de familia ta?

Sare în nisip și se lasă înghițit în noapte, lăsându-mă pe mine singur cu gândurile mele mizerabile.

Nimeni nu m-a forțat să mă culc cu Brooke. Am luat decizia asta de unul singur. Mi-a provocat o satisfacție perversă să i-o trag la figurat tatei și la propriu iubitei lui.

Voiam ca el să sufere. A meritat-o după tot ce a făcut familiei noastre. A dus-o pe mama în pragul nebuniei cu înșelatul și cu toate minciunile. Simt că minciunile erau mai rele. Dacă nu i-ar fi jurat în mod repetat că nu era implicat în toate lucrurile pe care le făcea Steve, în toate bordelurile din lumea-ntreagă și cu toate damele de companie de lux, fotomodelele și actrițele pe care le poți cumpăra cu bani, poate că mama l-ar fi părăsit.

Și dacă l-ar fi părăsit, probabil că azi încă ar fi în viață. Dar nu e. E moartă, iar faptul că tata a neglijat-o și a înșelat-o i-a provocat moartea în egală măsură cu pastilele pe care le-a înghițit în acea noapte.

Îmi lipesc buzele. Sigur că răzbunarea mea nu are niciun sens din moment ce n-am avut destul curaj să-i spun despre mine și Brooke. Și de fiecare dată când mă gândesc că s-ar putea să afle mi se face rău.

Mi-am petrecut ultimii doi ani încercând să distrug totul în jurul meu. Cine ar fi crezut că succesul are un gust atât de amar?

Capitolul 15

Ella

— Ce se petrece? întreabă Val apăsat când luăm prânzul vineri. Și nu-mi spune că nu e nimic, pentru că arăți al naibii de deprimată. Chiar și Easton arată de parcă cineva i-ar fi lovit cățelușul cu piciorul.

— E un eufemism? încerc eu să glumesc.

Valerie se holbează la mine.

— Nu, nu chiar.

Îmi ciugulesc mâncarea. N-am fost în stare să mănânc prea mult săptămâna aceasta și cred că asta se vede. De câte ori încerc să mănânc, îmi apare imaginea lui Brooke spunându-ne tuturor că e însărcinată, doar că nu Callum e cel de lângă ea, ci Reed. Iar apoi mintea mea îngrozitoare rămâne fixată pe fantezia asta bolnavă, arătându-mi imagini cu Reed ținând în brațe copilul, împingând căruciorul prin parc, cu Brooke lângă el arătând ca un model de fitness, exclamând înduioșați la primii pași făcuți de copil.

Nu mă mir că nu pot mânca.

Azi-dimineață când mi-am tras o pereche de jeanşi pe mine, îmi păreau largi. Hainele mă poartă pe mine, nu invers.

Nu sunt pregătită să-i spun lui Val despre cum întreaga casă Royal putrezește din interior, dar dacă nu-i zic ceva s-ar putea să mă înjunghie cu o furculiță.

— Credeam că e nasol să fii singură la părinți, dar dramele de familie sunt de o sută de ori mai rele.

— Reed? întreabă.

— Nu doar el. Toată lumea.

Urăsc tensiunea din casă. Felul în care frații nu se privesc între ei la micul dejun. Și nu pot scăpa de asta, fiindcă mi-am pierdut slujba. Cred c-ar trebui să-mi încep să caut una nouă. De data asta nu pentru că am nevoie de bani, ci pentru că, de fiecare dată când intru în casă, mă simt de parcă mi se pun pe umeri greutăți de zeci de kilograme. Și va deveni din ce în ce mai rău odată ce se naște copilul. Nu știu cum o să fac față situației.

— Viața e nasoală, dar dacă te face să te simți mai bine, să știi că i-am blocat numărul lui Tam.

— Da?

Era și timpul, îmi spun. Propunerea stupidă a lui Tam de a avea o relație deschisă a fost practic felul lui de a o ține pe Val blocată aici, în timp ce el sare din floare în floare prin campusul universității, iar ea nu merită asta.

— Să știi că mă face să mă simt mai bine.

— Da, și m-am simțit bine. Îmi făcea rău să-i tot citesc mesajele și simțeam cum cedez.

— Știi și tu că poți mai bine de-atât.

— Știu.

Ia o gură de suc.

— Așa că azi-noapte l-am blocat și am dormit bine pentru prima dată de multă vreme. M-am trezit azi-dimineață și, recunosc, încă mă doare, dar nu la fel de tare.

— O să fie mai bine.

Cuvintele astea îmi ies din gură șchiopătat. Asta îmi ziceam și eu.

Nu mai cred asta, presupun.

Se joacă puțin cu doza de suc.

— Sper. Nu există un buton de blocare și în viața reală? Am nevoie de aşa ceva.

— Ochelari de soare. Ochelari foarte mari de soare, o sfătuiesc. Sau, stai, chiar mai bine — un scut.

Mi-ar prinde bine și mie unul împotriva lui Reed.

Un zâmbet ezitant îi apare pe chip în timp ce-mi ia sugestia stupidă în considerare.

— N-ar fi ciudat să umbli cu el toată ziua?

— Nu, e genial. Hai să-l patentăm și să facem milioane.

— S-a făcut.

Își ridică mâna și bat cuba cu ea.

— Doamne, Val. Cred că ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de când m-am mutat aici.

— Știu.

Mă privește speculativ, apoi privirea îi alunecă spre masa sportivilor și înapoi la mine.

— Hai să mergem la meci diseară.

— Ă, nu, mersi. Retrag tot ce am spus despre tine.

— De ce nu?

— În primul rând, nu-mi place fotbalul american. Apoi, nu vreau să aplaud oameni pe care nu-i plac. Și, în fine, în afară de tine, tot restul oamenilor de la Astor Park pot muri în flăcări.

— Poți să vii după mine la șase și jumătate.

— Nu. Nu vreau să merg la meci.

— Of, haide. Amândouă avem nevoie de ceva care să ne distragă atenția. Trebuie să nu te mai gândești la Reed, iar eu trebuie să-mi

iau mintea de la Tam. Toată lumea merge la meciurile celor de la Riders. Putem să evaluăm o grămadă de băieți disponibili și să ne alegem câte unul ca să ne ușurăm poverile sufletești.

— Nu putem mânca, mai bine, un butoi cu înghețată?

— O să facem și aia. O să mâncăm înghețată și apoi o să ne lăsăm mâncate.

Își ridică sugestiv sprâncenele, iar eu încep să râd şovăielnic, dar pe dinăuntru inima protestează. Singura atingere pe care o vreau e a lui Reed. Nenorocitul. La naiba. Poate că am nevoie de ceva să-mi distragă atenția.

— Bine, hai să mergem.

— Ieşi din maşină, îmi ordonă Val când urcă pe locul din dreapta. Vreau să mă uit mai bine la ce ai pe tine.

— O să vezi când ajungem la meci.

— Te îmbraci așa ca să-l faci pe Reed să-şi dea drumul în echipamentul lui sportiv sau ca să te privească toate fetele de la Astor Park cu ciudă?

Ignor aluzia la Reed. În niciun caz nu mă gândeam că vreau să-l fac să ardă de gelozie. Nu. Nici vorbă.

— Mi-ai spus că trebuie să-mi aleg bărbat nou diseară. Asta e ținuta mea de vânătoare.

Îmi flutur mâna arătând spre trupul meu.

Mi-am luat jambiere în dungi peste nişte colanți negri și deasupra am aruncat pe mine un jerseu vechi, pe care l-am găsit la un magazin second-hand la care m-am dus după ore. Nu puteam să-mi trag colanții peste jerseu fără să arate ca și cum mi-aș fi îndesat niște ciorapi, așa că mi-am luat o curea neagră foarte lată și mi-am pus-o la talie.

Două codițe dezlânate și două dungi groase mânjite sub ochi — pe care mi le-am făcut aplicând mult tuș negru pe un strat foarte generos de bază corectoare, astfel încât să nu se şteargă ușor — îmi completează lookul de vedetă feminină de fotbal american.

— Ți-am sugerat un tip, nu o herghelie întreagă, îmi spune Val cu jumătate de gură. Dar poate că asta o să lucreze și în avantajul meu. Tu îi iei pe cel pe care-l vrei și pe restul îi iau eu.

— Foarte amuzant.

— Serios. Mă gândesc c-ar trebui să-i rugăm pe gemeni să ne escorteze înăuntru. Mi-e teamă de ce or să facă fetele când or să dea cu ochii de tine.

Previziunea lui Val nu e total eronată. Iubitele jucătorilor de fotbal mă privesc cu dispreț când mă văd trecând de zona în care stau de obicei prietenele și părinții jucătorilor care ies din vestiare ca să intre pe teren.

Câteva insulte — „curvă“, „gunoi de rulotă“ și „la ce poți să te aștepți“ — se aud curgând din partea celorlalte fete.

— Tipele astea sunt atât de geloase, încât nici n-or să aibă nevoie să-și bage două degete pe gât diseară, remarcă acid Val. Gelozia o să le mănânce toate caloriile în plus.

Ridic din umeri.

— Am auzit lucruri mai rele și nu-mi pasă cu adevărat.

— Nici nu trebuie. Săptămâna viitoare o să fim înconjurate de o întreagă echipă de fotbaliști fustangii.

— Va trebui să-mi îmbunătățesc jocul, atunci.

Nu mă deranjează o provocare.

Când ajungem la zona destinată elevilor, Jordan ne întoarce din drum.

— Nu puteți sta cu noi, ne anunță.

Îmi dau ochii peste cap.

— De ce, pentru că suntem prea curviștine pentru gașca ta puritană?

— Da, și asta.

Rânjește.

—Dar și pentru că purtați culorile greșite.

Mă uit la masa de elevi și-mi dau seama că are dreptate. Cu toții sunt situați în așa fel, încât culorile tricourilor lor să formeze un „A“ auriu pe un fundal negru. Eu port un jerseu alb, iar Val are un pulovăr scurt gri. Jordan poartă un costum mulat negru, tot ce-i lipsește din echipamentul de dominatrix e un scaun și un bici.

— Se pare că n-am primit anunțul.

Pentru că sigur a existat unul, având în vedere că toată lumea s-a potrivit cu planul perfect al lui Jordan. Sunt ciudat de impresionată. Nu poate fi ușor să convingi două sute de elevi să poarte tricouri în culori planificate după locul în care stă fiecare în tribune.

— Poate ar trebui să intrați pe net ca să fiți la curent cu lucrurile astea.

Își flutură părul lucios și ne arată spatele.

— Haide, spune Val, luându-mă de braț. Vom sta cu părinții.

Găsim un loc în vârf unde putem mânca popcorn și ne putem preface că susținem echipa.

— Ce Dumnezeu poartă Jordan?

Chicotesc.

— Lucrează pe jumătate de normă ca escortă sado-maso?

— Nu, spune Val și-şi bagă în gură niște popcorn. Echipa de majorete dansează la pauză înainte de trupă, așa că presupun că ăsta e costumul lor.

Are dreptate. Când vine pauza dintre reprize, Jordan și trupa ei

au un număr de dans cu atât de mult scuturat de fund și de sâni, încât simt nevoia să le bag niște bani în sutien.

— Cel puțin ar lua bacșișuri de cinci dolari, îi șoptesc lui Val.

— Doar cinci dolari? Eu aș cere măcar douăzeci de la fiecare tip înainte să încep să mă dezbrac.

— Ce vorbești, tu te-ai dezbrăca pe gratis, o tachinez.

Val mi-a spus și în alte dăți că are tendințe exhibiționiste. Când mergem în Moonglow, clubul de adulți, mă pune să dansez în cușcile suspendate din tavan.

— Adevărat. Dar nu m-ar deranja să fac și niște bani.

Îmi aruncă o privire meditativă.

— Cât ziceai că făceai când lucrai în cluburile astea?

— N-am zis. Și striptease-ul e cu mult diferit de dansul în cușcă în fața unei grămezi de liceeni și studenți care arată bine, o avertizez.

Majoritatea cluburilor de striptease duhnesc de disperare și regret și nu mă refer doar la cabina de probă a stripperițelor. Băieții de jos care flutură bancnote de un dolar de deasupra fripturilor cumpărate cu opt dolari bucata sunt la fel de nevoiași ca fetele de pe scenă.

Val își trage nasul.

— Nu știu. Ar fi mișto să fac niște bani în plus, și tu sigur ai făcut bani frumoși dacă ai fost în stare să te susții financiar singură împreună cu mama ta.

— Banii erau singurul lucru bun din toată afacerea asta. În plus, n-ai vrea să faci striptease aici. Gândește-te cum ar fi să te vadă vreun cunoscut și apoi să te întâlnești cu el la ore sau ceva. Ar fi foarte aiurea.

Oftează.

— Era doar o idee.

Simt o urmă de empatie. Știu că statutul material precar al lui Val o deranjează. Mi-aș dori să-i pot da o parte din banii mei — nu că aș avea nevoie de ei — dar nu e genul de persoană care ar accepta așa ceva. Ar vedea-o ca pe-un act de caritate, ceva ce oricum trebuie să accepte de la mătușa și unchiul ei.

— Și dacă te angajez să fii garda mea de corp personală? Pentru că toată lumea se uită la mine de parcă ar vrea să mă omoare. Mai ales aia de acolo.

Îmi scutur capul și arăt către rândul al doilea al tribunei destinate elevilor, unde o tipă cu păr auriu care-mi pare cunoscută mă tot privește încruntat.

— Ha ha, Abby n-ar putea face rău nici unei muște. E prea pasivă. Crezi că-și păstrează aceeași față de Eeyore[3] chiar și când are orgasm?

Îmi pun mâna la gură ca să reprim un hohot de râs.

Dar e adevărat. Fosta lui Reed e palidă, liniștită și cuminte, la cealaltă extremă față de mine. Cineva spunea că Abby le amintește de mama lui Reed. Lucrul ăsta m-a pus pe foc foarte tare la un moment dat, pentru că Reed își adora mama. Acum, chiar nu-mi pasă de Reed Royal.

Dar lui Abby îi pasă, în mod evident. Și, în mod evident, mă vede drept concurența directă, pentru că nu-și ia ochii de pe mine. Dacă m-ar fi întrebat, i-aș fi dat un pont foarte bun pentru a-l câștiga pe Reed. În primul rând, și cel mai important, nu te culca cu frate-său.

— Chiar s-a combinat cu East când am fost plecată? o întreb pe Val.

— Da. Ce idiot, nu-i așa? Adică ăla chiar e modul cel mai rapid de a-l îndepărta pe Reed.

Apoi își schimbă tonul.

— Dar tu ești specială. Abby nu e. Nicio șansă ca Reed să se întoarcă la ea acum.

— Până și Abby e prea bună pentru el, mormăi. Merită să rămână singur pentru eternitate.

Val chicotește.

— De fapt, chiar speram să-i rupă picioarele cineva în timpul meciului, dar din păcate e încă teafăr.

— Putem să i le rupem noi.

— Să luăm o bâtă de baseball și să mergem în mijlocul terenului? o întreb plină de speranță.

— Pare că ți-ai făcut deja planul.

— Se prea poate să fi avut deja de câteva ori fantezia asta, îi recunosc.

— După ce terminăm cu Reed, putem să ne mutăm la oraș?

— Evident. Apoi punem un anunț pe internet în care ne oferim serviciile altor femei. O să numim bâta de baseball „Răzbunarea“.

— Setea ta de sânge mă excită foarte tare acum.

— Păstrează-te pentru herghelie, îi spun. Ai pus ochii pe cineva?

— Nu. Încă îmi cântăresc opțiunile.

Asta înseamnă că tot ce vede acum e Tam. Am aceeași problemă, doar că vederea mea e blocată de Reed.

Ne înfundăm în scaune și urmărim cu atenție meciul.

Echipa Riders câștigă, cum era de așteptat, apoi discuția de după joc se mută imediat pe Balul de Iarnă pe care Astor Park îl organizează după Ziua Recunoștinței și înainte de Crăciun. Discuțiile astea sunt un fel de preludiu pentru Jordan. Strălucește când ne vede pe mine și pe Val coborând treptele stadionului. Suntem încetinite de părinții care se tot opresc să-i facă lui Jordan complimente pentru numărul de dans și pentru cât e de talentată.

Jordan își scoate pieptul în față la fiecare compliment primit. Tații se holbează la ea cu o dorință de nepotolit și ei pare să-i placă asta.

— Mișto spectacol, îi spun lui Jordan în timp ce ne apropiem.

Arată destul de bine în costumul ei mulat, iar obrajii îi sunt ușor lucioși de la efortul depus pe teren.

Ochii ei se opresc asupra mea, la început cu dispreț, iar apoi cu repulsie. Se întoarce către verișoara ei.

— Ești prea bună pentru gunoiul ăsta, Val. De ce nu vii la petrecerea lui Shea cu mine?

— Pas. Nu m-aș urca în mașina ta nici dacă am fi pe Drumul Furiei[4] și aș fi urmărită de războinici.

Câțiva puști chicotesc în spatele nostru. Asta o înfurie pe Jordan.

— Nu pot să cred că suntem înrudite.

— Știu. Și eu mă întreb asta câteodată. Cum poate cineva atât de drăguță ca mine să ajungă înrudită cu o javră ca tine.

Jordan se repede la Val, iar eu mă bag ca proasta între ele. Pumnii lui Jordan se lovesc de ceafa mea în același timp în care Val sare și ea în față. Ricoșez și mă lovesc de balustrade.

— Băi, fiți atenți, strigă un tip. Bătaie între gagici!

Tribunele se golesc și dintr-odată pornește haosul. Popcornul zboară peste tot. Mâini, brațe și unghii îmi lovesc fața. Un braț puternic mă ridică de la pământ și mă lasă peste gard, unde altcineva mă prinde și mă protejează de toată lumea. Ridic privirea și-l văd pe Reed.

Easton vine lângă mine și-și trece brațul peste umărul meu, separându-mă de Reed. Cei doi schimbă priviri disprețuitoare.

— Mergem până la urmă la petrecerea de la Montgomery? mă-ntreabă Easton.

— Ți-am zis, nu-mi place să port costume.

Chicotește și-mi arată ce port.

— Se pare că ai deja costumul, surioară.

Aoleu. Are dreptate.

— Haide, încearcă el să mă convingă. O să fie distractiv.

Cedez.

— Bine, fie. Unde e Val?

Mă întorc să mă uit la tribune și văd că oamenii de ordine au oprit altercația.

Un braț mă întoarce. Reed, din nou.

— Ce naiba porți? Al cărei echipe e jerseul ăsta? mă întreabă iritat.

— E luat de la un second-hand...

— Dă-l jos.

— Ce? Nici gând.

Mă uit la Easton sperând să mă ajute, dar mă privește încruntat.

— Acum că stau și mă gândesc, chiar nu poți purta jerseul de la o altă școală la meciurile noastre. Poartă ghinion.

— Ați câștigat, îi amintesc.

— Dă-l jos acum, îmi ordonă Reed.

Vocea îi e înfundată pentru că-ncearcă să-și dea jos tricoul.

— Las-o baltă. Nu o să port tricoul tău.

— Ba da, o să-l porți.

Epoleții îi apasă pe urechi.

— East, ajută-mă.

Easton îl ignoră.

— Te iau eu cu mașina, surioară?

— Vine cu mine, spune Reed ferm.

Își pune tricoul înapoi, iar expresia feței lui mă provoacă să-l înfrunt.

Așa că asta fac.

— Scuze, prietene, dar asta n-o să se întâmple.

— Nu-mi spune „prietene".

— Nu-mi mai da ordine.

Îmi dă alt ordin.

— Val poate să-ți ia mașina. Vii cu mine la petrecere.

— Doamne! izbucnesc. Cât îți ia să-ți bagi asta în cap, Reed? S-a *terminat* între noi.

Frustrarea și nervii îmi sunt la apogeu.

— Am pus deja ochii pe altcineva.

Nările i se dilată.

— Pe naiba.

Mă uit la linia de jucători care ne privesc și-mi vine o idee malefică. Ochii mi se îngustează în timp ce-l privesc pe Wade, fundașul. Wade e un fustangiu. Odată, a trebuit să folosească Range Rover-ul lui Reed ca să și-o tragă cu o tipă în afara clubului pentru că, după spusele lui Reed, Wade nu putea aștepta să ajungă acasă.

Rânjind către Reed, mă îndepărtez de Royali, mă îndrept în pas săltat către Wade și mă arunc în brațele lui.

Mâinile lui puternice mă cuprind din reflex. Apoi, când mă aplec ca să-l sărut, buzele i se întredeschid automat. Are gust de transpirație, miroase a iarbă și sărută al naibii de bine. Limba îi rămâne fermă în gură, dar își poate folosi buzele ca un maestru.

Nici nu mă mir că unele dintre cele mai mișto fete se lasă luate de el în mașină. Îi apuc părul și îmi strâng picioarele în jurul taliei lui. Îmi răspunde printr-un geamăt, iar degetele lui se înfig în fundul meu.

Ovațiile izbucnesc numai pentru a fi întrerupte abrupt. În

secunda următoare, Reed mă smulge din brațele lui Wade.

— Ce naiba, Carlisle? răcnește.

Wade dă din umeri cu remușcare.

— Ea a sărit pe mine. Nu puteam s-o las să cadă.

— Nu te atingi de ea. Nimeni nu se atinge de ea.

Reed își aruncă casca în brațele unui biet jucător și se îndreaptă către Wade cu pumnii strânși.

Fundașul blond și masiv râde și-și ține mâinile sus.

— Nu am încurajat-o eu, omule.

Reed se uită cu o privire ucigașă și îndreaptă un deget către restul echipei.

— Ella e o Royal. Îmi aparține. Dacă vreunul dintre voi o dorește, trebuie să treacă peste mine.

Rămân cu gura căscată.

— Du-te naibii, Reed. Nu aparțin nimănui, în niciun caz ție.

Îl lovesc cu piciorul în spatele genunchiului, apoi mă întorc către jucătorii de fotbal.

— Sunt disponibilă. Cine vrea o tură cu stripperița? Știu niște trucuri pe care nu le știe nicio starletă porno.

Ochii li se luminează, dar apoi imediat se mută pe Reed. Oricare ar fi expresia lui, fiecare privire se mută în pământ. Niciun tip nu iese în față.

— Lași, mormăi eu.

Apoi mă întorc pe călcâie și mă îndrept către Val, care zâmbește de pe marginea terenului. Dă-i naibii pe puștii ăștia de la Astor Park. Dă-i naibii pe toți.

---

3 Personajul măgar din Ursulețul Winnie Puh, cunoscut pentru privirea lui pesimistă și nefericită. În romăneşte a fost tradus Aiurel.

4 Referință la Mad Max: Fury Road, film în regia lui George Miller (2015).

Capitolul 16

Savannah și Shea Montgomery locuiesc într-un conac fără ieșire la ocean de pe terenul *country clubului*. La poarta principală, Val îi înmânează paznicului un plic alb. Acesta luminează plicul cu o lanternă UV și mesajul decodat de pe plic ne lasă să trecem.

— Pe bune, Val? Ce a fost asta?

Îmi pune invitația în poală. E complet goală.

— Cerneală UV. Ca să nu poată fi copiată.

— Serios?

Îmi trec degetele pe hârtie și nu simt nimic.

— Ce e atât de deosebit la o petrecere de liceeni, încât e nevoie de paznici și porți, și invitații ultrasecrete?

Arunc invitația în torpedou și trec de poartă.

— Le place să limiteze numărul de invitați, îmi răspunde.

— Mi-ar plăcea dacă și-ar folosi puterile ca să țină la distanță dobitocii, mormăi.

Nu l-am văzut pe Daniel Delacorte încă, dar știu că e încă la școală, plimbându-se pe holurile de la Astor Park de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Dacă dobitocul are bani, poate intra.

Are dreptate, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Başii care duduie în casa Montgomery ne întâmpină chiar înainte să ajungem în pasaj. Trebuie să parcăm la capătul unei linii lungi de mașini care urcă o pantă.

Val mă ghidează prin camera principală și mă duce pe verandă. Casa Montgomery e ultramodernă, cu unghiuri și planuri ciudate și ferestre mari și oțel. Piscina din curte e luminată de la fund și nişte robinete care ies din beton formează bolți de apă deasupra piscinei, dar nu înoată nimeni pentru că e prea frig.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut. Tu ce vrei? mă întreabă Val, arătându-mi un frigider cu băuturi.

— Berea e foarte bună.

Îl văd pe Reed în colțul opus al verandei. O zână cu aripi uriașe și coroniță de flori vorbește cu el. Câh. E Abby. Capetele lor sunt îndeajuns de apropiate, încât părul lui șaten-închis să mângâie petalele de flori ale coroniței ei. Sună vag pornografic. Scena e bolnav de similară cu una dintre primele amintiri ale mele cu Reed.

Abby a fost ultima lui iubită. Poate că a fost singura lui iubită.

Reed, spre deosebire de Easton, e pretențios. S-a culcat cu Abby, apoi cu Brooke.

Nu știu restul istoriei lui sexuale. Poate asta a fost tot. Poate și-a pierdut virginitatea cu Abby. Poate e o legătură care-i va atrage mereu unul către celălalt.

Daniel, violatorul, spunea odată că ei doi își au locul împreună.

E adevărat?

Îmi pasă?

Normal că-mi pasă. Și mă urăsc pentru asta.

Mă întorc pe călcâie înainte să fac ceva scandalos, cum ar fi să merg acolo și să-i smulg părul lui Abby și să-i impun lui Reed să nu mai discute cu ea pentru că e al meu.

Nu sunt sigură că asta a fost vreodată adevărat, nici chiar în acele momente intime în care degetele lui erau prin părul meu și limba lui era în gura mea și mâna lui între picioarele mele.

Înăuntru, casa e plină ochi de corsete strâmte, haine pătate cu sânge fals și chiar și câteva perechi de sâni falși. Aproape toată lumea e costumată, cu excepția câtorva. Printre nonconformiști se numără și Royalii. Ei poartă tricouri și blugi rupți. Când i-am văzut prima dată, am zis că sunt niște golani. Nu arată ca niște copii de școală privată. Arată ca niște muncitori la port cu mușchii lor mari, umerii lați și părul ciufulit.

Oamenii se întorc să mă vadă când intru și regret instant că m-am îmbrăcat așa. Eu sunt jucătoarea ușuratică de fotbal, așa că iar fac spectacol. E ciudat, pentru că în trecut eram atât de pricepută să mă camuflez în gloată, dar de când sunt aici aproape mereu, fără să îmi dau seama, mă pun în lumina reflectoarelor.

Când m-am bătut cu Jordan.

Când m-am sărutat cu Easton.

Când m-am combinat cu Reed.

Când am fugit.

Și acum, când port costumul ăsta ridicol.

O prind de mână pe Val.

— Am nevoie să mă schimb. Sau măcar să mă spăl pe față.

Dungile groase și negre de sub ochii mei arată stupid în comparație cu machiajul perfect al tuturor prințeselor și balerinelor de aici. E ca și cum Disney ar fi vomitat aici — varianta adult, de după miezul nopții.

— Arăți superb, protestează Val.

— Nu. Dacă vreau să supraviețuiesc următorii doi ani, trebuie s-o las mai moale.

Val scutură dezaprobator din cap, dar apoi îmi arată un loc din capătul holului.

— Te aștept aici.

E ușor să găsesc baia pentru că s-a făcut coadă în fața ei. Mă sprijin de un perete. De ce încerc să-i fac pe toți să mă observe? E pentru că vreau ca Reed să mă bage în seamă?

Coada se scurtează și, în sfârșit, cele două fete din fața mea intră în baie. Aud o frântură de conversație în timp ce se deschide ușa.

— Abby cu Easton? Nu te cred. Abby n-ar arunca la gunoi șansa de a se împăca cu Reed culcându-se cu frate-său.

— De ce? A funcționat cu tipa aia, Ella. S-a sărutat cu East la Moonglow și apoi, pac, s-a combinat cu Reed.

— Și, ce, Easton pregătește fetele pentru frate-său?

— Cine știe. Poate sunt ca gemenii, ceea ce e scârbos.

Urmează o pauză lungă.

— Dumnezeule, Cynthie! Crezi că asta e o fază tare?

— Nu știu. Adică, haide, nu ți-ar plăcea să fii miezul din sendvișul ăla? Dacă e ceva greșit în asta, atunci eu nu vreau s-o apuc pe calea corectă.

Urmează tăcere completă și apoi un val de râsete și o altă replică:

— Cu cine ți-ai trage-o, pe cine ai lua de soț şi pe cine ai omorî dintre frații Royal?

Ușa se închide, dar încă le pot auzi. Îmi propun să pornesc robinetul când intru să mă piș, de vreme ce pereții sunt subțiri ca hârtia.

— Sunt cinci, Anna, se plânge Cynthie.

— Alege trei, atunci.

— Bine. Mi-o trag cu Reed, îl omor pe Gideon și mă căsătoresc cu Easton.

Ceva în interiorul meu se revoltă teribil la gândul că altă fată ar putea fi cu Reed. Mi-e destul de greu să-l știu cu Abby. Nu vreau să mi-l imaginez cu o întreagă ceată de fete care stau la coadă ca să i-o tragă.

— Easton e o javră, protestează Anna.

— E un păpușel, spune Cynthie. Și băieții răi care se reabilitează devin cei mai buni soți, după mamaia. Acum e rândul tău.

În regulă, poate că Cynthie nu e atât de rea. Easton chiar e cel mai scump băiat dincolo de toată parada lui macho.

— Mă căsătoresc cu Gideon, pentru că e cel mai în vârstă și va ajunge să conducă afacerea Royal. Mi-o trag cu Easton, pentru că trebuie să fi învățat ceva de când stă doar cu mâna sub fustele fetelor. Și îi omor pe gemeni.

— Pe amândoi?

— Da.

Tresar. E dură. E foarte dură Anna.

— Abby și Reed par foarte intimi în seara asta, nu-i așa? se aude o voce mieroasă la mine în urechi, întrerupându-mi sesiunea de tras cu urechea.

Câh. Jordan Carrington. Nu are costum, ceea ce e păcat. Ar fi fost o vrăjitoare fantastică.

— Nu ai o oală cu licori magice în care să învârți? o întreb cu dulceață în voce.

— Nu ai un Royal disponibil?

— Poate unul sau doi, îi răspund cu seninătate. Pun pariu că asta te înnebunește, nu-i așa, Jordan? Că Royalii și-o trag cu oricine, numai cu tine nu?

Fața ei roșește pentru o clipă, dar apoi își revine.

— Tu chiar te lauzi cu promiscuitatea ta?

Își dă ochii peste cap.

— Ar trebui să scrii o carte despre toate experiențele tale. Va fi o poveste foarte încurajatoare și feministă. *Cincizeci de umbre ale futaiului: Anii de liceu*.

— Doar cincizeci? Pare un număr cam mic pentru o târfă ca mine.

Jordan își dă părul pe spate.

— Nu voiam să te cred chiar așa. Credeam că nici măcar tu nu ești atât de nesigură pe tine, încât să ai nevoie de trei sute de tipi ca să-ți validezi propria valoare.

Mă întreb dacă m-ar crede că sunt încă virgină. Probabil că nu.

Dar e adevărat. Înainte de Reed, n-am făcut nici măcar o felație.

Am făcut multe împreună, dar niciodată sex. I-am spus că sunt pregătită, dar el voia să așteptăm. La acel moment, credeam că e pentru că e foarte atent cu mine. Acum... ei bine, n-am nicio idee de ce nu voia să-mi răpească virginitatea.

Poate că fetele din baie au dreptate. Poate că lui Reed îi place ca Easton să intre primul. Gândul ăsta îmi roade stomacul.

— Insultele tale istețe nu funcționează cu mine, Jordan.

Îmi îndrept spatele. Sunt mai înaltă ca ea, așa că folosesc asta în avantajul meu.

— Ştiu să mă lupt, ții minte? Și joc murdar. Așa că hai, îndrăznește. Să vedem ce se întâmplă.

— Vai, tremură chiloții pe mine, replică ea, dar simt o urmă de îngrijorare în glasul ei.

Amândouă o simțim.

Schițez un zâmbet crud.

— Așa și trebuie.

Ușa de la baie se deschide, iar eu trec pe lângă cele două bârfitoare și intru în toaletă. Mâinile îmi tremură și sunt transpirate. Mi le șterg de tricou și mă uit în oglindă.

Astor Park nu e de mine. N-o să fie niciodată de mine. Așa că de

ce tot încerc să mă schimb ca să fiu pe placul lor? Chiar dacă m-aș îmbrăca exact ca Jordan și aș purta machiaj cuminte și haine drăguțe, tot nu m-ar accepta copiii de aici.

Voi fi mereu clandestina ușuratică.

Folosesc baia, mă spăl pe mâini și apoi plec — fără să schimb nimic la mine.

Înapoi în camera mare, studiez gloata. În seara asta jucătorii de fotbal sunt zeii. Nu știu dacă se întâmplă la fel și în alte perioade, dacă în decembrie, de pildă, după ce se termină meciurile de fotbal, școala gravitează în jurul echipei de baschet sau de lacrosse sau mai ştiu eu care alt sport. Privirea mea se oprește asupra câtorva dintre ei. Ei se uită în altă parte de îndată ce dau cu ochii de mine.

Când mă uit în spatele meu, nu mă mir să-l văd pe Reed. Se sprijină de perete și se holbează la fiecare tip din cameră.

Mă îndrept către el.

— Ai spus că vei face orice pentru mine.

— Așa este, îmi răspunde ursuz.

— Da? Atunci dovedește-o.

— Să te las în pace? ghicește el, cu o privire resemnată.

— Da. Nu vorbi cu mine. Nu te atinge de mine. Nici măcar nu te uita la mine, sau jur pe Dumnezeu că o să mă duc la primul tip care-mi iese în cale și o să mi-o trag cu el în fața ochilor tăi.

Ceva din privirea sau din vocea mea îl face pe Reed să conștientizeze cât de serioasă sunt, pentru că mă aprobă abrupt din cap și spune:

— Așa rămâne în seara asta, atunci.

— În fine, mormăi și mă îndepărtez de el.

Capitolul 17

— Acum ce mai e? întreabă Val când ies pe verandă.

Îmi dă o sticlă de bere rece.

— Nu găsesc niciun tip care să mă privească în ochi.

Mă uit la grămada de oameni și-l zăresc pe Easton de cealaltă parte a verandei. Își ține mâna pe șoldul lui Shea Montgomery și se uită unul la celălalt sugestiv.

— Se pare că Reed e cel care face legea pe aici.

— Hai să mergem în Harrisville, sugerează Val.

— Ce-i aia?

— O universitate locală la treizeci de minute depărtare. Acolo nu-i pasă nimănui de ierarhia socială de la Astor Park.

Face o pauză.

— Dar mă surprinde că oamenii ascultă de Reed. Umblă vorba că Royalii sunt pe ducă.

Iau o gură de bere înainte să răspund.

— Tu îți dai seama cât de ridicol sună asta?

— Totuși, nu e. Ordinea și ierarhia sunt presetate din naștere. Chiar și dinainte. Guvernatorul statului a făcut liceul la Astor. Judecătorii pe care-i numește el sunt diverşi tipi și tipe cu care a făcut liceul. La universitate contează mult ce școală privată ai urmat. Locul de muncă pe care o să-l ai depinde de cluburile în care ai fost membru. Cu cât mai secret și mai exclusivist, cu atât mai bine. De-aia locuiesc cu familia Carrington nouă luni pe an. Ca să pot să le ofer copiilor mei privilegiile pe care părinții mei nu mi le-au putut oferi.

— Presupun că așa e. Dar poți fi fericită și fără toate lucrurile astea.

Arăt cu mâna la gloată.

— Eram mai fericită înainte să vin aici.

— Mmmda.

Val scoate un sunet neîncrezător. Când mă vede încruntată, continuă:

— Erai cu adevărat fericită singură? Cu mama ta bolnavă de care trebuia să ai grijă? Poate că făceai față, dar nu-mi poți spune că erai cu adevărat fericită.

— Poate că nu eram în al nouălea cer, dar cu siguranță eram mai fericită decât sunt acum.

Ridică scurt din umeri.

— Bine, dar ideea e aceeași. Astor e o versiune în miniatură a lucrurilor cu care ne vom confrunta când vom fi adulți. Și dobitocii ăștia or să ne conducă dacă nu facem ceva în legătură cu asta.

Oftez iritată, pentru că știu că are dreptate. Cum voi supraviețui acum? Nu pot fugi, așa că va trebui să le fac față oamenilor și să le țin piept.

— Dacă Royalii sunt pe ducă, cine urmează după ei?

— Jordan, desigur. E cu Scott Gastonburg.

Val îmi arată un tip înalt care se sprijină deasupra șemineului.

Îmi mijesc ochii pentru a-l vedea mai bine. Îmi pare foarte cunoscut în costumul lui de cowboy, doar că ultima dată când l-am văzut nu avea sârme la gură. Ultima dată l-am văzut la club, luându-şi bătaie de la Reed.

— Înțeleg de ce sunt un cuplu, îi spun cu răutate. Ea vorbește și el zâmbește și aprobă din cap. Iubitul perfect.

Nu mă simt vinovată că Reed i-a rupt falca tipului. Scott a spus niște lucruri oribile despre mine. Nu la fel de oribile ca Jordan, dar oricum.

Val zâmbește complice și-și bea vinul în liniște. Apoi își ridică bărbia, arătând către un tip care stă pe brațul unui fotoliu.

— Ce zici de el?

— Nu știu cine e. Mișto pometi, însă.

Băiatul pe care mi l-a arătat Val are părul negru ca tuşul și poartă un costum de pirați cu o sabie foarte amenințătoare la mijloc. Luciul metalului pare prea real ca să fie doar un accesoriu la costum.

— Așa-i? E Hiro Kamenashi. Familia deține parțial consorțiul Itoko Autos. Au deschis o fabrică acum doi ani și se pare că au mai mulți bani decât unele țări mai mici.

— E de treabă?

Ridică din umeri.

— Nu știu. Am auzit doar că are un penis decent. Ține-mi băutura. Mă duc peste el.

Îi iau paharul de vin în mână înainte să cadă pe podea și mă uit la Val cum trece șerpuitor prin grămada de oameni și-l lovește ușor pe Hiro pe umăr. Câteva secunde mai târziu, îl conduce în următoarea cameră, unde câteva cupluri dansează lasciv.

Simt o strângere de inimă. Dacă Reed și cu mine am fi împreună, am fi acolo. Corpurile noastre ar fi lipite. I-aș simți erecția apăsată de trupul meu. Mi-ar auzi dorința în respirația scurtă și în gemetele mele moi și irepresibile.

Am ieși și am căuta un colțișor întunecat unde degetele lui s-ar strecura pe sub tricoul meu, iar mâinile mele i-ar trasa harta

mușchilor tari. Și acolo, în întuneric, departe de toată lumea, gura lui s-ar lipi de a mea și am dansa până când n-aș mai simți singurătate și suferință.

Am mințit-o pe Valerie. *Am avut* momente de fericire deplină. Problema e că am căzut de pe acele culmi și acum doare.

Mă scutur ca să scap de gândurile periculoase cu Reed și mă uit prin cameră ca să-mi găsesc propriul Hiro. De data asta îl zăresc pe Easton, se sprijină de un stâlp pe verandă și nu Shea e cea dintre picioarele lui. E Savannah, îmbrăcată într-o rochie albă vaporoasă. Arată superb, dar e tristă, ca o prințesă abandonată ce e.

Easton, dobitocule.

Dar și eu sunt la fel de dobitoacă, cum stau eu aici și mă uit după un tip pe care să-l îmbrățişez ca să mă facă să mă simt mai bine. Am deja pe cineva la care țin, iar el ține la mine. Și n-o să-l las să mai facă vreo greșeală în seara asta.

— Hei, Easton, îi spun, în timp ce mă apropii.

Își întoarce leneș capul către mine. Ochii lui sunt complet derutați. Căcat. Habar n-am ce-a luat, dar tipul e cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine și cu vreo cincizeci de kilograme mai greu. Nu-l pot târî după mine.

Așa că improvizez.

— Val a găsit o bunăciune și am nevoie de un partener de dans.

— Nu sunt interesat.

Mâna lui se ridică pe trupul fetei până când îi ajunge sub sân.

Gura ei denotă încăpățânare și mă provoacă să intervin.

Și o fac, pentru că amândoi o să regrete mâine.

— Haide, îl rog pe Easton. Mi-e foame. Hai să găsim ceva de mâncare.

Se apleacă în față și o sărută pe Savannah pe umeri. Nu mă mai ascultă, dacă m-a ascultat vreodată.

Încerc cu Savannah.

— Asta n-o să te facă să te simți mai bine. Poate au același nume, dar nu sunt aceeași persoană.

Expresia ei sfidătoare devine ezitantă pentru un moment, până când Easton ripostează cu voce suficient de tare încât să se audă:

— Ce, crezi că ești singura tipă pe care o putem pości?

Câteva râsete îndepărtate și un oftat de șoc îi aduc zâmbetul pe buze. Și-a lovit ținta, așa cum voia. Poate că nu e atât de drogat, la urma urmei. Știe exact ce face și, aparent, și Savannah știe.

— Fie, stricați-vă viețile. Amândoi.

Expresia mea rănită probabil a trecut de ceața provocată de droguri, pentru că păleşte la față şi ochii i se umplu de regret.

— Ella...

Împing doi puşti la o parte și dau de Jordan, care bea un cocteil

și rânjește când mă vede.

— Ești geloasă că Royalii tăi merg mai departe? Toată lumea știe că ai fost mereu doar o distracție de moment.

Cu mâna care ține paharul, se face că-mi îndepărtează ceva de pe umăr. Lichidul rece ca gheața se revarsă peste marginea paharului și începe să-mi curgă de-a lungul gâtului și între sâni.

— E mișto să ți-o tragi cu boboaca pentru o seară-două, dar după un timp devine insuportabil.

— Știi și tu cum e, nu-i așa? o întreb concis, îndepărtându-mă.

— De fapt, doar exprimam o ipoteză, nu e genul meu să fac porcării. Nici să mă las stropită.

Jordan zâmbește în timp ce-mi varsă restul băuturii pe tricou. Mă enervez cumplit şi o prind brusc de bluza de mătase. O trag înspre mine și mă frec de ea.

— Acum se pare că suntem amândouă ude, ciripesc.

— Asta e o bluză Balmain de o mie de dolari! urlă ea, în timp ce mă împinge la o parte. Ești o javră.

Îi arunc un zâmbet răutăcios.

— O zici de parc-ar fi un lucru rău.

Apoi mă îndepărtez în căutarea lui Val, înainte ca Jordan să vină cu vreo altă insultă. Îmi găsesc prietena în camera unde se dansează, cu mâinile lui Hiro peste fundul ei. O bat pe umăr de câteva ori până o fac să fie atentă la mine.

— Ce e? mă întreabă.

— Vreau să plec. Nu mai pot sta niciun minut în plus.

Val se uită cu ezitare la Hiro și apoi din nou la mine.

— Bine. Lasă-mă să merg la toaletă și apoi voi fi gata de plecare.

Hiro face un pas în față.

— De ce nu mă lăsați să vă duc eu acasă? Mai sunt cu mine Tina și iubitul ei, Cooper.

Val mă privește rugătoare.

— E în regulă?

— Sigur că da, îi spun, dar nu sunt sinceră.

Am nevoie de o prietenă pe care să mă sprijin. Am nevoie de cineva care să mă țină de mână, care să-mi dea la o parte părul de pe față, care să-mi dea un şervețel. Vreau să-i zic cuiva care mă înțelege cât de scorpie e Jordan și am nevoie de cineva să-mi spună că e în regulă să nu-mi placă de ea.

Dar Val e prietena mea și are și ea nevoie de ceva în seara asta, ceva ce eu nu-i pot oferi. Așa că-i zâmbesc liniștitor și mă îndepărtez de ea, cu cocteilul lui Jordan curgându-mi între sâni.

Mulțimea nu-mi face loc ca într-o scenă de film. Trebuie să împing și să mă înghiontesc cu diverşi polițiști, hoți, supereroi și vârcolaci. Cineva mă stropeşte și cu bere și, până ajung la ușa din

față, miros de parcă m-ar fi scufundat cineva într-un butoi cu drojdie.

Calc zgomotos pe asfalt în timp ce mă îndrept spre mașina mea. Un toc mi se blochează într-o crăpătură și glezna cedează. Înjurând şi gâfâind, îmi smulg pantofii din picioare și continui să merg desculță, fără să-mi pese că pietricelele mi se lipesc de tălpi, ca niște lipitori mici și ascuțite. Când ajung la decapotabilă, arunc pantofii pe bancheta din spate și duc mâna la mânerul portierei.

Câh!

Ce-i asta? Îmi ridic mâna și mi-o simt lipicioasă. Bâjbâi cu telefonul în mâna stângă și îmi luminez mâna dreaptă cu ecranul. Ceva vâscos și gălbui mi-e întins pe toată mâna și... alea sunt furnici?

Scârbos!

Scot un chițăit și-mi șterg mâna de tricou, doar că acum palma mi-e şi lipicioasă, și plină de scame. Încruntată, îmi luminez portiera de la mașină cu telefonul. Mierea curge de-a lungul ei și un rând de furnici s-a format pe lângă mâner și în crăpătura portierei.

Cu o presimțire sumbră, mă aplec deasupra maşinii decapotate. Telefonul nu luminează mare lucru, dar văd mai multe furnici și pete lucioase de sclipici peste o baltă de miere aruncată pe pielea scumpă de pe scaune. Bancheta din spate e plină de aceeași substanță.

E prea mult. Totul. Orașul ăsta. Copiii ăștia nenorociți. Viața asta ridicolă care ar trebui să fie mai bună decât cea pe care o aveam înainte să am un portofel gras. Îmi dau capul pe spate și eliberez un urlet de frustrare, care s-a adunat în mine de când am luat autocarul ăla blestemat înapoi la Bayside.

— Ella!

Pe pavaj se aud nişte paşi care se apropie în fugă.

— Ce s-a întâmplat? Cine te-a rănit? Unde e? Îl omor...

Reed se oprește brusc când vede că sunt singură.

— De ce mă urmărești? îl întreb.

E ultima persoană pe care vreau s-o văd acum, cu toate furnicile care-mi urcă pe picioare și cu toată berea uscată pe pielea mea și cu mâna pe care mi-o simt lipicioasă și scârboasă.

— Îți strig numele de cinci minute, dar erai atât de pierdută, încât nici nu m-ai auzit.

Mă prinde de umeri.

— Ai pățit ceva?

Mâinile i se mișcă de-a lungul brațelor mele, apoi pe șoldurile mele. Mă răsuceşte și-l las să facă asta, pentru că-mi doresc atât de mult pe cineva căruia să-i pese de mine, încât până și asta îmi provoacă liniște. Și mă urăsc pentru asta.

Mă scutur din prinsoarea lui și mă împiedic de portiera mașinii.
— Nu mă atinge. Sunt bine. Din cauza asta am urlat.
Îi arăt cu mâna către mașină.
Se uită în decapotabilă cu ecranul telefonului, luminând peste tot dezastrul din ea.
— Cine a făcut asta? răcnește el.
— Poate chiar tu ai făcut-o, mormăi, chiar dacă mintea mea îmi spune cât de stupidă e acuzația asta.
Reed n-ar avea niciun motiv să-mi distrugă mașina.
— Tatăl meu ți-a dat mașina asta, îmi zice, oftând iritat și confirmându-mi gândurile. De ce aș distruge-o?
— Cine știe de ce faci tu diverse chestii? îi răspund răutăcios. Nici nu-mi pot închipui ce-ți trece ție prin mintea aia bolnavă.
Arată de parcă s-ar forța să rămână calm. Habar n-am de ce trebuie să se forțeze. Eu sunt cea care are de-a face cu o mașină infestată de furnici, în timp ce el se dă pe lângă fosta lui iubită.
— Te-ai culcat cu Abby cât am fost plecată? îmi scapă întrebarea înainte să mă pot controla.
Regret de o mie de ori mai mult când umbra unui zâmbet apare pe chip şi-mi răspunde:
— Nu.
Atunci ce vă tot șopteați voi acolo?, îmi strig în sinea mea. Îi întorc spatele și încerc să mă concentrez pe problema imediată din fața mea. N-am nevoie de Reed sau de oricine altcineva, de altfel. De ani de zile am singură grijă de mine.
Îmi șterg mâna din nou și tastez pe telefon, cu stângăcie, cuvântul „taxi".
— N-o să mă întrebi despre ce vorbeam?
Nu. Mi-am învățat lecția. Aleg prima firmă pe care o găsesc și sun.
— Cu ce vă pot ajuta?
— Am nevoie de o mașină la...
Acopăr microfonul:
— Cum îi zice locului ăsta?
— Alo? Doamnă? Am nevoie de o adresă, îmi spune dispecera nerăbdătoare.
— Un minut, îi mormăi în telefon.
Reed scutură capul și-mi ia telefonul din mână.
— Îmi pare rău. Număr greșit.
Închide și-și bagă telefonul în buzunarul jeanşilor.
— Abby își cerea scuze că s-a combinat cu East. I-am spus că n-are de ce să-și facă griji.
— Ar trebui să-ți faci tu griji. Dă-mi înapoi telefonul.
Îmi ignoră cererea.

— Am alte lucruri pe cap. Precum: de ce se sărută fata mea cu fundașul echipei mele.

— Pentru că arată bine.

Mă holbez la buzunarul lui Reed, întrebându-mă cum îmi pot recupera telefonul. Privirea mi se mută la o altă umflătură, vizibilă mai la stânga. Una care pare să crească pe măsură ce mă uit la ea. Una pe care o țin minte lipită de mine, tare și fierbinte...

Unele părți ale corpului meu încep să se strângă și să mă furnice. Îmi încordez coapsele.

— Nu-ți place de el, îmi spune Reed răgușit.

— Nu știi ce-mi place mie.

Gura lui se izbește de a mea.

Îl prind de cap ca să-l împing la o parte, dar, în loc să fac asta, îl țin acolo. Nu ne sărutăm cât, de fapt, încercăm să ne omorâm unul pe celălalt, cu buzele și limbile și dinții noștri. Mâinile lui mi se înfig în brațe. Degetele mele se înfig în scalpul lui. Oțelul din jeanşii lui nu mai e doar o amintire, ci o realitate, și tot corpul meu se bucură. Dumnezeule, mi-a fost dor de asta. Buzele lui pe ale mele. Corpul lui cald apăsat peste al meu. Mi-a fost dor și mă urăsc pentru asta.

Îmi trag gura departe de el.

— Nu mă mai săruta, îi spun cu fermitate.

Buzele i se arcuiesc în sus.

— Atunci dă-mi drumul.Pentru că n-o fac imediat, mă sărută din nou și limba i se strecoară printre buzele mele deschise. De data asta mâna îi alunecă pe elasticul colanților mei, trăgându-i jos. Bâjbâi cu mâinile ca să-i ajung sub tricou, căutându-i pielea goală. Gemând, mă ia pe sus și-mi înfăşor picioarele în jurul taliei lui.

Simt metalul rece al capotei mașinii sub fundul gol. Degetele lui Reed îmi prind coapsele și strânsoarea pe care am mai simțit-o începe să doară. Mă zbat sub îmbrățișarea lui puternică, dorindu-mi ceva, căutând ceva. Dar îmi scapă.

Gura lui o părăsește pe a mea ca să-mi caute gâtul și apoi umărul.

— Așa e, iubito. Ești a mea, mârâie deasupra pielii mele.

Da, sunt a lui. Sunt... *iubita* lui?

— Nu. Nu, nu sunt.

Mă zbat din prinsoarea lui, respirând greu, cuprinsă de rușine când îmi trag colanții înapoi pe mine.

— Tu ai un copil și nu e al meu.

Se ridică încet, nederanjându-se să-și tragă tricoul jos sau să se încheie la nasturii jeanşilor, pe care se pare că i-am desfăcut.

— Pentru ultima dată, Ella, n-am lăsat-o pe femeia aia însărcinată. De ce nu mă crezi?

Vocea lui pare atât de sinceră încât aproape îl cred. „Aproape“ e cuvântul-cheie aici. Mintea îmi fuge la toate momentele când mama mă implora să mai acord o șansă câte unui iubit care o înșela. *S-a schimbat, scumpa mea. E diferit. A fost o neînțelegere. Femeia era, de fapt, soră-sa.*

N-am înțeles niciodată de ce nu vedea minciuna din spatele vorbelor, dar acum mă-ntreb dacă nu cumva voia să creadă atât de mult în iubire, încât se convingea că iubiții ei nenorociți spuneau adevărul doar ca să aibă pe cineva în preajmă.

— Sigur c-o să negi asta. Ce altceva să spui?

Respir întretăiat.

— Hai să uităm că asta s-a întâmplat.

— Crezi c-o să pot uita asta?

Vocea îi e joasă, tăioasă.

— M-ai sărutat şi tu. Mă vrei.

— Nu te simți flatat. M-aș fi sărutat cu oricine acum. M-am sărutat deja, ții minte? Dacă era Wade aici și nu tu, l-aș fi sărutat pe el.

Reed se încruntă.

— Wade e băiat bun. Nu-i frânge inima ca să te răzbuni pe mine. Nu ești așa.

— Nu știi cum sunt.

— Ba da, știu. Ai spus-o chiar tu — că eu te pot vedea. Îți văd durerea și singurătatea. Îți văd mândria și felul în care ea te oprește să laşi pe oricine să se apropie de tine. Îți văd inima bună și cum vrei să salvezi pe toată lumea, inclusiv pe un dobitoc ca mine.

Vocea lui se oprește, apoi continuă:

— M-am săturat de jocurile astea, Ella. Nu există nicio altă fată pe lumea asta pentru mine. Dacă mă vezi vorbind cu vreuna, să știi că vorbesc cu ea despre tine. Dacă mă vezi mergând pe stradă cu vreuna, îmi doresc ca-n locul ei să fii tu.

Se apropie de mine.

— Ești singura fată pentru mine.

— Nu te cred.

— Cum aș putea să te conving?

Îl împing. Stă prea aproape de mine, iar eu am nevoie de distanță.

— Vrei să te implor? Pentru c-o să fac şi asta.

Se aşază în genunchi.

— Omule! Royal e *sub papuc*, se aude o voce zgomotoasă.

Comentariul e urmat de un sunet ca de bici și râsete de oameni bețiți. Un grup de tipi care se îndreaptă către partea laterală a conacului se opresc lângă noi.

Îl prind pe Reed înainte să cadă în genunchi. Oricât de mult l-aș urî, pe puștii de la Astor îi urăsc şi mai mult. Dar Reed nu pare să

fie deranjat de toți idioții care l-au auzit. Rânjește și le arată degetul mijlociu.

Lacrimile îmi înțeapă ochii și-mi întorc fața ca să nu mă poată vedea.

— Urăsc locul ăsta, șoptesc. Astor a devenit oficial cea mai nenorocită școală din lume.

Liniștea cade greoi peste noi până când scoate el un oftat adânc.

— Haide. Te duc acasă.

De vreme ce mașina mea s-a transformat într-un dezastru dezgustător, îmi las umerii jos înfrântă și mă urc în SUV-ul lui, dar am grijă să stau cât mai departe de el posibil.

— Ce s-a întâmplat cu tricoul tău? mă întreabă ursuz. E leoarcă.

— Jordan.

Mâinile lui strâng tot mai tare volanul.

— Mă ocup eu de ea.

— Cum?

— Las' pe mine.

Mă uit pe geam și-mi reprim speranța care încearcă să-și facă loc în inima mea. Vorbim de Reed Royal aici. E tipul care și-a tras-o cu iubita tatălui său. Nu are niciun principiu moral. Nu-i pasă decât să iasă totul aşa cum vrea el.

Așa că nu, n-o să-mi permit să sper. Inima mea nu face față. Nu încă o dată.

Capitolul 18

Reed

Îmi ia mai mult timp să-mi recâştig iubita decât credeam. Și e și mult mai greu. Credeam că sărutul de la petrecerea lui Shea a marcat o schimbare de atitudine. Însă a avut efectul total opus. Ella tot nu mă crede și, fără un test ADN, nu știu cum o voi putea convinge.

Tata n-a pomenit de vreun test de paternitate, dar sigur va face unul, nu? Nu poate să se lege de șarpele ăla fără dovezi clare.

Mi-am petrecut tot nenorocitul de weekend ignorat de toată familia, în afară de tatăl meu și de Brooke. Ella, Easton, gemenii, Gid. Toți sunt furioși pe mine.

Nu vreau să fiu înțeles greșit. O merit. 100%. Faptul că m-am culcat cu Brooke a fost cea mai proastă decizie pe care am luat-o vreodată. Faptul că am fost mereu pretențios în legătură cu fetele face totul cu atât mai rău, pentru că cineva ca Brooke n-ar fi trebuit să ajungă niciodată pe lista mea scurtă. Trebuia să-i rezist. Trebuia să rezist dorinței de a mă răzbuna pe tata. Știu din experiență că orice tâmpenie pe care o fac sfârșește prin a-mi deveni propria pedeapsă.

Dar am făcut-o și nu pot schimba asta. Pot să mă urăsc pentru asta, pot să mă simt ca naiba de câte ori îmi amintesc, dar nu pot schimba trecutul.

Și Ella nu poate să mă urască pentru totdeauna, nu?

— Te holbezi.

Îmi întorc privirea și-l văd pe Wade dându-și ochii peste cap. Da. M-a prins. Mă holbam la masa Ellei. Stă cu Val în partea opusă a cantinei și știu că a ales locul ăla intenționat. Pune cât de multă distanță posibil între mine și ea.

Și și-a poziționat scaunul în așa fel, încât să stea cu spatele la toată lumea. La mine. Vrea să aflu că s-a terminat, dar știm amândoi că nu e așa. M-a urât și înainte și tot s-a îndrăgostit de mine. Nimic nu s-a schimbat cu adevărat între noi. Încă ne încercăm puterile, încă ne mișcăm în cerc, ca doi oponenți egali în abilități, dar suntem în ring împreună. Și asta e tot ce contează.

— Am voie să mă holbez, îi răspund răutăcios. Tu, pe de altă parte, n-ai voie. Așa că ia-ți ochii de pe fata mea. Și buzele.

Rânjește.

— Hei, nu e vina mea că mi-a vârât limba în gură.

Urlu la el.

— Mai amintește faza aia și te pun la pământ.

— Nu ți-ai răni fundașul, mă tachinează Wade, râzând în timp ce se ridică de pe scaun. Ne vedem mai târziu, mă așteaptă cineva în baie.

Toți băieții își dau ochii peste cap. Wade e cunoscut pentru combinațiile lui de la baie.

— Hei, East, se aude o voce de la capătul celălalt al mesei. Am auzit că te-ai combinat cu Savannah Montgomery.

Tresar instant. Pe bune? Prima dată Abby, acum Sav? Abby m-a tras la o parte în timpul petrecerii ca să-și ceară scuze că s-a combinat cu East. A zis că era nervoasă pe mine și ăsta era felul ei de a se răzbuna. Mi-era greu să mă opresc din a-i spune *Nu-mi pasă cu cine ți-o tragi*. Dar e adevărat. Chiar nu-mi pasă. Mi-a trecut de Abby încă dinainte să apară Ella în peisaj și chiar nu-mi pasă cu cine se culcă. Îmi pasă, în schimb, de ceea ce se-ntâmplă cu East. Fratele meu e scăpat de sub control și nu pot face nimic ca să-l opresc. Asta mă ține pe mine treaz noaptea. Asta și Ella.

Că veni vorba de Ella, unul dintre coechipierii mei pomenește de ea. Renunț la orice prefăcătorie că nu sunt interesat și mă întorc ca să-i confrunt pe cei doi sportivi care bârfesc ca niște boboace excitate.

— Ce-i cu Ella? întreb hotărât.

Neiman Halloway, un mijlocaș de a zecea, se strâmbă.

— Am auzit că a pățit ceva nasol la ora de comunicare azi.

— Ce s-a întâmplat?

Îmi încrucișez brațele către cei doi jucători. Dacă nu-ncep să vorbească, or să-și poarte pe haine toată ziua mâncarea de la prânz.

Neiman își drege glasul.

— N-am fost acolo, dar soră-mea e în clasă cu ea. Spunea că Ella a avut de pregătit un eseu despre oameni care-i sunt modele de viață sau ceva de genul ăsta. Și-a scris comunicarea despre mama ei și...

Se foiește stingherit.

— Scuipă tot. N-o să te pocnesc dacă zici ce s-a întâmplat în timpul orelor, dar s-ar putea să te snopesc în bătaie dacă-mi irosești timpul.

De cealaltă parte a mesei, East ascultă și el atent, dar nu schimbă priviri cu mine când mă uit la el.

— Bine. Bine. Deci câțiva puști se legau de ea, știi? Ziceau prostii gen „Și eu mă uit admirativ la stripperițe. Dar de obicei își freacă bucile de fața mea“. Și soră-mea zice că una dintre surorile Pastel a întrebat-o pe Ella dacă are filmări acasă cu maică-sa învățând-o să

facă felații.

Simt cum mi se întunecă fața cu fiecare cuvânt pe care-l zice. Îmi amintesc că e doar mesagerul și nu pot omorî mesagerul.

Neiman e mai palid decât o stafie acum.

— Și apoi nu ştiu care tipă i-a zis că maică-sa a murit de rușine pentru că Ella e o curvă.

Prind o urmă de mișcare în colțul ochiului și le văd pe Ella și Val croindu-și drum de-a lungul sălii cu tăvile goale în mâini.

Mă simt tentat să mă duc după ea, dar, oricât de mult aș vrea s-o consolez, știu că nu e interesată de mine. Și-n plus, consolările mele n-ar ajuta-o cu nimic.

Wade avea dreptate — ceva trebuie să se schimbe la școala asta. Înainte să plece, nimeni în afară de Jordan n-a îndrăznit să vorbească cu Ella așa.

Mă întorc către băieți.

— Atât? întreb cu dinții încleștați.

Neiman și prietenul său fac un schimb de priviri îngrijorate.

Nu, se pare că mai e ceva. Mă pregătesc pentru restul poveștii.

Prietenul lui continuă.

— Când am ieșit de la ore, cineva l-a întrebat pe Daniel Delacorte dacă dintre picioarele Ellei au căzut bancnote de un dolar când s-a crăcănat pentru el. A zis că nu, era prea ieftină. Doar monede de 25 de cenți.

Îmi îngrop pumnii în genunchi pentru că mă tem c-o să-mi pierd controlul. O să distrug toată nenorocita asta de școală.

— Scrie-i soră-tii. Am nevoie de nume.

Neiman își scoate telefonul mai repede decât năvăleşte în apărare în timpul unui meci. Scrie un mesaj rapid și așteptăm un minut până primește un răspuns. Pe când îi sună telefonul, sunt pregătit să omor pe cineva.

— Skip Henley e cel care l-a întrebat de faza cu banii...

Neiman nici nu termină fraza și eu sunt deja în picioare. Vederea periferică mi-l arată pe East ridicându-se și el, dar înalț mâna și-l opresc.

— Mă ocup eu, răcnesc.

Ceva strălucește în ochii lui — respect amestecat cu invidie? Hm. Poate că relația mea cu el nu e chiar atât de stricată.

Mă uit prin cantină până-mi găsesc ținta. Skip Henley. Puștiul e în colimatorul meu de ceva timp. Are o gură mare și-i place să se laude despre tipele cu care se combină — cu detalii grobiene.

Traversez sala către masa lui Henley, care rămâne tăcut când mă vede apropiindu-mă.

— Henley, îi spun rece.

Skip se foiește în loc. Arată al dracului de convențional, cu

părul dat impecabil cu gel și ras proaspăt, cu mutră de păpușel.

— Da?

— Ai avut comunicare înainte de prânz?

Aprobă din cap.

— Da. Și ce?

— Păi uite care-i faza. Mă bat în piept.

— O să-ți dau dreptul la o singură lovitură. O lovitură din oficiu. Poți să dai unde vrei. După care o să ți-o iei atât de grav, că nici măta n-o să te mai recunoască.

Se uită în jur, disperat după o cale de scăpare. Dar nu poate trece de mine, și orice prieten a avut vreodată se preface acum că nu-l cunoaște. Toată lumea de la masă evită să dea ochii cu mine, stau toți pe telefon sau ciugulesc din mâncare. Skip e pe cont propriu și el știe asta.

— Nu știu ce crezi c-am făcut, începe el, dar...

— Ai nevoie să-ți amintesc? Sigur. Lasă-mă să te ajut, frățioare: ai vorbit prostii despre Ella Harper.

Panica i se citește în privire, dar apoi se uită indignat. Își dă seama că n-are multe variante, așa că decide să dubleze prin prostie.

— Și ce? întreabă din nou. Vorbeam doar adevărul. Știm cu toții că fata ta a stat atât de mult pe spate că i s-a imprimat sigla SEALY[5] pe piele...

Îl smulg din scaun înainte să termine. Degetele mele se strâng în jurul gulerului cămășii sale, boțind materialul în timp ce-i apropii fața de a mea.

— Fie ai coaie de oțel, fie dorești să mori. Înclin spre a doua variantă.

— Mănânci rahat! strigă Henley, stropindu-mi fața cu salivă. Crezi că tu conduci școala asta, Royal? Crezi că poți să aduci o târfă în locul ăsta și să ne-o bagi pe gât? Stră-străbunicul meu îl cunoştea pe generalul Lee[6]! N-o să mă las asociat cu un gunoi ca ea.

Apoi se năpustește asupra mea și-l las să-și dea lovitura din oficiu. E slabă, la fel ca el. La fel ca toți cei care dau din gură. De-asta dau din gură. Pentru că sunt nişte idioți nesiguri pe ei, care încearcă astfel să se simtă mai bine.

Pumnul lui ricoșează din falca mea pentru că nu știe să dea ca lumea. Râzând, îl apuc pe idiot de gât și îl trag înspre mine.

— Nu te-a iubit taică-tău destul cât să te învețe să te bați, Skippy? Fii atent. Ăsta e un pumn.

Îl lovesc de două ori consecutiv în față.

— Vezi cum funcționează?

Aud un râset scurt și zgomotos în spatele meu și-l recunosc pe Easton. Fratelui meu îi place spectacolul.

Henley geme de durere și se îndepărtează de mine. Mirosul de urină mă izbeşte.

— Isuse, tocmai s-a pișat pe el! strigă cineva.

Dezgustat, îl apuc pe Skip de ceafă, îl lovesc peste picioare și-l izbesc cu fața de podea. Genunchiul meu i se îngroapă în șira spinării în timp ce-mi apropii capul de fața lui.

— Dacă mai spui ceva de Ella și prietenii ei, o să fie mai rău decât doi pumni în față, m-ai înțeles?

Dă aprobator din cap, tânguindu-se penibil.

— Bun.

Îl împing în timp ce mă ridic în picioare.

— Asta e valabil pentru toți de aici, anunț în mulțime. O să vă cumințiți începând de astăzi, sau ce s-a întâmplat cu tembelul ăsta o să vi se pară o petrecere în pijamale pe lângă ce o să pățiți voi.

Toată cantina s-a afundat într-o tăcere deplină, iar privirile agitate și pline de teamă îmi dau o oarecare satisfacție. Wade a avut dreptate din nou — copiii ăștia au nevoie de un lider, cineva trebuie să-i oprească din a se devora unul pe celălalt.

Poate că n-am solicitat jobul ăsta, dar l-am obținut, fie că-mi place sau nu.

În loc să mă-ntorc la ore, merg la toaleta de lângă sala de fitness de la etajul unu. Nu e nicio regulă că baia asta e a echipei de fotbal, dar așa funcționează, ca o regulă nescrisă.

Și Wade profită din plin de asta. Are ora de cultură civică acum, dar de când maică-sa se culcă cu profu', n-a dat pe la curs niciodată. Zice mereu că după toți carbohidrații de la prânz, are nevoie fie să doarmă, fie să și-o tragă, și a doua variantă e mult mai distractivă.

Fac o mică scenă când intru ca să-i avertizez pe cei dinăuntru de prezența mea, dar asta nu-l afectează pe Wade deloc. Aud respirații grele, întrerupte de câte un „da, Wade, te rog, Wade", spus într-un ritm familiar.

Plictisit, stau sprijinit de chiuvete și mă uit la ușa unei cabine cum se zgâlțâie în timp ce Wade își face treaba acolo cu mult entuziasm. Din câte-mi pot da seama, combinația lui de după prânz e Rachel Cohen.

Wade are atenția unui cartof, dar când e cu o tipă, dă tot ce are. Nu poți avea pretenții mai mari de la el. Mă uit la ceas. Nu vreau să ratez următoarea pauză.

Bat în ușă.

— Sunteți gata, copii?

Zgomotul se oprește și aud un zgomot înfundat şi surprins, împreună cu un alt sunet, liniștitor.

— Stai liniștită, iubito... Apoi un freamăt și...

— Gata. E bine, nu-i așa? Nu-ți face griji că e Reed aici... Îți place, nu-i așa? Vrei să deschid ușa și să... Nu? Bine, dar e afară. Te poate auzi. Ah, îți place asta mult. Așa, iubito, dă-ți drumul.

Un geamăt moale scapă și apoi se mai aud câteva foşnete, urmate de un geamăt lung și gros. Finalul e semnalat de sunetul apei trase.

Ușa se deschide și-i întâlnesc privirea lui Wade în timp ce-i arăt cât e ceasul. Aprobă din cap și se încheie la prohab, apoi o trage pe Rachel spre el și-i dă un sărut lung și umed.

— Doamne, iubito, a fost extraordinar.

Ea oftează în brațele lui. Recunosc sunetul ăsta. L-am auzit cu Ella când ne prosteam și noi. Abia aștept să-l aud din nou, și mă scoate din sărite că nu mă lasă să mă apropii de ea.

Îmi dreg vocea zgomotos.

Wade o cară pe Rachel în brațe până la ieșire.

— Ne vedem după ore? întreabă ea plină de speranță.

— Poți fi sigură, iubito.

Face o pauză și mă privește peste umăr.

Îmi scutur capul dezaprobator.

El ridică din umeri ca și când n-ar face nimic rău.

— O să termin după cină. Păstrează-te fierbinte pentru mine, bine?

Îi pune mâna pe partea din față a fustei uniformei.

— O să mă gândesc la tine toată după-amiaza. O să-mi fie greu.

Chiar și după toți anii ăștia cu Wade, nu-mi pot da seama dacă e sincer sau are vrăjeală maximă.

— O să fie greu să ascunzi erecția aia, îl tachinează ea. Gata, de-ajuns.

— Wade, îi spun nerăbdător.

— Ne vedem, Rach. Trebuie să colaborez cu Reed aici prezent, că altfel te-aș mai lua o tură.

Ezită și Wade trebuie s-o dea afară pe ușă. După ce se închide, blochează uşa cu coșul de gunoi și apoi se apropie de mine. Pornesc robinetele ca să nu se audă de afară nimic.

Intru direct în subiect.

— Mașina Ellei a fost unsă cu miere vineri seara, la petrecerea de la Montgomery, și eu tocmai l-am pus la pământ pe un dobitoc care a făcut-o de căcat în timpul orei de comunicare. Ce mama dracului se petrece?

— Pe bune? N-ai auzit nimic din ce ți-am spus data trecută când am vorbit despre asta? De fapt, ai auzit și ai decis că nu-ți pasă, remarcă acuzator.

— Ei bine, acum îmi pasă. Vreau să știu de ce e Ella o țintă din

nou. Toată lumea știe că sunt dispus să căsăpesc pe oricine se uită mai câș la ea, așa că nu-nțeleg de ce se leagă lumea de ea.

Wade își bagă mâinile sub jetul de apă și se spală molcom pe mâini, fără să-mi răspundă la întrebare.

— Wade, îl avertizez.

— Bine, nu mă lovi.

Își ridică mâinile.

— Uită-te la fața asta frumoasă.

Își lovește obrazul.

— Nu mai intră niciun Royal în baia asta dacă figura asta e distrusă.

Mă uit la Wade de sus, e cu cinci centimetri mai mic ca mine.

— De ce se tot leagă lumea de Ella? insist.

Ridică din umeri.

— Oamenilor le era frică de tine înainte. Acum? Nu prea le mai e.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Înseamnă că Delacorte încă a rămas cu toți dinții în gură, iar el e cel care a încercat să-ți violeze fata. Jordan spune ce vrea fără repercusiuni. Toată lumea crede că ai terminat-o cu Ella și, de când ai încetat să mai iei apărarea oamenilor, au decis să nu te mai susțină. Așa că Ella e țintă sigură.

— Altceva?

Wade ridică din umeri jenat.

— Nu e de-ajuns?

Aprob cu frustrare.

— Ba da, e destul.

— O să faci ceva în legătură cu asta?

— Tu ce crezi?

Trag coșul de gunoi de la ușă.

— Cred că dacă voi, frații Royal, ați fi uniți, atunci toată lumea s-ar calma. Nimănui nu-i place cu adevărat ce se petrece aici, dar toată lumea e fie speriată, fie blazată. Și sincer, prietene, tu intri în a doua categorie.

Îmi strâng maxilarul cu putere, dar are dreptate. Gideon era mult mai activ la școală decât sunt eu. Era atent la oameni. Își dădea seama cine era în spatele căcaturilor și se asigura că fiecare-și vedea lungul nasului. De obicei, eu eram mesagerul.

După ce a plecat el, toată lumea a presupus că eu sunt la conducere și n-am făcut prea multe ca să le demonstrez dacă au sau nu dreptate. Până acum.

Mă întorc ca să-l confrunt.

— Ai dreptate. Am fost un dobitoc leneș.

— Mereu am dreptate. Deci ce-o să faci în legătură cu asta?

— Nu sunt sigur încă. Dar nu-ți face griji, totul o să se schimbe de

acum.

Îi arunc o privire mortală.

— Mă ocup eu de asta.

---

5 SEALY e un brand cunoscut de saltele și paturi de dormitor.

6 Robert Edward Lee (1807–1870) a fost un ofițer și inginer american, unul dintre cei mai respectați generali din istoria militară americană.

Capitolul 19

Ella

Ajung acasă de la şcoală și merg direct în camera mea, unde mă arunc în pat și mă încolăcesc pe o parte. Tot ce-mi doresc e să mă pot preface că iadul ăsta de zi nu s-a petrecut. De fiecare dată când mă gândesc că nu m-aș putea simți și mai umilită, nenorociții de la Astor Park îmi dovedesc contrariul.

Totuși, n-o să plâng. Nup. Nu vărs nicio lacrimă. Nu le ofer genul ăsta de putere asupra mea.

Cu toate astea, ora de comunicare a fost ca naiba, la un nivel complet nou. Insultele la adresa mamei au fost ceva aproape imposibil de suportat pentru mine. Nu-mi vine să cred că profesoara a stat acolo ca o fraieră, timp de cinci minute, înainte să-i potolească pe colegii mei.

Poate c-ar fi trebuit să merg la Val, cum ar fi dorit ea de fapt. Am fi putut sta la ea în pat, mâncând înghețată și pălăvrăgind despre noua ei combinație, ceea ce deodată sună mult mai bine decât să stau bosumflată în camera mea toată noaptea.

În plus, nu m-aş mai încorda de fiecare dată când aud pași pe hol. Nu-mi vine să cred că l-am sărutat pe Reed aseară. Nu, nu doar că l-am sărutat. Mi-a dat jos pantalonii și și-a pus mâinile pe fundul meu. Cine știe cât de departe l-aș fi lăsat să meargă dacă n-ar fi apărut între noi subiectul *copilul*.

Și dacă e chiar el tatăl copilului lui Brooke? Cum voi putea vreodată să locuiesc în aceeași casă cu Reed și Brooke și copilul lor clandestin, pe care bietul Callum îl va crește neștiutor, ca și cum ar fi al lui?

Dumnezeule. Când s-a transformat viața mea în asemenea telenovelă?

Îmi strâng puternic fața în palme, până-mi simt dinții muşcându-mi obrajii. Durerea asta n-o face pe cea din inima mea să dispară. Îmi... e dor de Reed. Sunt nervoasă pe mine însămi pentru asta, dar nici nu mă pot abține. Toate lucrurile pe care i le-am spus despre cum știu că *m-a văzut*... Încă simt asta. Când își fixează Reed asupra mea ochii ăia albaștri intens e ca și cum n-aș mai putea să-mi văd propriul suflet. El vede dincolo de masca de duritate în spatele căreia mă ascund. El îmi vede temerile și

vulnerabilitatea și nu mă judecă pentru lucrurile astea.

Și am crezut cu adevărat că și eu îl pot vedea pe el. Îmi imaginam doar? Momentele alea de râsete, în care lăsam amândoi garda jos, privirea lui rănită atunci când mi-a spus că-și dorește să merite efortul, starea de pace interioară care mă cuprindea atunci când adormeam împreună...

Mi-am imaginat toate lucrurile astea?

Scot cartea de mate din ghiozdan și mă chinui să mă concentrez. După asta, mă răsfăț cu două episoade din *Burlacul,* dar nu e deloc distractiv atunci când nu stă Val lângă mine, făcând glumițe despre concurenți.

— Ella.

Din hol, se aude vocea lui Callum, urmată de o bătaie scurtă în ușă.

— Cina e pregătită. Trebuie să vii jos.

— Nu mi-e foame, îi strig și eu.

— Vino jos. Avem musafiri.

Mă încrunt în direcția ușii. De regulă, Callum nu se comporta extrem de părintește cu mine, dar, în momentul ăsta, tonul îi sună exact așa și destul de aspru.

— Luăm masa în curte, adaugă el, după care-l aud bătând și la celelalte uși ca să adune întreaga trupă.

Ne adună personal, pe fiecare dintre noi, și pare un pic... îngrijorat.

Mă ridic cu precauție, întrebându-mă cine sunt „musafirii" noștri. Brooke, în mod evident, pentru că vrăjitoarea aia a fost aici aproape în fiecare seară de când ea și Callum au lansat bomba cu copilul.

Și mai cine? Din câte știu, singurul prieten al lui Callum era Steve, iar el a murit.

Oftând, mă las să alunec de pe saltea și mă schimb repejor de uniformă, în ceva mai potrivit pentru cină. Din păcate, am tot uitat să merg la cumpărături de la distracția la cumpărături cu Brooke. Ies pe hol exact atunci când Reed și Easton ies din camerele lor. Îi ignor pe amândoi, iar ei se ignoră reciproc și e o tăcere de mormânt în timp ce ne târâim pașii, coborând pe scări.

Când ajungem în grădină, înțeleg de îndată de ce Callum era îngrijorat. Avem doi invitați la cină: Brooke... și Dinah O'Halloran.

Lângă mine, întregul corp al lui Reed se încordează. Ochii săi albaștri se mută de la o javră blondă la cealaltă.

— Cu ce ocazie? întreb cu răceală.

Brooke ne zâmbește larg.

— Sărbătorim logodna, prostuțo!

Își flutură părul peste umăr.

— Neoficial, desigur, pentru că va avea loc și o petrecere de logodnă ca la carte, odată ce vom pune la punct detaliile. Într-o locație decadentă, cum ar fi Palatul sau poate la Regele Edward. Ce zici, Dinah? Vrem un loc modern sau mai degrabă ceva elegant?

Dinah strâmbă din nas dezgustată.

— Hotelul Regele Edward și-a pierdut din farmec, Brookie. Obișnuia să fie mult mai exclusivist, dar acum, că au scăzut prețurile, plebea a devenit clientelă.

Callum ne aruncă o privire mie și băieților.

— Luați loc, ordonă el. Sunteți nepoliticoși.

Examinez locurile libere. Brooke și Dinah stau de o parte și de alta a lui Callum, în timp ce Sawyer și Sebastian — având amândoi nişte mutre morocănoase — s-au făcut cu locurile din capătul opus al mesei.

Reed și Easton ocolesc scaunele goale de lângă cele două femei și se trântesc pe locurile de lângă gemeni. Ceea ce nu-mi mai lasă nicio opțiune fericită, însă mă decid că Dinah e mai puțin javră dintre ele două, așa că mă așez lângă ea, fără tragere de inimă.

Îmi ocup locul chiar în momentul în care Gideon își face apariția prin ușile de sticlă.

— Bună seara, mormăie el.

Callum dă din cap aprobator.

— Mă bucur c-ai reușit să ajungi, Gid spune el, cu o urmă de iritare în voce.

Tonul lui Gideon e și mai tăios.

— Pentru că, într-adevăr, mi-ai dat de ales, nu-i așa, tată?

Îi zvâcnește maxilarul când își dă seama că singurul loc liber e lângă Brooke. Viitoarea lui mamă vitregă.

Ea bate ușor cu palma pe scaun.

— Haide, ia loc, dragă. Lasă-mă să-ți torn un pahar de vin.

— O să beau apă, spune el scurt.

Asupra întregii mese se așterne o tăcere stânjenitoare, acum, că ne-am așezat cu toții. Fiecare dintre băieții Royal afișează o încruntare intensă. Callum îi privește, părând dezamăgit.

Totuși, la ce se aștepta? Fiii lui abia i-au vorbit de la anunțul despre copil încoace. I-am văzut pe gemeni plecând privirea de fiecare dată când Brooke își flutură inelul cu diamant strălucitor în jurul ei. Easton e mai mult beat decât treaz. Aparent, Gideon trebuie să fie hărțuit ca să vină acasă. Iar Reed s-a culcat cu prietena lui Callum de două sau de trei, sau de o sută de ori.

Așa că, mda. Callum a luat-o razna dacă-și imaginează că această cină de familie mare și fericită va fi orice altceva decât un dezastru complet.

— Vă mulțumesc că m-ați invitat în seara asta, îi ciripește Dinah

lui Callum. Au trecut secole de când am vizitat ultima oară palatul Royal.

Înțepătura din vorbele ei dezvăluie fără echivoc ce simte față de faptul că au lipsit și alte invitații inainte. E frumoasă în seara asta, în ciuda veninului din ochii ei verzi. Părul auriu îi e prins sus, iar din lobii urechilor îi atârnă doi cercei cu diamante. Poartă o rochie albă cu tăietură în V, care îi scoate în evidență atât bronzul, cât și decolteul.

Pot să înțeleg de ce tatăl meu a fost atras de ea. Dinah arată ca un înger sexy. Mă întreb cât de mult i-a luat până să-și dea seama că, în realitate, e un diavol.

Probabil Callum a angajat furnizori pentru prepararea mâncării în seara asta, fiindcă trei femei îmbrăcate în uniformă, pe care nu le recunosc, își fac apariția în grădină și-ncep să ne servească. Ceea ce mă face să mă simt ciudat și trebuie să mă forțez să rămân pe scaun, ca să nu sar în picioare și să le ajut.

Apoi începem cu toții să mâncăm. E delicioasă mâncarea? Habar n-am. Nici nu sunt atentă la ce bag în gură. Încerc doar să nu vomit. Brooke pălăvrăgește despre noul copil Royal, iar asta îmi provoacă greață.

— Dacă o să fie băiat, mi-ar plăcea ca al doilea său nume să fie Emerson, după tatăl lui Callum, Dumnezeu să-l odihnească, spune Brooke către Dinah. Nu ți se pare că are o sonoritate plăcută? Callum Emerson Royal al Doilea.

Plănuiește să-i dea copilului numele de Callum? *De ce nu Reed?* Îmi vine să plesnesc. Îmi încleștez degetele în jurul paharului de apă, fiindcă gândul că Reed chiar ar putea fi tatăl biologic al acestui copil îmi provoacă numai furie. Și greață. Și un fior violent.

Reed pretinde că s-a culcat cu Brooke pentru ultima dată acum mai bine de șase luni, iar sarcina ei cu siguranță nu are atât de mult. Deci poate că *nu* au făcut sex în noaptea în care am intrat peste ei. El spune că n-au făcut. Brooke spune că n-au făcut.

O fi posibil să spună adevărul?

Da, Ella, iar ultimul iubit al mamei cu siguranță *se ținea de mână cu sora lui. Idioato.*

— Ella?

Ridic capul și-l surprind pe Callum uitându-se la mine.

— Brooke ți-a pus o întrebare, îmi face el semn.

Fără tragere de inimă, o privesc pe Brooke, care-mi face cu ochiul.

— Întrebasem dacă ai sugestii pentru nume de fete.

— Nu, mormăi. Scuze. Nu mă pricep la nume.

— Băieți? îi întreabă pe frații Royal. Aveți vreo idee?

Nici măcar unul nu răspunde. Gemenii se prefac foarte ocupați

să se îndoape cu mâncare, însă Reed, Gideon și Easton o ignoră în mod deschis.

Din moment ce sunt singura care a participat la discuție — dacă poți lua în considerare șase cuvinte fără însemnătate — devin subit centrul atenției adulților.

— Sunt profund dezamăgită că nu vii mai des în vizită la apartament, îmi spune Dinah. Chiar mi-ar plăcea s-o cunosc mai bine pe fiica soțului meu.

Pronunță cuvântul *fiică* de parcă ar fi o înjurătură. Trăsăturile lui Callum se înăspresc, însă gura îi rămâne ferm închisă.

— N-am fost invitată.

Mă străduiesc să folosesc un ton la fel de glacial.

Privirea Dinei se întunecă.

— Nu ai nevoie de invitație, răspunde ea dulceag. Penthouse-ul e pe jumătate al tău, îți aduci aminte?

— Presupun că da.

Văzându-mi privirea posomorâtă, ridică din umeri și se întoarce către Gideon.

— Cum e la facultate, dragă? Au trecut secole de când nu te-am mai văzut. Povestește-mi tot ce-ai mai făcut.

— E în regulă la facultate, răspunde el sec.

— Urmează să ai o competiție de înot, nu-i așa?

Dinah își plimbă degetele pe piciorul paharului.

— Cred că a pomenit ceva Brooke despre asta.

Lui i se încordează un mușchi al maxilarului înainte să răspundă.

— Da, așa e.

Brooke preia cuvântul, cu ochii sclipindu-i.

— Poate că ar trebui să mergem cu toții cu mașina să-l încurajăm. Ce crezi, Callum?

— Ă... da. Sună... minunat.

Reed pufnește în tăcere.

Callum îi aruncă o privire de avertizare.

În momentul de față, detest cam pe toată lumea de la masă.

Tensiunea devine din ce în ce mai apăsătoare, până încep să simt că pereții încep să vină peste mine și să mă strivească și mă sufoc din interior spre exterior. Și suntem afară, la naiba.

— Îmi doresc să fi avut șansa să-l cunoști pe tatăl tău, spune Dinah. Steve era un... bărbat formidabil. Și fidel. Atât de fidel. Nu-i așa, Callum?

Callum dă din cap aprobator și-și mai toarnă un pahar de vin. Sunt destul de sigură că e la a doua sticlă. Între timp, Brooke bea apă minerală din cauza sarcinii.

— Cel mai minunat om pe care l-am cunoscut, spune Callum cu

o voce apăsătoare.

— Nu tocmai minunat la a-și gestiona banii, însă, remarcă Dinah.

Își mijește ochii verzi către mine preț de o secundă. Tu semeni cu mama sau cu tatăl tău, Ella?

— Cu mama, răspund concis, dar de unde dracu-ar trebui să știu?

— Normal că asta e ceea ce trebuie să spui, cugetă ea. Până la urma urmei, Steve nu știa despre tine. Adică tu nu ai existat pentru el la propriu mare parte din viața ta.

Frumos, subtil, Dinah. Dar știi ce? Am crescut printre femei răutăcioase, îngrijorate că singurul lor lucru de preț — înfățișarea — pălește rapid. Pot să suport tot ce scuipă.

Zâmbesc.

— Și-a revenit el. Vreau să spun că mi-a lăsat tot ce mi-a putut lăsa.

Și mi-ar fi lăsat și mai mult dacă nu aveai o hoardă de avocați care să se asigure că fiecare bănuț lăsat de izbeliște o să-ți intre ție în buzunar.

Îmi răspunde cu un zâmbet larg.

— Mă gândeam la tine recent.

Te rog, n-o face.

— Și la cât de mult ne asemănăm. Nici mama mea nu era în regulă când eram tânără și ne mutam destul de mult, cam ca și voi. Și ea a luat decizii proaste în viața. Deseori, erau...

Face o pauză și ia o înghițitură din băutură.

Împotriva voinței noastre, îi ascultăm fiecare cuvânt, iar ea se bucură de asta în mod evident.

— Deseori, erau persoane care intrau și ieșeau din viața mea și care nu aveau întotdeauna o influență fastă. Uneori, acești bărbați își doreau de la mine lucruri care n-ar trebui să-i fie niciodată cerute unui copil.

Dinah mă privește expectativ. Mă gândesc c-o fi precum unul din predicatorii aceia sudici, de modă veche, care are nevoie de confirmarea că mesajul lui a fost înțeles.

— Ce aiurea, mormăi eu.

Și totuși, are dreptate. Povestea ei seamănă cu trecutul meu. Dar refuz să-mi pară rău pentru ea. Viața ei e complet diferită acum.

— Este, nu-i așa?

Își tamponează colțul gurii cu un șervețel.

— Mi-ar plăcea să te sfătuiesc, așa, ca de la fată la fată. Nu trebuie să aștepți pentru ceea ce-ți dorești în viață, pentru că, dacă faci asta, vei ajunge precum mama ta — folosită și, în cele din urmă, moartă. Și sunt convinsă că nu asta e ceea ce-ți dorești, nu-i așa, Ella?

Callum își așază furculița pe masă cu mai multă forță decât e

necesar.

— Nu cred că asta e o discuție potrivită pentru cină.

Dinah îl expediază cu un gest rapid din mână.

— E o discuție între fete, Callum. Îi ofer Ellei câteva mostre din înțelepciunea mea dobândită prin înfruntarea greutăților.

Și mă avertizează că va încerca să-mi ia tot ce mi-a lăsat Steve.

— Asta e intriga vreunul film de pe Lifetime[7]? intervine Easton înainte să apuc să răspund. Pentru că am blocat canalul ăla la mine pe televizor.

— Și eu, spune Sawyer. Unde e desertul?

— Ei bine, dacă vă plictisesc poveștile mele de viață și ale Ellei, ce-ar fi să vorbim despre voi, băieți? Știu că lui Easton și gemenilor le place să experimenteze. Cum rămâne cu voi doi? Reed? Gideon? Vă întâlniți cu vreo persoană specială sau frângeți și voi inimi, precum frații voștri mai mici?

Râde în semn de tachinare. Nimeni altcineva n-o face.

— Nu avem pe nimeni, răspunde scurt Gideon.

Asta-i atrage atenția lui Brooke. Își înnoadă o șuviță de păr pe degete, aruncându-mi o privire poznașă, în timp ce personalul ne aduce desertul.

— Și tu, Ella? L-ai întâlnit pe acel cineva special?

Acum și Callum se uită spre mine. Aparent, ăsta e momentul în care decide să-și scoată nasul din sticla lui de vin.

Îmi plec privirea spre desert, ca și cum prăjitura tiramisu din farfuria mea e cel mai interesant lucru pe care l-am văzut vreodată.

— Nu, nu ies cu nimeni.

Se mai așterne o pauză în conversație. Încep să înfulec din prăjitură și observ cu colțul ochiului că toți frații Royal fac același lucru.

Gideon termină primul și aruncă furculița în farfuria goală, dându-și scaunul pe spate.

— Trebuie să dau un telefon.

Tatăl lui se încruntă.

— Urmează să bem cafeaua.

— Mie nu-mi trebuie, bolborosește Gid.

Părăsește în viteză curtea, ca și cum n-ar putea fugi mai repede de atât.

Reed deschide gura să spună ceva, însă Callum îl reduce la tăcere din priviri. *Nu te duci nicăieri,* spune privirea lui Callum. Iar Reed se prăbușește nervos înapoi pe scaun.

Personalul care ne servește vine cu niște tăvi pe care sunt cafele cu lapte extravagante, desenate cu forme din spumă. A mea are o frunză. A lui Brooke are un arbore, însă trebuia să aibă mai degrabă o furcă.

— Îmi cer scuze, trebuie să folosesc baia fetițelor.

Reed îmi surprinde privirea și ne dăm amândoi ochii peste cap, iar eu regret instantaneu acel moment de camaraderie, pentru că-i aduce un zâmbet vag de satisfacție pe buze.

De data asta, eu și Easton suntem cei care câștigă întrecerea, sorbindu-ne cafelele cu lapte în timp record. Trântim jos ceștile în același timp.

— O să ajut personalul cu vasele...

— O să duc înăuntru tava asta...

Ne uităm urât unul la celălalt pentru o clipă, însă nevoia amândurora de a scăpa de aici creează o altă legătură de moment.

— Ne ocupăm eu și cu Ella de asta, încheie Easton, iar eu dau din cap în semn de recunoștință.

Callum se grăbește să protesteze.

— Personalul poate foarte bine să...

Dar eu și Easton adunăm deja farfurii și cești la întâmplare.

În timp ce ne-ndreptăm spre ușile de sticlă, îi aud bodogăneala enervată a lui Reed în ceafă.

— Mințile luminate gândesc la fel, murmură Easton.

Mă încrunt scurt spre el.

— Oh, deci acum suntem prieteni din nou?

Expresia i se înfioară de vinovăție. Când ajungem în bucătărie, așază farfuriile în chiuvetă, aruncă o privire discretă personalului de servire și-și coboară vocea.

— Îmi pare rău pentru ce am spus la petrecerea lui Sav. Eram... praf.

— N-ai dreptul să folosești asta ca scuză, îi răspund. Tu *mereu* ești praf și niciodată nu mi-ai mai vorbit așa.

I se înroșesc obrajii.

— Îmi pare rău. Sunt un dobitoc.

— Mda.

— Mă ierți?

Adoptă privirea lui de băiețel care, de obicei, îi face pe oameni să se topească, dar nu-l las să scape atât de ușor. Comentariul pe care l-a făcut în seara aceea a fost răutăcios. Și m-a durut. Așa că dau din cap în semn că nu și ies din bucătărie.

— Ella. Haide. Așteaptă.

Mă prinde din urmă pe hol și mă prinde de braț.

— Știi că spun lucruri tâmpite fără să le gândesc.

Fața îmi ia foc.

— Le-ai cam spus tuturor de la petrecere că sunt o târfă, Easton.

El se tânguie.

— Știu. Sunt un distrus, bine? Știi că nu cred asta despre tine.

I se schimonosesc trăsăturile.

— Tu ești surioara mea. Te rog, nu fi nervoasă pe mine.

Înainte să apuc să-i răspund, un zgomot vag îmi atrage atenția. Sună ca un geamăt. Sau poate un oftat?

Mă uit spre capătul holului. Sunt doar trei camere în acea zonă a casei: o baie de fete, debaraua și un șifonier.

— Ai auzit asta? îl întreb pe Easton.

El dă din cap cu o privire macabră.

Ceva mă-mpinge să înaintez pe coridor. Mă opresc în fața debaralei, dar nu aud nimic venind din spatele ușii. Nici dinspre șifonier. Baia, totuși...

Atât eu, cât și Easton înmărmurim când auzim geamătul. E al unei femei, după cum sună. Sângele îmi îngheață în vene, pentru că în momentul ăsta sunt cinci femei în conacul Royal, iar cinci dintre ele sunt localizate. Brooke e în curte. Ospătarele sunt în bucătărie. Iar eu sunt aici.

Ceea ce înseamnă că...

Mă întorc spre Easton cu ochii deschiși larg, simțind deodată o senzație de greață în stomac.

Probabil că și el a pus lucrurile cap la cap, fiindcă rămâne cu gura ușor căscată.

— Easton, șoptesc atunci când se întinde spre mânerul ușii.

Își ține arătătorul celeilalte mâini la gură. Apoi, spre groaza mea, rotește mânerul și crapă ușa vreo doi centimetri.

E exact cât trebuie. E suficient încât să vedem cine e cuplul din baie. Capul blond al Dinei. Cel brunet al lui Gid. Mâinile lui frământându-i șoldurile. Corpul ei arcuindu-se spre el.

Cu dezgust în privire, Easton închide încet ușa de la baie și se împleticește în spate, ca și cum tocmai ar fi fost plesnit peste față.

Într-o înțelegere tacită, nu spunem niciun cuvânt până când nu ajungem la o distanță sigură de baie.

— Doamne Dumnezeule, șoptesc îngrozită. Ce *dracu'* face Gideon...

Easton îmi pune o palmă peste gură.

— Taci din gură, spune cu vocea scăzută. N-am văzut nimic, ai înțeles?

Mâna îi tremură în timp ce și-o îndepărtează de gura mea. Îmi mai aruncă o privire tăioasă, după care se rotește pe călcâie și dispare în hol. După câteva secunde, ușa de la intrare se trântește.

---

7 Canal american care difuzează filme destinate, în special, femeilor.

Capitolul 20

În mijlocul nopții, îmi sună telefonul. Nu dorm. Când închid ochii, tot ce pot vedea sunt capetele lui Gideon și al Dinei și mâinile lui pe curul ei. E prea asemănător cu felul în care mi-i imaginez pe Brooke și Reed și mă întreb dacă de aici i-a venit ideea tâmpită lui Reed, de la bun început.

Întind mâna și iau telefonul de pe noptieră. Pe ecran se văd buzele strânse ale lui Val, trimițându-mi un sărut.

— Hei, fato, ce faci? șoptesc la telefon.

Nu primesc niciun răspuns.

Mă ridic în fund.

— Val?

După o răsuflare tremurândă și un oarecare suspin, aud:

— Ella, sunt eu. Val.

— Știu. Mi-a apărut numele tău pe telefon. Ce s-a întâmplat? Unde ești?

Mă dau jos din pat și îmi trag pe mine colanții în timp ce aștept răspunsul ei.

— Pe bulevardul South Industrial, lângă un depozit. E o petrecere.

— Ce s-a întâmplat? Ai nevoie să te iau cu mașina?

— Da. Îmi pare rău că te-am sunat.

Chiar pare să se simtă prost.

— Am reușit să vin cu o mașină până aici pentru că am auzit că e Tam în oraș, însă nu l-am găsit, mașina cu care am venit a plecat și e un film tare prost.

Oftez, dar n-o judec. Până la urma urmei, eu nu-l sărutam pe Reed cu câteva nopți în urmă? Mi-e atât de rușine de asta, încât nici măcar n-am putut să i-o mărturisesc celei mai bune prietene ale mele.

— Vin acolo cât de repede pot, îi promit.

Începe să spună ceva, după care se oprește.

— Ce e? o întreb, în timp ce îmi iau cheile de pe dulap.

— Doar că... locul ăsta e destul de brutal. Ar fi bine să iei pe cineva cu tine.

Se referă la Reed? Mda, sigur. Mai bine îmi tai un picior decât să-i cer lui ajutorul.

— O să văd dacă e Easton acasă.

— Bine. Te aștept aici.

Îmi găsesc încălțările, deschid larg ușa și mă opresc brusc atunci când îl văd pe Reed înghesuit în perete. Ușa se izbește de zid înainte s-o pot opri, iar zgomotul violent îl trezește brusc din somn.

Cu ochii mijiți, îmi examinează hainele, geanta și cheile.

— Unde ne ducem? mă întreabă pe un ton tărăgănat, în alertă

— Merg să-mi iau ceva de mâncare. Continui cu minciuna, deși asta e o porcărie, dar rămân fermă pe poziții.

— E Easton pe aici? îl întreb nepăsător. Poate și lui îi e foame.

Reed se ridică în picioare.

— S-ar putea. Totuși, ar trebui să-l suni, pentru că ultima dată am auzit că ieșea cu Wade și băieții la băut.

Futu-i.

— Tu de ce nu ești acolo? De ce pândești ca o târâtoare la ușa mea?

Îmi aruncă o privire sceptică.

— Nu e evident?

Închid gura, pentru că *e* evident, dar, și mai important, mă tem să deschid din nou gura, pentru că altfel îmi vor scăpa o groază de întrebări. Cum ar fi de când face asta și dacă e din cauză că se teme că voi fugi din nou sau dacă pur și simplu își dorește să fie cât de aproape de mine se poate. Și mai mult mă tem de răspunsurile lui.

Și trebuie s-o recuperez pe Val, așa că mă întorc pe călcâie și mă îndrept spre scări. Fără să scoată o vorbă, Reed mă urmează.

E umbra mea tăcută prin holul imens cu candelabrul său gigantic, pe lângă încăperea de luat masa, care niciodată nu e folosită, și prin bucătăria în care stăteam odinioară în poala lui Reed, dorindu-mi să-l mănânc pe el la micul dejun, în loc de orice altceva îmi pregătise Sandra.

— Du-te înapoi sus, Reed. Nu am nevoie de tine.

— Cu a cui mașină ai de gând să mergi?

Mă opresc brusc, iar el aproape că îmi pășește pe călcâie.

— Ah.

Mașina mea plină de miere lucioasă și invadată de furnici nu poate fi condusă, îmi dau seama. Am parcat-o în garajul pe care nu l-am văzut niciodată folosit de Callum pentru că aveam nevoie de timp să găsesc un loc în care s-o curăț și nu știam cum să îi explic tot dezastrul lui Callum până atunci.

El se-ntinde, îmi smuceşte din mână cheile de la mașină, care acum nu-mi folosesc la nimic și le bagă în buzunar.

— Haide. Mă ocup eu.

Avertismentul lui Val c-ar fi bine să vin însoțită îmi mângâie vocea conștiinței, dar nu vreau să apelez la Reed pentru nimic.

— Nu pot să împrumut, pur și simplu, mașina ta?

— În primul rând, nu e o mașină, e un SUV. Și în al doilea rând, nu.

N-am timp să mă contrazic cu el. Val are nevoie de mine. Iar eu, aparent, am nevoie de Reed. Însă nu trebuie să fiu amabilă pentru asta, așa că scot un oftat enervat și merg cu pași apăsați spre hol, luând la întâmplare o jachetă. În secunda în care-i trag fermoarul, îmi dau seama că e a lui Reed. Minunat. Acum am în nări mirosul lui.

— În regulă, dar când ajungem acolo, tu rămâi în mașină.

Răspunsul lui e mormăit, ceea ce ar putea însemna fie că e de acord, fie *Nu mă contrazic cu tine până nu ajungi la mine în mașină.*

— Deci unde mergem? întreabă el, în timp ce-mi pun centura.

Îi dau adresa, iar el îmi aruncă în loc de răspuns o privire crispată.

— Nu știam că debarcaderul e singurul loc de unde-ți poți lua fast-food la două dimineața.

— Am auzit că e cel mai bun din oraș, îi răspund nepăsător.

— Amândoi știm că nu urma să-ți iei de mâncare. Ai de gând să îmi spui ce se petrece?

— Nu, nu în mod deosebit.

Mă aștept să-mi arunce o replică de genul „mașina mea, regulile mele“, în schimb rămâne tăcut. Degetele lui se încordează pe volan, strângând de cercul din piele. Probabil își imaginează că e gâtul meu și că, dacă strânge suficient de tare, eventual voi ajunge să recunosc și să spun *oh, Doamne, Reed, nu-mi pasă că i-ai tras-o prietenei tatălui tău și că poate ai lăsat-o și însărcinată. Haide la mine în dormitor și ia-mi virginitatea.*

Bine, asta dacă încă mai vrea să mi-o ia. Adica, mda, *spune* că mă dorește, dar ce înseamnă asta? E doar o chestie de orgoliu pentru el? O fată care-l refuză e un ghimpe pentru egoul lui, așa că o curtează pentru a-și reabilita imaginea în fața ei?

Nu e ca și cum m-aș mai putea baza pe instinctele mele. La urma urmei, l-am acceptat pe Reed până și atunci când era un nesimțit cu mine. Cu siguranță, nu pot avea încredere în el acum, că se comportă drăguț.

Ar fi trebuit să-l ascult atunci când mi-a spus să păstrez distanța, dar mă simțeam singură și am fost proastă și era ceva în el care mă făcea să simt o chemare. Am crezut... Nu știu ce am crezut. Poate că nivelul meu de estrogen era foarte ridicol și m-am lăsat prinsă într-un episod hormonal. Sau poate că asta e moștenirea mea genetică. Mi-am petrecut întreaga viață văzând-o pe mama cum ia o decizie proastă după alta când venea vorba de bărbați. Chiar e o surpriză că fac același lucru?

Reed se întinde peste consolă și mă strânge de genunchi.

— O să-ți accidentezi creierul dacă te mai gândești așa de intens.

Atingerea lui îmi face pulsul s-o ia razna, așa că-mi mut genunchiul, ca să mă eliberez din strânsoarea mâinii lui. El pricepe mesajul și revine la strânsul volanului, în timp ce eu mă holbez la bordul mașinii, încercând să reprim regretul care mă cuprinde.

— Problema mea nu e că gândesc prea intens, ci că nu gândesc destul, bolborosesc.

— Nu ai probleme, Ella. Nu în felul în care crezi tu că ai. Ești foarte bine așa cum ești.

Complimentul ăsta îmi trimite un val de energie călduță în stomac. Reed cel drăguț și dulce are mai multă putere și e mai periculos decât Reed cel nesimțit. Nu pot să fac față chestiei ăsteia acum. Sunt obosită și cu garda jos.

— Nu fi drăguț cu mine. Nu te caracterizează.

Spre surprinderea mea, Reed izbucnește în râs. Nu e un râs din inimă și are o urmă de amărăciune, totuși, e un râset.

— Nici eu nu mai știu ce mă caracterizează. Cred că sunt complet pierdut. Și cred că și frații mei sunt.

Îmi tresaltă inima. Oh, nu. Reed cel vulnerabil e și mai periculos. Mă grăbesc să schimb subiectul.

— Asta e problema cu Easton?

— Dacă aș ști care e faza cu Easton, n-aș merge cu tine în miezul nopții să-l scot din cine știe ce încurcătură în care a intrat. Așa că, dacă ai vreo idee despre cum poate fi ajutat să-și revină, te rog, te ascult.

— Nu pe Easton îl salvăm acum, îi recunosc. Și dacă vrei idei despre cum să-l ajuți, întreabă pe altcineva. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce e cu el.

Tot ce știu e că Easton mi-a spus la un moment dat că are probleme cu dependențele. Îi e nespus de dor de mama lui, își iubește frații și e scârbit de ceea ce a văzut în seara asta în baie.

Îmi stă pe limbă să-l întreb pe Reed despre asta. Dacă știe. Dar, la fel cum e cu multe alte lucruri din familia asta, am senzația că, cu cât știu mai puțin, cu atât e mai bine.

— Nu cred că-i place să fie lăsat pe dinafară, îi sugerez, fără tragere de inimă. Sunt cei doi gemeni și mai sunteți tu și Gideon. Poate că nu-și găsește locul.

Cunosc sentimentul ăsta și poate explică de ce Easton a fost atât de supărat văzându-i pe Gideon și Dinah împreună. De ce s-a combinat cu Abby și Savannah. De ce bea și fumează până-și pierde capul. Poate încearcă să-i înțeleagă mai bine pe frații lui și o face în propriul său mod distrus.

Reed mormăie.

— Presupun că n-am gândit-o niciodată din perspectiva asta.

Își bate degetele de volan, apoi schimbă brusc subiectul.
— Încă nu i-ai zis tatei despre mașina ta.
— De unde ştii că nu i-am zis?
— Pentru că altfel, ar umbla de colo-colo prin casă și ar da o mie de telefoane. Iar mașina ta invadată de furnici n-ar sta ascunsă în garaj, unde el să n-o poată vedea.
— Am tot dat telefoane, încercând să găsesc un loc în care poate fi curățată.
— Am eu grijă de asta.
Orice răspuns mi-ar veni acum în cap e întrerupt de scena în fața căreia ne oprim. Mașinile ies în viteză dintr-o parcare și auzim sunete vagi de sirenă în depărtare. Când Reed încetinește, deschid cu o smucitură portiera și sar din mașină. Fără să mă dezmeticesc bine, încep să strig:
— Val! Val! Unde ești?
O siluetă subțirică apare de după niște tufișuri crescute inegal lângă trotuar și se năpustește asupra mea.
— Doamne Dumnezeule, am crezut că nu mai ajungi! îmi suspină Val în ureche.
Mă dau în spate să-i văd mai bine vânătaia care i se formează lângă ochiul stâng și semnul roșu de pe frunte.
— Ce s-a întâmplat? exclam.
— Îți povestesc în mașină. Haide să mergem, te rog.
— Desigur.
O cuprind cu brațul pe după umeri, dar când ne îndreptăm spre mașină, Val se împiedică, aproape trăgându-mă după ea.
Lângă mine, apare Reed, care o ridică pe Val în brațe. Face semn din cap spre mașină.
— Să mergem.
De data asta, nu mai ezit și-l ascult. Sirenele se aproapie, iar pe lângă noi apar oameni împingându-se, fugind, luând-o la goană.
Reed se grăbește spre Roverul lui. Deschid portiera, iar el o strecoară pe Val pe bancheta din spate. Apoi urc lângă ea, în timp ce Reed se așază la volan.
— Nu mă duceți acasă. Vă rog, nu vreau să am de-a face cu Jordan în seara asta, se smiorcăie Val.
— Sigur că nu. Poți sta la mine.
Reed dă aprobator din cap în semn că m-a auzit și pornește, îndreptându-se spre nord, spre casă.
— Cine ți-a făcut asta, Val? întreabă el poruncitor. Am să-l bat de se cacă pe el.
Val își lasă capul pe spate. E epuizată, atât psihic, cât și fizic.
— Nu trebuie să vorbești despre asta.
O mângâi pe braț. Ținuta ei drăguță — un tricou scurt și o

pereche de jeanşi scurți brodați — arată intactă. Nu observ alte răni în afară de cele de pe față.

— E în regulă.

Îmi zâmbește cu amărăciune.

— Am dat de o fostă gagică de-a lui Tam. Am început o bătaie stupidă, așa că, dacă ai de gând să bați pe cineva de se cacă pe el, pe mine trebuie să mă bați.

Închide ochii și pe obraji în curg în liniște lacrimi. Mă mut mai aproape și-mi trec un braț peste umerii ei, ținând-o așa pentru tot restul drumului.

Când ajungem acasă, o ajut să urce în dormitor, iar ea se prăbușește la mine în pat. Îi dau jos papucii, pantalonii și tricoul și scot o sticlă de apă din frigider. O ia cu un zâmbet recunoscător.

— Preferi Astor Football sau tricoul ăsta vechi cu Iron Man?

Se uită spre tricoul cu fotbal, dar face semn cu mâna spre celălalt.

— Iron Man, te rog.

I-l dau pe Iron Man, bucuroasă că nu mă-ntreabă de ce mai am unul din vechile tricouri de antrenament ale lui Reed. Răspunsul meu ar fi că e comod, însă oricine are un pic de creier și-ar da seama că l-am păstrat din alte motive.

Val se strecoară sub așternuturi chiar în momentul în care apare Reed cu o cutie de pastile.

— Valium, spune el, intrând pe ușa pe care am lăsat-o deschisă.

Nu-l întreb de ce are rețetă pentru așa ceva. Doar iau o pastilă din cutie și i-o dau lui Val.

— Mai aveți nevoie de ceva?

— Nu, mulțumim, îi răspund.

Se mută de pe un picior pe altul, apoi, fără tragere de inimă, pleacă.

Val adoarme aproape instantaneu, dar eu sunt prea agitată să mă prăbușesc așa. Mă ghemuiesc lângă ea și zac acolo o vreme, până când un zgomot din hol îmi atrage atenția. Atentă să nu-mi trezesc prietena, străbat tiptil camera și deschid puțin ușa.

După cum era de așteptat, Reed era instalat lângă ușa mea.

— Du-te în pat, îi șoptesc.

Deschide un ochi.

— Sunt în pat.

— Nu e niciun pat pe hol.

— N-am nevoie de unul.

— Bine.

Mă pornesc să trântesc ușa, dar îmi amintesc în ultima clipă de Val. Ușa se închide cu un clicăit ușor, iar eu mă rezem de ea, forțându-mă să-mi amintesc că nu-l iubesc. Că a fost crud cu mine.

Că mi-am petrecut săptămânile în care am fost plecată torturată de imaginea lui și a lui Brooke împreună, dorindu-mi doar să mă ghemuiesc și să mor, dar în loc de asta, mă trezeam în fiecare dimineață constrânsă fiind să-mi găsesc ceva de lucru.

Iar acum stă la ușa mea, încercând să mă facă să cred că s-a schimbat.

Smucesc de ușă și ies cu pași tropăiți.

— De ce stai aici?

Cuvintele îmi ies mai degrabă ca o rugăminte decât ca o acuzație.

Reed se ridică. Poartă un maiou negru și pantaloni de trening care-i alunecă în jos, pe șolduri, iar bicepșii i se încordează când se-ntinde spre mine.

— Știi foarte bine de ce.

Privirea lui arzătoare mă excită și, în același timp, îmi alimentează furia.

— Nu mă atinge.

Își lasă brațul să cadă, iar eu detest dezamăgirea pe care o simt. *Adună-te, Ella!*

— În regulă, spune el tăios. Atinge-mă tu.

Fac ochii mari în timp ce el începe să se dezbrace chiar acolo, în mijlocul holului.

Reed dezbrăcat, cu pieptul lui strălucitor și cu coapsele lui tari ca piatra și cu dunga aceea subțire de păr care coboară în jos spre linia chiloților? Nu. Nu. *Nu!*

— Pune-ți asta înapoi pe tine, îi poruncesc, aruncându-i tricoul în față.

— Nu.

Îl prinde în aer și-l aruncă la o parte.

Apoi mă trage spre el.

Fiecare centimetru din el are duritate. Fiecare centimetru.

Mă aștept la încă un sărut fierbinte și frenetic, la fel ca acela de pe aleea Savannei, însă Reed mă surprinde. Atingerea îi e blândă atunci când își plimbă degetele peste obrazul meu. Respirația îi încetinește, apoi degetele acelea îmi alunecă tandru prin păr, înclinându-mi capul în poziția ideală pentru sărutul lui.

E cel mai suav sărut pe care l-am trăit cu el vreodată. Încet. Delicat. Atingerea ca o pană a buzelor lui, limba sa care încearcă să se rotească. Îl pot simți cum tremură, însă nu știu dacă din cauză că e emoționat sau excitat sau amândouă.

Îmi urlu în cap să mă mișc, să-l împing la o parte. Dacă strig după ajutor, poate că ar înceta să mă sărute ca și cum aș fi singura persoană importantă din lumea lui.

Dar nu fac nimic din toate astea. Corpul meu stupid se topește

în al lui. Buzele mele stupide mor după el.

Primește ce-ți poate oferi, apoi lasă-l pe drumul lui, îmi șoptește o voce micuță. *Folosește-te de el*.

Nu-i așa că e o scuză convenabilă?

Dar în ceața nevoii mele crescânde, mă mai apropii puțin, iar Reed profită din plin de asta, ridicându-mă în brațe și luându-mă la el în cameră. Împinge ușa cu piciorul în urma lui și îmi dă drumul pe saltea.

— Mi-a fost dor de tine, șoptește el, iar eu deschid ochii, să-i văd pe ai lui strălucind de emoție. Spune-mi că și ție ți-a fost dor de mine.

Înghit în sec, înainte să-mi iasă cuvintele pe gură.

Dezamăgirea de pe chipul lui piere într-o secundă.

— E în regulă, nu trebuie să mi-o spui. Poți să mi-o arăți.

Își ia mâna din părul meu și o duce la mine între picioare, iar când degetele lui încep să se rotească acolo, nu mă pot abține din a-mi legăna șoldurile. El geme de plăcere peste gura mea și freacă locul acela înfierbântat, făcându-mă să scâncesc.

Detest faptul că încă are puterea asta asupra mea. Detest faptul că nu mai simt că am control total. Detest faptul că mă aflu aici. Că mama mea nu mai e. Că m-am îndrăgostit de Reed din capul locului.

Încep să-mi curgă lacrimi, alunecând până în locul în care gurile noastre se întâlnesc.

— Plângi? spune Reed şi se îndepărtează de mine brusc.

Nu mă pot abține de la a-l prinde mai strâns. E ca și cum o parte din mine ar spune că am pierdut prea multe în viața asta, așa că aș putea foarte bine să accept resturile pe care Reed Royal e dispus să mi le ofere.

Dar nici nu mă pot opri din plâns. Lacrimile curg cu viteză și furie. Reed le șterge, dar ele continuă să curgă.

— Te rog nu mai plânge, iubito. Te rog, mă imploră el.

Încerc. Îmi țin respirația, însă lacrimile nevărsate îmi nimicesc trupul cu un val de fiori.

— Am terminat-o. Nu te mai ating niciodată. Promit. Ella, mă omori.

Îmi împinge capul spre pieptul lui și-mi mângâie părul. Îmi ia mai mult decât mi-ar plăcea să recunosc să-mi recapăt controlul și, în tot acest timp, Reed își cere iertare și-și repetă promisiunea de a păstra distanța.

Asta e ceea ce vreau, continui să îmi spun, dar jurământul lui de a nu mai pune mâna pe mine vreodată nu mă face decât să plâng și mai tare.

În sfârșit, reușesc să mă calmez într-atât, încât să-l resping.

— Îmi pare rău, îi șoptesc.

Mă privește cu tristețe în ochi.

Mă dau jos de pe saltea și mă îndepărtez de pat, câștigându-mi atât de necesara distanță. Cu cât mai departe sunt de Reed, cu atât mai mult mi se limpezește mintea.

— Trebuie să ne lăsăm în pace unul pe celălalt. Nu ne facem bine unul celuilalt.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Știi foarte bine ce-nseamnă asta.

Se ridică și își așază mâinile în șold. Îmi iau ochii de la trupul lui dezbrăcat și de la chipul lui perfect. Dacă ar putea deveni urât peste noapte, m-ar ajuta atât de mult.

— Deci ar fi în regulă pentru tine dacă eu m-aș combina cu altcineva? Gura mea s-o atingă pe a altei fete. Mâinile ei peste tot corpul meu.

Aproape că vomit pe covorul crem. Mă forțez să respir pe nas. Și mint.

— Da.

Îi simt greutatea privirii pentru ceea ce mi se pare a fi o veșnicie. Îmi vine să mă năpustesc asupra lui și să-l implor să rămână, dar pentru propria mea autonomie existențială, rămân cu capul plecat și cu picioarele neclintite pe podea.

— Nu, n-ar fi în regulă, spune Reed încet. Mă rănești și mă respingi, dar n-o să renunț.

Vine spre mine, iar eu mă dau pe spate. Însă el mă sărută doar pe frunte și mă lasă singură în camera lui.

Ultimele sale cuvinte rămân suspendate în aer. Mă prăbușesc pe podea și-mi aduc genunchii la piept. Mă supără faptul că n-a încercat să mă forțeze. Știu c-aș fi cedat. Mă supără faptul că jură că va-ncerca să mă recucerească.

Nu, nu e asta. Sunt supărată pe mine însămi pentru că simt acea văpaie caldă când îmi declară că, indiferent de ce i-aș face, mă va recâștiga.

Capitolul 21

Mă târăsc înapoi în camera mea și reușesc să adorm cu două ore înainte să sune alarma care ne trezește să mergem la școală. Scot o mână din așternuturi și bâjbâi după telefon. Apăs pe amânare şi mă uit în cealaltă parte. Val cade pe jumătate din pat, cu un picior ieșindu-i de sub pilotă și cu o mână atârnând de pe saltea.

O zgâlțâi ușor.

— E timpul să te trezești, Frumoasa adormită.

— Nu. Nu vreau, bolborosește ea.

— Orele încep în... creierului meu lent îi ia un minut să facă acest calcul... într-o oră și zece minute.

— Atunci trezește-mă în douăzeci.

Mă forțez să mă dau jos din pat, iau o sticlă de apă din frigider și mă duc în baie. Clipesc de câteva ori, până când se limpezeşte imaginea din oglindă.

Nu e nicio dovadă a atingerii lui Reed pe pielea mea. Nu e niciun semn pe gâtul meu, acolo unde l-a sărutat el. Nu e nicio probă vizibilă a slăbiciunii mele. Îmi apăs un deget peste buza de jos și îmi imaginez că e al lui Reed.

Din spatele meu, apare Val, salvându-mă de propria-mi imaginație cretină. Vânătaia de la ochiul ei e urâtă.

— Știu că i-ai spus aseară lui Reed că te-ai băgat într-o bătaie, dar dacă cineva ți-a făcut rău, îl omor. Și chiar nu glumesc.

— În cazul ăsta, va trebui să începi cu mine, pentru că asta — și arată spre fruntea ei — e rezultatul faptului că i-am dat un cap fostei lui Tam.

Tresar.

— Poate c-ar trebui să folosești o sticlă de bere data viitoare. Sau, și mai bine, să mă iei cu tine.

Îi surprind privirea în oglindă.

— N-ai zis nimic despre petrecere la școală. De ce nu m-ai chemat? Aș fi venit să te susțin.

— N-am aflat de petrecere decât aseară. Am primit un mesaj de la o fată care merge la Jefferson — acolo a făcut școala și Tam — și mi-a spus că se jură că l-a văzut. Nici măcar n-am stat să mă gândesc la ce urma să fac. M-am îmbrăcat, am mers cu mașina cu Jordan, care avea drum spre reședința Gastonburg și următorul lucru pe care-l

știu e că eram implicată într-o bătaie de gagici cu o necunoscută pentru Tam.

— Credeam c-ai spus că e o fostă, nu o necunoscută. E de la el de la facultate?

Val arată ca și cum ar fi primit un pumn în burtă.

— Nu. Cred că m-a înșelat ani de zile. De asta am spus că e fosta lui gagică.

— Oh, nu.

O cuprind cu un braț, iar ea se ghemuiește la pieptul meu.

— Sunt atât de proastă.

Nu ești singura.

Îmi dreg vocea.

— L-am sărutat pe Reed aseară.

— Serios?

În vocea ei aproape că se simte speranța.

— Mda. A tot dormit lângă ușa mea. E cam înfricoșător, nu-i așa?

Val se dă mai în spate, astfel încât să-i pot vedea ochii holbați.

— Extrem de înfricoșător, aprobă ea, dar nu e convingătoare.

Mă sprijin de etajeră.

— Nu, nici eu nu cred că e înfricoșător. Ar trebui, dar în loc de asta, mi se pare ciudat de... drăguț faptul că e atât de pornit să se asigure că nu fug din nou, încât doarme pe jos, la propriu, în fața ușii mele.

Mă scarpin pe frunte, jenată de propria mea slăbiciune.

— L-a bătut pe Skip Henley pentru tine ieri.

Clipesc uimită.

— Poftim?

Val își schimbă poziția, părând rușinată.

— N-am zis nimic fiindcă știu că nu-ți place să vorbim despre Reed, dar... mda. I-a tras un pumn lui Skippy în mijlocul cantinei pentru că s-a luat de tine la ora de comunicare.

Mă cuprinde o rafală de emoții. Bucurie. Satisfacție, deoarece comentariile alea dezgustătoare de la ora de comunicare de ieri au fost atât de brutale. Iar apoi, bine, pentru că... la naiba, pentru că l-am tot respins pe Reed de când m-am întors și-n tot timpul ăsta, el a dormit protector lângă ușa mea și s-a bătut cu alți tipi pentru a-mi apăra onoarea.

Poate că... Dumnezeule, merită încă o șansă?

— M-am gândit că te-ar face să te simți mai bine dacă ai ști c-a făcut asta, spune Val ridicând din umeri. Și, hei, cel puțin Reed nu te-a înșelat și nu-ncearcă să evite orice contact cu tine. Nu e un mincinos, precum Tam.

Val mă strânge de mâna.

— Ai cumva o periuță de dinți pe care s-o pot folosi? Am un gust

de mortăciune în gură.

Mă aplec spre dezordinea din dulăpior, unde găsesc un coșuleț plin cu săpunele împachetate drăguț și un teanc de periuțe de dinți noi. Îi dau una, apoi pun niște pastă pe periuța mea electrică. În timp ce Val se spală pe dinți și pe față, mă-ntorc în cameră și mă uit prin dulapul plin de haine alese de Brooke. Cu toate astea, nu văd nimic în fața ochilor. Nu pot gândi nimic altceva în afară de propoziția: *Reed nu te-a înșelat.*

Când a rostit-o Val, primul meu instinct n-a fost să resping ideea.

Pentru că e adevărat.

Nu mai cred că m-a înșelat. Nu știu dacă copilul e al lui. Dar... dacă cred că nu m-a înșelat, atunci ar trebui să cred și că nu el e tăticul copilului.

Iar Val are dreptate cu privire la cealaltă chestie — Reed nu e un mincinos. Singurul lucru pe care nu l-a făcut cât timp am fost împreună a fost să mă mintă. A fost atât de brutal spunându-mi că plănuiește să plece din oraș după absolvire, că e groaznic în relații, că-i distruge pe cei din jurul său.

Și nu se referă la fete sau la căcaturi juvenile. Într-o izbucnire intuitivă, îmi dau seama că se referă la părinții lui. I-a iubit îngrozitor de mult pe amândoi și ambii l-au dezamăgit.

Mama lui s-a sinucis, lăsând în urmă cinci fii să se descurce cu durerea pierderii. Tatăl lui își îneacă existența în alcool și în femei oribile. Chiar mai e de mirare că Reed mi-a spus că sexul e sex și atât? Că a încercat să-l folosească drept armă? Îl folosește ca să se pedepsească pe sine și pe ceilalți. Se ridică la înălțimea moștenirii genetice lăsate de părinții lui slabi, dar în el se dă o luptă — și din interiorul acelei lupte mi-a vorbit mie.

— Mai ai un pic și-ți curg balele, remarcă Val când iese din baie.

Vinovată, îmi trag o palmă peste față și fug la chiuvetă să scuip și să-mi clătesc gura. Să-i recunosc lui Val că mai am sentimente pentru Reed e una, dar să-i recunosc că mă gândesc să-l iert e cu totul și cu totul altă poveste. Una căreia nu-i cunosc finalul.

— Ce crezi că o să găsesc în dulap la mine astăzi? o întreb, alăturându-mă ei în fața dulapului. Gunoi? Mâncare stricată? Tampoane folosite?

Val arată spre vânătaia ei.

— Ce zici de asta? Arăt ca și cum aș fi un exemplu de fată bătută de prietenul ei.

— Pot să fac asta. Am mai făcut-o și înainte.

În fața expresiei ei ultragiate, mă grăbesc să mă explic.

— Nu pentru mine sau pentru mama, ci pentru fetele cu care lucra ea.

— Oh.
— Știu.
Mă îndepărtez de dulap.
— Știi ce? Mă gândesc că am chef să chiulesc din nou și să merg la mall azi. Ce zici?
Gura i se lățește încet într-un zâmber.
— Eu mă gândesc că am chef să mănânc un covrig mare fără miez și niște iaurt înghețat la prânz.
Batem pumnul.
— Ne dăm bolnave?
— Neah. Chiulim pur și simplu. Mergem la mall, mâncăm chestii groaznice, atingem limita cardurilor de credit ale tutorilor noștri. Apoi, mergem să ne cumpărăm cosmetice de la Sephora. După care mergem pe dig și ne îndopăm cu fructe de mare până când o să mai fim atrăgătoare doar pentru formele de viață marină.
Îi zâmbesc larg.
— Mă *super* bag.

— Cum a fost ieşirea la cumpărături?
Mă întorc la sunetul vocii lui Brooke. Tocmai îmi pregăteam o gustare, dar, ca de obicei, prezența ei îmi taie pofta de mâncare. Las deoparte castronul cu tortilla și mă îndepărtez de tejghea.
Brooke valsează spre mine pe tocurile ei de zece centimetri. Mă-ntreb dacă o să mai poarte stiletto-uri și în luna a opta de sarcină, mergând clătinat de colo-colo cu burta ei imensă. Probabil că da. E suficient de vanitoasă, încât să riște să se împiedice și să cadă, chiar însărcinată fiind.
Iac. De ce mă gândesc la sarcina lui Brooke? Nu-mi provoacă decât greață.
— Nu-mi vorbești, asta e rețeta? Serios? spune Brooke râzând, în drum spre frigider. Mă așteptam la mai mult din partea ta, Ella.
Îmi dau ochii peste cap în spatele ei.
— De parcă chiar te interesează cum mi-a mers ziua. Pur și simplu ne scutesc pe amândouă de neplăcerea de a purta conversații mărunte de care niciuneia dintre noi nu-i pasă.
Brooke ia o carafă de apă filtrată și merge să-și toarne într-un pahar înalt.
— De fapt, eu așteptam cu nerăbdare o ocazie să discut cu tine.
Aha. Sunt convinsă.
— Callum și cu mine discutam serile trecute și ne-am gândit c-ar fi o idee bună ca tu și Dinah să îmi organizați baby shower-ul[8].
Îmi înțepenește coloana. Glumește?
— Ar fi o ocazie drăguță ca voi două să vă apropiați, continuă Brooke. Iar Callum e de acord.

Mda, sigur. Nu e posibil ca asta să fi fost ideea lui Callum. În ziua în care m-a dus s-o cunosc pe văduva lui Steve, s-a îmbătat aproape până la stadiul de comă în mașină și m-a implorat să nu ascult niciun cuvânt pe care mi l-a spus Dinah O'Halloran.

Brooke mă țintuiește cu privirea instantaneu.

— Tu ce crezi, drăguță?

— Ce cred eu? o imit pe un ton siropos. Eu cred că mi-ar plăcea să văd rezultatul vreunui test de paternitate înainte să-mi pierd vremea cu un baby shower.

Maxilarul ei delicat se încordează.

— Asta a fost nedrept din partea ta.

— Neah, nu cred c-a fost.

Mă rezem cu un șold de tejghea și ridic din umeri.

— Poate l-ai prostit pe Callum că acest copil e un Royal, dar eu am îndoielile mele, *drăguță*.

— Oh, în regulă, copilul e un Royal. Dar ești *sigură* că vrei să afli care dintre Royali a contribuit cu ADN-ul lui la conceperea acestui ghemotoc de iubire?

Își mângâie umflătura micuță de pe abdomen și-mi zâmbește.

Degetele mi se strâng în pumni. A atins coarda sensibilă și o știe.

Nu poți să dai într-o femeie însărcinată, spune vocea fermă din capul meu.

Înghit în sec furia crescândă și-mi forțez pumnii să se relaxeze.

Brooke dă din cap aprobator, ca și cum ar fi intrat prin tehnici voodoo la mine-n cap și știe cât de tare îmi vine s-o pocnesc.

— Deci, revenind la baby shower, spune ea ca și cum faza aia urâtă n-ar fi fost rostită. Chiar ar trebui să te gândești s-o ajuți pe Dinah să-l organizeze. Nu prea a fost încântată de felul în care te-ai comportat cu ea la cină.

— Abia i-am adresat o vorbă.

— Exact, zice Brooke încruntându-se spre mine. Dinah nu e o persoană pe care să ți-o dorești drept dușman, Ella.

Mă-ncrunt și eu spre ea.

— Ce vrea asta să-nsemne?

— Înseamnă că nu pune botul la impolitețe, iar comportamentul tău — al tău și al băieților — a scos-o din sărite la modul serios.

Nu părea scoasă din sărite când făcea sex cu băiatul lui Callum în baia de pe hol, aproape îi scuip.

— Când am vorbit cu ea în dimineața următoare aproape a pomenit cuvântul care începe cu „t", spune Brooke pe o voce melodioasă.

Rămân cu gura căscată. Oau. Dinah m-a făcut...

— Tăgăduit[9], mi-o livrează Brooke, chicotind în fața expresiei

mele îngrozite.

Mă uit la ea înmărmurită.

— Dinah a amenințat că va tăgădui testamentul lui Steve, explică ea. Și dacă merge cu asta până la capăt, îți garantez c-o va ține în instanță ani de zile. Până va termina, nu vor mai rămâne bani pentru niciuna dintre voi — îi vor lua avocații pe toți. Eu deja am sfătuit-o să n-o facă, dar Dinah a fost mereu încăpățânată și s-a simțit incredibil de jignită de modul în care te-ai purtat cu ea.

— Ce-i pasă ei? Dau din cap enervată. N-o cunosc și nu l-am cunoscut nici pe Steve.

Brooke soarbe din apă.

— Poți să te simți norocoasă cu privire la a doua chestie. Că nu l-ai cunoscut pe Steve.

Arcuiesc sprânceana. Pe cât de mult detest să mă las condusă într-o conversație cu diavolița, nu pot nega că mi-e atâțată curiozitatea de fiecare dată când cineva îl pomenește pe tatăl meu biologic.

— De ce?

— Pentru că, în ciuda a ceea ce crede Callum Royal, Steve a fost un prieten groaznic.

Având în vedere faptul că sursa ei e probabil Dinah, care e la un pas de Brooke în ierarhia diavolilor, nu cred niciun cuvânt din toate astea, dar zâmbesc amabil și dau din cap aprobator, pentru că ăsta e cel mai simplu mod de a încheia discuția asta.

— Dacă zici tu.

— E purul adevăr. Ai noroc că e mort. Nu mi-ar plăcea deloc să văd ce i-ar face unei fete tinere și inocente ca tine.

Afirmația brutală, atât de diferită de modul ei zaharos de formulare, îmi ridică părul pe șira spinării.

— Știu că Dinah e furioasă cu privire la testament, dar n-am avut nimic de-a face cu asta.

Gura lui Brooke se schimonosește într-o dungă urâtă.

— Steve și-ar fi lăsat averea și unei țestoase dacă asta ar fi însemnat s-o țină departe de Dinah. Faptul că ți-a lăsat-o ție a fost șocant. Până și Callum a crezut că banii vor merge la copiii lui.

Asta mă face să mă opresc brusc. De asta nu mă place Gideon? Fiindcă crede că i-am furat moștenirea?

— Băieții au deja o tonă de la Callum, îi atrag eu atenția.

Brooke dă dezaprobator din cap cu o falsă consternare.

— În lumea asta, niciodată nu poți avea destul. N-ai învățat asta până acum?

Își așază cana pe tejghea, între noi.

— Nu e prea târziu, Ella. Dinah și cu mine putem fi familia ta. Nu trebuie să locuiești aici, cu bărbații ăștia. Sunt otrăvitori. Te vor

folosi și te vor răni.

Mă holbez la ea cu scepticism.

— Nimeni nu m-a rănit mai mult decât ai făcut-o tu. Încerci să dezbini familia asta și nu înțeleg de ce. Care e mutarea ta finală în jocul ăsta? Ce ai împotriva lor?

Ea oftează, ca și cum aș fi un copil prostuț.

— Mutarea mea finală e supraviețuirea și, Dumnezeule mare, am încercat să te învăț asta și pe tine. Am încercat iar și iar să-ți spun să scapi. Tot ce am făcut cât ai fost prin preajmă a fost să te ajut.

Își schimbă tonul. Nu mai e dulceag, ci dur și crâncen.

— Dar văd că ești la fel ca toate celelalte. Atât de orbită de zâmbetele orbitoare ale Royalilor, încât nu-ți poți vedea de propria salvare. Maică-mea mi-a zis că nu trebuie să le oferi nimic nerecunoscătorilor.

— Iar eu sunt nerecunoscătoare pentru că nu cred că Royalii mă vor distruge?

— Tu ești ignorantă și pierdută în pasiunea ta adolescentină, ceea ce e trist, însă, ridică ea delicat din umeri, nu pot să te fac eu înțeleaptă. Va trebui să înveți lecția dură pe pielea ta.

— Nu prea ai tu stofă de învățătoare. Și, probabil, ar trebui să te axezi pe a avea grijă de tine, pentru că odată ce vin rezultatele testului de paternitate, nu prea văd portofelul lui Callum rămânând deschis pentru tine.

Iau castronul de tortilla și mă îndrept spre ușă.

— Iar tu ar trebui să ai grijă de tine, îmi strigă în urmă, pentru că nu am de gând să-ți ofer un umăr pe care să plângi când Reed o să te rănească. Sau poate c-ar trebui să-l încerci pe Gideon. Am auzit din surse sigure că e un adevărat animal în pat.

Nu-mi pot ascunde uimirea.

Brooke izbucnește în hohote de râs.

— Ești așa o copilă. Oroarea de pe fața ta e adorabilă. Uite încă un sfat — ignoră-i pe frații Royal. Nu sunt buni pentru tine. Lasă-ne pe mine și pe Dinah să te ajutăm cu banii de care ai nevoie și o să trăiești fericită până la adânci bătrâneți.

— Prefer să am încredere în Reed decât în tine.

Nu pare deranjată de replica mea tăioasă. În schimb, radiază de încântare și continuă, ca și cum eu n-aș fi zis nimic.

— Joacă-ți cărțile cum trebuie și poți fi domnișoară de onoare la nunta mea. Nu c-ar fi distractiv?

Ha. Mai degrabă aș merge desculță cinșpe kilometri pe un drum din lavă decât să-i fiu eu domnișoară de onoare.

— Nu, mulțumesc.

Ochii ei mă străpung din spate, în timp ce ies din bucătărie și dau nas în nas cu fața zâmbitoare a lui Reed.

— Eram sigur că mai ai sentimente pentru mine, murmură el.

Îmi vine să neg, să-i spun că delirează, dar cuvintele mi se evaporă în gât. Nu pot să-i spun ce vrea să audă. Sunt prea... vulnerabilă din cauza tuturor lucrurilor care se-nvârt la mine în cap. Nu sunt pregătită să am discuția asta cu el.

— Tocmai mi-ai luat apărarea, forțează el nota, văzând că nu-i răspund.

Dau din cap dezaprobator.

— Nu te-am apărat pe tine. M-am apărat pe mine însămi.

---

8 Obicei important din cultura vestică. Petrecere organizată în ultimul trimestru de sarcină de către mama în devenire sau de către cei apropiați.

9 Din limbajul juridic. Acțiune în tăgada a paternității prin care se contestă paternitatea tatălui față de copil.

Capitolul 22

Reed

M-am apărat pe mine însămi.

La două zile după ce mi-a spus Ella cuvintele acelea, tot nu mi le pot scoate din cap. Și nu pot să nu mă gândesc la noaptea aceea din dormitorul meu. La lacrimile ei. La modul în care a insistat că nu suntem buni unul pentru celălalt.

Are dreptate. Ei bine, pe jumătate. Ea cu siguranță e bună pentru mine, dar în ce fel sunt eu bun pentru ea? Am fost un bou cu ea de când și-a făcut apariția. Am agresat-o verbal și am tratat-o ca naiba pentru că detestam ideea că tata adusese în casă la noi copilul din flori al lui Steve, în timp ce nouă, copiilor lui în viață, nu se deranja să ne ofere pic de atenție. Tata ținea la ea, în mod evident, așa că eu și frații mei am făcut exact opusul — am respins-o.

Și, mda, am schimbat macazul. M-am lăsat pradă atracției. Am lăsat garda tot mai jos, până ce am fost complet vrăjit de ea. Dar chiar și după ce m-am îndrăgostit de ea, am continuat să am secrete. Am continuat s-o resping şi asta mai mult de o dată. Tot am lăsat-o să fugă, în loc să-i explic de îndată situația cu Brooke.

I-am spus Ellei că am de gând s-o recuceresc, dar ce naibă să fac ca să se-ntâmple asta? Pentru ea, i-am tras ieri un pumn lui Henley, dar ce pot să-i ofer cu adevărat cuiva ca ea? Poate foarte bine să-și poarte singură de grijă.

Dar faza e că motivul pentru care mereu și-a dus singură luptele și s-a apărat a fost acela că... nimeni nu a făcut-o pentru ea.

Astăzi, asta e pe cale să se schimbe.

— Chiar n-ai de gând să mă lași întâi pe acasă? mormăie Wade de pe locul din dreapta al Roverului meu.

Privește tăios fiecare mașină din parcare, în timp ce eu opresc în față la French Twist.

— De ce dracu' aș face asta?

Brutăria e la cinci minute fix de școală, pe când conacul lui Wade e la douăzeci de minute în direcția opusă. Durează cinci minute.

— Mă așteaptă cineva la mine acasă.

— Cine? îl provoc.

— Rachel, rânjește el rușinat. Și prietena ei, Dana.

Chicotesc.

— În cazul ăsta, mă gândesc că n-ar fi trebuit să-ți ciocnești Porsche-ul aseară. Dar ai făcut-o, iar acum ești obligat să fii târfa mea până-ți repari roțile la mașină.

Îmi arată degetul mijlociu.

— Întârzii la o partidă în trei din cauza ta, Royal. Nu te iert în viața mea.

— Nu mai pot de tristețe.

Las cheia în contact și deschid portiera.

— Așteaptă-mă aici. Nu durează mult.

— Ar fi bine.

Brutăria e surprinzător de pustie în momentul în care intru valvârtej. De regulă, e arhiplină la ora asta, dar nu ochesc decât un cuplu de puști de la Astor Park și un trio de bătrânele la o masă din colț.

Fosta șefă a Ellei se încruntă pe măsură ce mă apropii de tejghea.

— Domnule Royal, spune ea pe un ton politicos. Cu ce vă pot ajuta?

Inspir stânjenit.

— Am venit să-mi cer scuze.

Ridică din sprâncene.

— Înțeleg. Voi fi sinceră — nu prea-mi face impresia că ești genul de băiat care știe semnificația acestui cuvânt.

— Credeți-mă, știu să spun că-mi pare rău, zâmbesc eu amărât. Sunt destul de sigur că astea trei sunt singurele cuvinte pe care le-am tot spus în ultima vreme.

Ea răspunde cu un zâmbet ezitant.

— Uitați care-i treaba, e vina mea că Ella a fugit, îi explic în grabă. Nu știu dacă v-a spus, dar noi doi eram într-un fel împreună.

Lucy dă din cap că nu.

— Nu mi-a spus, dar știam că iese cu cineva. În săptămâna dinainte să plece părea fericită cum n-o mai văzusem până atunci.

Mă simt împroșcat cu vină. Mda, Ella fericită. Până când am luat fericirea aceea și am transformat-o în ceva urât. Așa cum fac întotdeauna.

— Am stricat totul.

Mă forțez să-mi iau inima-n dinți și s-o privesc pe Lucy în ochi.

— Ella n-a fost bolnavă. A fugit din cauză că nu i-am dat eu de ales. Dar vă spun — se simte îngrozitor pentru faptul că v-a lăsat baltă.

— Te-a trimis ea aici să-mi spui asta? întreabă Lucy, încruntându-se din nou.

Pufnesc în râs.

— Glumiți? M-ar ucide dac-ar ști că sunt aici. Ați mai întâlnit pe cineva atât de mândru ca Ella Harper?

Lucy își strânge buzele, ca și cum s-ar forța să nu râdă.

— Iubea slujba asta, îi spun cu seriozitate. Nimeni din familia mea — iar asta mă include și pe mine — nu-și dorea ca ea să lucreze. Este, ăă, o chestie de poziție socială.

Sunt un nenorocit. Noi, ăștia bogați, suntem cei mai răi, îmi dau seama.

— Dar și-a luat slujba asta oricum, pentru că aşa e Ella. Nu-i place să accepte să i se ofere ajutor financiar sau să taie frunză la câini toată ziua, cum fac toți ceilalți de la Astor Park. Și îi plăcea foarte mult să vă aibă ca șefă.

— Îmi plăcea s-o am aici, spune Lucy pizmuitor. *Dar.* Asta nu schimbă cu nimic faptul că m-a lăsat baltă cu personalul mai mult de două săptămâni.

— E vina mea, îi repet. Serios, îmi asum eu toată vina pentru asta. Și mă simt scârbit pentru asta. Detest faptul că din cauza mea a pierdut o slujbă de care chiar îi păsa. Așa că vă rog să vă răzgândiți în privința concedierii ei. Vă rog.

— Deja am angajat pe cineva care s-o înlocuiască, Reed. Nu-mi permit să angajez două ajutoare.

Sunt cuprins de dezamăgire.

— Oh, înțeleg.

— Dar...

Și, uite-așa, simt o fărâmă de speranță.

— Dar ce?

— Kenneth poate lucra doar după-amiază, spune Lucy și, în mod evident, nu pare încântată de asta. N-am găsit pe nimeni care să-mi vină pentru turele de la cinci jumate dimineața, în care lucra Ella.

Zâmbește.

— Nu mulți adolescenți sunt dispuși să se trezească cu noaptea-n cap.

— Ella este, îi spun subit. Muncește cu o etică desăvârşită. Știți asta.

Lucy pare să fi căzut pe gânduri.

— Mda, presupun că știu asta.

Îmi așez ambele mâini pe tejghea și mă uit la ea cu speranță în ochi.

— Deci îi mai acordați o șansă?

Ea nu-mi dă un răspuns imediat. După care spune:

— O să mă gândesc la asta.

Din moment ce asta e tot ce pot să-i cer, îi strâng mâna, îi

mulțumesc pentru timpul acordat și ies din brutărie cu un zâmbet pe chip.

Pentru prima dată de la veștile privind logodna și sarcina, Brooke nu e acasă. Brooke și complicea ei malefică, Dinah, se duc la Paris timp de două săptămâni să caute o rochie de mireasă. Când tata ne dă vestea, gemenii exclamă de bucurie. Tata le aruncă o privire acidă, apoi ne anunță că vom lua cu toții cina în curte. Ridic din umeri și mă-ndrept spre ieșire fiindcă, atâta timp cât Brooke și Dinah nu iau masa cu noi, n-am nicio problemă în privința planurilor de cină.

Menajera noastră, Sandra, așază două caserole imense cu mâncare pe masa din curte, care e deja aranjată pentru șapte persoane.

— Eu o să plec acum, îi spune ea lui Callum. Dar am lăsat destulă mâncare în frigider, încât să vă ajungă până la sfârșitul weekend-ului, băieți.

— Oh, Sandy, nu. Iar pleci în vacanță? întreabă Sawyer mâhnit.

— Nu i-aș spune tocmai vacanță, oftează ea. Sora mea tocmai a născut și plec la San Francisco s-o ajut timp de o săptămână. Prevăd multe nopți nedormite în viitorul meu apropiat.

— Ia-ți cât timp ai nevoie, spune tata cu un zâmbet cald pe chip. Și o săptămână în plus, dacă ai nevoie.

Sandra pufnește.

— Aha, și să mă-ntorc să văd că ăștia doi — arată spre gemeni — au încercat iar să-mi dea foc la bucătărie.

Tonul îi devine ferm.

— Ne revedem săptămâna viitoare, Royalilor.

Tata chicotește în timp ce femeia brunetă și durdulie se îndreaptă spre ușa din spate. Se aud voci dinspre bucătărie, apoi Ella vine în grabă prin ușile de sticlă.

— Scuze că am întârziat, spune ea cu respirația tăiată. Vorbeam la telefon.

Se așază pe locul de lângă Callum.

— N-o să vă vină să credeți cine m-a sunat!

Tata îi zâmbește binevoitor. Eu, pe de altă parte, îmi ascund rânjetul, pentru că nu vreau să mă dau de gol. Dar sunt destul de sigur că știu cine a sunat.

— Lucy!

Ochii ei albaștri sclipesc de entuziasm.

— E dispusă să-mi dea o a doua șansă la brutărie. Vă vine să credeți?

— Serios? spun prietenos. Ce veste bună.

Cu colțul ochiului, îl observ pe East aruncându-mi o privire

ciudată, dar nu spune nimic.

— Sunt noutăți, ce să zic, spune tata pe o voce mâhnită.

Ella se încruntă spre el.

— Nu te bucuri că mi-am primit slujba înapoi?

— Nu mi-am dorit să ai o slujbă de la bun început, mormăie el. Mi-ar plăcea să te concentrezi pe învățat.

— Revenim la asta din nou? oftează ea zgomotos și se întinde să ia lingura cu care se servește mâncarea. Sunt perfect capabilă să am o slujbă și să merg la școală în același timp. Acum, cine vrea lasagna?

— Eu, spun gemenii la unison.

În timp ce Ella pune mâncare în farfuriile tuturor, observ că tata și frații mei îi analizează fiecare mișcare. Gemenii zâmbesc. Tata pare încântat. East pare supărat, totuși. Nu se bucură de întoarcerea Ellei? Și-a pierdut mințile după ce ea a fugit, deci nu se presupune că prezența ei ar trebui să-l facă fericit?

— De ce ești așa tăcut, East? îl îmboldește tata odată ce începem să mâncăm.

Fratele meu ridică din umeri.

— N-am nimic de zis.

Gemenii chicotesc zeflemitor.

— De când? se scapă Seb.

Mai ridică o dată din umeri.

— E totul în regulă cu tine? forțează tata nota.

— Aha. Totul e minunat în lumea lui Easton.

Tonul lui vesel mă îngrijorează. Îmi cunosc fratele. Știu că suferă acum și, când suferă, își pierde controlul. După ce a murit mama, a dat-o rău de tot pe alcool. Apoi, a început cu opioidele. Jocurile. Încăierările. Combinațiile infinite.

Eu și Gideon am reușit să-l ținem în frâu. Obișnuiam să-i aruncăm pastilele în toaletă. Eu am început să mă bat mai des ca să pot fi cu ochii pe el când era la docuri. Credeam că-l țineam sub control, dar acum e iar prins într-un vârtej, iar asta mă omoară.

Tata renunță la East și se întoarce către Sawyer.

— N-am mai văzut-o pe Lauren prin preajmă în ultima vreme. V-ați despărțit?

— Neah, încă suntem împreună.

Atât e Sawyer dispus să-mpărtășească cu privire la subiectul ăsta, iar tata se lovește din nou de un zid.

— Reed? Easton? ne îmboldește el. Cum e sezonul de joc? Sper să ajung la un meci vinerea asta. Deja am rugat-o pe Dottie să-mi elibereze programul.

Nu-mi pot ascunde mirarea. Tata obișnuia să vină la toate meciurile noastre pe vremea când trăia mama — stăteau împreună

chiar în spatele băncii echipei noastre și făceau galerie ca maniacii — dar de când ea a murit, el n-a mai pus piciorul pe stadion. E ca și cum a încetat să-i pese. Sau poate că nici nu i-a păsat vreodată, de la bun început, iar mama era cea care-l târa cu ea la meciurile noastre.

Lângă mine, Easton pare la fel de sceptic.

— Care-i șmecheria?

Tatei îi cade fața. Cred că se simte cu adevărat rănit.

— Nu-i nicio șmecherie, spune pe o voce gâtuită. Doar că a trecut ceva vreme de când nu i-am mai văzut pe băieții mei jucând.

East pufnește.

La masă se așterne o tăcere neplăcută, până când, într-un final, Ella intervine, într-o încercare de a detensiona atmosfera:

— Callum, începe ea. Putem discuta după cină?

— Desigur. Despre ce anume?

Ea privește fix în farfurie.

— Ă, despre... moștenirea mea. Aș vrea să-ți pun niște întrebări cu privire la asta.

— Desigur, spune el din nou, dar de data asta chipul îi e mai luminos.

Restul cinei trece destul de repejor. După care gemenii se fac nevăzuți în camera de jocuri, în timp ce Ella și tata se închid în birou. Ceea ce-nseamnă că eu și Easton trebuie să strângem de pe masă. În mod obișnuit, aș încerca să fac treburile mai puțin plictisitoare, glumind și vorbind tot felul de căcaturi, dar East nu scoate o vorbă în timp ce punem vasele în mașina de spălat și resturile de mâncare în frigider.

Futu-i. Mi-e dor de fratele meu. Abia dac-am mai vorbit de când s-a întors Ella. La naiba, abia vorbeam şi înainte. Detest asta. Viața mea e dezechilibrată când eu și East suntem certați.

El închide frigiderul și se-ndreaptă spre ușă, dar îl opresc înainte să apuce să iasă din bucătărie.

— East, spun pe o voce aspră.

El se întoarce ușor.

— Ce-i?

— O să mai fie totul în regulă între noi vreodată?

Nu știu dacă-mi imaginez sau chiar văd un licăr de regret în ochii lui. Însă dispare înainte să-mi dau seama.

— Am nevoie să fumez, mormăie el.

Pieptul mi se încovoaie în fața eșecului atunci când el se întoarce din nou să plece. Dar nu iese din bucătărie. Vorbește fără să mă privească.

— Vii?

Mă grăbesc în urma lui, sperând că nerăbdarea mea nu e evidentă. Dar, la naiba, e pentru prima dată când mă acceptă în preajma lui, în ultima vreme.

Ieșim prin ușa din laterală a casei și mergem până sub acoperișul pentru mașini.

— Încotro? îl întreb.

— Nicăieri.

East deschide portiera din spate, după care urcă și se așază pe patul din spatele camionetei. Scoate o cutiuță mică din buzunar, o deschide și din ea scoate un joint rulat la perfecție și o brichetă.

O clipă mai târziu, urc și eu lângă el.

Își aprinde jointul și trage adânc, apoi vorbește printre cerculețele de fum care îi ies printre buze.

— I-ai făcut Ellei înapoi rost de slujbă.

— Cine ți-a zis asta?

— Wade.

Îmi întinde jointul.

— Am mers la el acasă după ore.

— Credeam că avea planificată o partidă în trei.

— S-a transformat într-o partidă în patru.

Expir un nor de fum.

— Mda? Credeam că ești interesat să le-o pui numai fostelor iubite ale Royalilor în perioada asta.

El ridică simplu din umeri.

— N-a spus nimeni că sunt deștept.

— Nici că ești răzbunător, remarc eu încet. Am înțeles. Ești ofticat pe mine și de asta ai făcut mișcarea cu Abby. Dar Savannah? Știi că Gid n-a trecut peste ea.

East are bunul-simț să pară că se simte vinovat.

— Nu mă gândeam la Gid când m-am dat la Sav, recunoaște el. Nu gândeam deloc, de fapt.

Îi întind înapoi jointul.

— Ai de gând să fii sincer cu Gid și să-i spui despre asta?

Fratele meu îmi întoarce un zâmbet aspru.

— O să fiu sincer cu Gid când se hotărăște și el să fie sincer cu mine.

Ce dracului vrea să însemne astea? Nu fac, totuși, nicio referire la comentariul lui, pentru că nu mă aflu aici ca să repar relația dintre East și Gideon. Am venit aici ca să salvez relația *mea* cu East.

— M-am înșelat, îi spun.

I se încrețește fruntea.

— Cu privire la ce?

— La tot.

Iau jointul și trag un fum atât de lung, încât rămân buimac.

Când expir, scuip toate porcăriile pe care le-am făcut anul ăsta.

— N-ar fi trebuit să mă combin cu Brooke. N-ar fi trebuit să îți ascund asta. N-ar fi trebuit să i-o ascund Ellei.

Iarba nu-mi slăbește doar păienjenișul din cap, ci și limba.

— E vina mea că a fugit. Eu am îndepărtat-o.

— Dap, ai făcut-o.

— Îmi pare rău.

Nu răspunde.

— Știu că te-ai speriat când a plecat. Că te-a rănit.

Mă întorc să-i studiez profilul tensionat și devin încordat la rândul meu, ca și cum mi-aș da seama de ceva.

— O iubești? îl întreb pe o voce răgușită.

Își rotește capul către mine.

— Nu.

— Ești sigur de asta?

— N-o iubesc. Nu în felul în care o iubești tu.

Mă relaxez, dar numai puțin.

— Totuși, ții la ea.

Normal că ține la ea. Cu toții ținem la ea, pentru că fata aia a intrat în casa noastră ca o vântoasă și a readus totul la viață. Ne-a redat vitalitatea. Ne-a făcut să râdem din nou. Ne-a făcut să avem un scop — la început, acela a fost să ne unim împotriva ei. Apoi, a fost acela de a-i fi alături. De a o proteja. De a o iubi.

— Mă făcea fericit.

Aprob din cap neajutorat.

— Știu.

— Apoi a plecat. Ne-a părăsit și n-a privit în urmă. La fel ca...

Ca mama, termin eu propoziția în locul lui și un val de suferință îmi cuprinde pieptul.

— În fine, bolborosește East. Nu-i mare lucru, bine? S-a întors acum, deci totul e-n regulă.

Minte. Îmi dau seama că încă e îngrozit de ideea că Ella ar putea să-și facă bagajele și să plece din nou.

Ideea asta mă îngrozește și pe mine. Ella abia a mai vorbit cu mine din noaptea în care ne-am sărutat. Noaptea în care a plâns. A plâns atât de tare, încât mi-a sfâșiat nenorocita asta de inimă. Nu știu cum să fac să fie totul mai în regulă cu ea. Nu știu cum să fac să fie în regulă pentru East. Sau pentru Gideon.

Dar știu sigur că nu e vorba numai despre Ella. Problemele de abandon ale lui Easton merg mai departe de atât.

— Mama nu se mai întoarce, mă forțez să spun.

— Să mori tu, Reed. E al naibii de moartă.

Easton începe să râdă, dar e un sunet grav, fără umor în el.

— Eu am ucis-o.

Isuse.

— Câte jointuri ai fumat azi, frățioare? Pentru că vorbești ca un nebun în momentul ăsta.

Ochii îi sunt necruțători.

— Neah, niciodată n-am fost mai lucid ca acum.

Mai izbucnește o dată în râs, dar amândoi știm că nu e deloc amuzat.

— Mama ar fi încă aici dacă n-aș fi fost eu.

— Nu-i adevărat, East.

— Ba da, e.

Trage un fum scurt. Expiră încă un nor de fum gri.

— Au fost opioidele mele, omule. A luat și a murit de supradoză.

Îl examinez atent.

— Despre ce mama mă-sii vorbești?

— Mi-a găsit drogurile. Cu câteva zile înainte să moară. Era în camera mea, punând la loc niște lenjerie, și căcaturile alea erau în sertarul meu de șosete și le-a găsit. M-a confruntat, le-a confiscat și m-a amenințat că mă trimite la dezintoxicare dacă mă mai prinde cu prescripții vreodată. Am crezut că le-a aruncat la wc, dar...

Ridică din umeri.

— East... spun pe o voce stinsă.

Oare chiar crede asta? Oare chiar a crezut-o în acești doi ani? Respir ușor.

— Mama n-a murit de supradoză cu opioide.

Își mijește ochii.

— Tata așa a zis.

— Asta era doar una dintre chestiile pe care le-a luat. Am văzut eu raportul toxicologic. A murit de la o combinație de o groază de căcaturi. Și chiar dacă ar fi fost doar opioide, știi foarte bine că putea să-și ia singură prescripție pentru asta.

Îi înșfac jointul din mâna relaxată și trag adânc.

— În plus, amândoi știm că a fost vina mea. Tu însuți ai spus-o — eu sunt cel care a ucis-o.

— Am spus-o ca să te rănesc.

— A funcționat.

Easton îmi studiază profilul.

— De ce-ai crezut că a fost vina ta?

Mă cuprinde rușinea.

— Simțeam că nu sunt suficient de bun, îi recunosc. Știam că tu erai pe pastile. Știam că ceva nu era în regulă cu Gid. În noaptea dinainte să moară, ea și tata s-au certat cu privire la o bătaie în care mă băgasem eu. Faptul că mă băteam a distrus-o. Îmi plăcea prea mult. Ea știa chestia asta și o ura. Eu... eu nu făceam decât să-i alimentez stresul.

— Nu tu ești motivul pentru care a murit. Era varză cu mult înainte de asta.

— Mda? Ei bine, nici tu nu ești.

Ne cufundăm în tăcere preț de câteva clipe. Acum e ciudat și încep să am mâncărimi. Royalii nu stau așa la discuții despre sentimentele lor. Le îngropăm adânc. Ne prefacem că nimic nu ne atinge.

East scutură jointul și bagă mucul în cutiuță.

— Merg înăuntru, mormăie. Mă culc devreme.

Abia e opt seara, dar nu-l iau la întrebări.

— Noapte bună, îi spun.

Aproape mă îneacă un val de bucurie. Futu-i, sunt un fraier siropos, dar... n-am mai ars-o împreună de săptămâni întregi.

— Bine. Ne vedem dimineața.

Se face nevăzut în casă. Rămân în camioneta lui, dar bucuria și ușurarea mea sunt de scurtă durată. Întotdeauna am știut cum să rezolv treburile cu East. Mă aștept să le rezolv și cu Ella. Și cu gemenii. Gid. Frații mei nu stau niciodată supărați pe mine o perioadă atât de îndelungată, indiferent de cât de tare o dau în bară în stil regal.

Dar stând aici și făcând schimb de confesiuni cu East îmi amintesc că încă mai am un secret față de taică-meu. Și mai rău, am fost atât de disperat să mă asigur că secretul acela rămâne ascuns, încât l-am încurajat efectiv s-o readucă pe Brooke în viețile noastre.

Deodată, îmi vine să borăsc și nu are deloc de a face cu emoțiile sau cu toată iarba pe care am fumat-o. Brooke s-a întors pentru că am fost eu prea căcăcios ca să-mi asum propriile greșeli. De ce nu i-am spus pur și simplu să se ducă naibii? Și ce dacă spune întregii lumi că eu sunt tatăl copilului? Un test ADN și povestea ei s-ar evapora cât ai zice pește.

În schimb, am făcut o înțelegere cu ea. L-am sprijinit pe tata să se împace cu ea doar ca să nu afle ce făcusem eu. Doar ca să nu afle Ella. Dar acum, Ella știe adevărul. Și... inspir adânc... poate că e timpul să-l afle și tata.

Capitolul 23

Ella

După o conversație frustrantă şi lipsită de sens cu Callum, mă târăsc pe scări, la etaj, și mă prăbușesc în pat. Callum e iritat că mi-am luat o slujbă și că vreau să dau moștenirea înapoi. Mi-a ținut o predică de vreo douăzeci de minute cu privire la asta, înainte să-l întrerup și să-l întreb dacă încearcă să mă controleze pe mine fiindcă nu-și poate controla fiii. Iar asta a mers de minune.

Nu pricep de ce e așa o mare problemă. E moștenirea mea, nu-i așa? Și eu n-o vreau. Atâta timp cât am banii lui Steve, oameni precum Dinah și Brooke vor încerca constant să mi-i ia. Așa că lasă-i s-o facă. Ce-mi pasă mie?

Îmi ofer o oră de autocompătimire înainte să mă ridic și să-i dau un mesaj lui Val.

Ce faci?

Grătar cu familia. E oribil.

Te necăjește Jordan?

Nu, ea e la etaj, îşi face bagajele. Își vizitează bunica (din partea tatălui). Ai ei o trimit periodic pt. că baba e plină, plină, plină de bani. După cum vorbesc despre ea, pare a fi un sac de piele plin de bancnote de o sută.

Râd.

Toți verzișorii ăștia mă sperie. Am senzația că, dacă Royalii nu i-ar avea, ar fi cu toții mai fericiți.

Iubito, nimeni nu e fericit dacă e sărac.

Mă gândesc la asta. Când trăia mama, eram fericită. Mda, aveam probleme și uneori păreau de nedepășit, dar aveam parte de multă veselie în viețile noastre. N-a existat nicio urmă de îndoială în mintea mea că m-ar fi iubit cu toată ființa. De iubirea aceea

veritabilă mi-e dor. Iubirea dulce și pură, de neclintit, pe care mi-o purta și care-mi ținea noaptea de cald și ziua de foame.

Și nu ai nicio garanție la fericire doar pt. că ai bani.

Studiile au arătat că poți cumpăra fericirea.

Bun! Renunț. Haide să cumpărăm niște fericire cu verzișorii mei.

Am fost fericite zilele trecute la cumpărături. Mă bag pentru un mers la mall dacă ai și tu chef. Dar nu în seara asta. În seara asta trebuie să sufăr. De fapt, mătușica tocmai se uită urât la mine. Tre' să te las.

Las telefonul pe pat și mă holbez la tavan. Presupun că banii pot face lucrurile mai bune, într-o anumită măsură. Poate că privesc totul din unghiul greșit. Poate că aș putea cumpăra fericirea Royalilor, mituind-o pe Brooke. Ea își dorește siguranța financiară sub forma conturilor bancare ale familiei Royal, nu-i așa? Ce-ar fi s-o mituiesc să plece, oferindu-i moștenirea mea? Callum nu o vrea. Eu aș putea trăi fără ea. Cred că... hmm, cred că asta chiar ar putea fi o idee bună. Mi-aș dori doar să i-o spună altcineva.

Lovesc ușor cu degetele peste cuvertură. Chiar *există* cineva care o cunoaște pe Brooke mai bine decât mine și, întâmplător, locuiește în casa asta.

Of. O fi asta o scuză ca să vorbesc cu Reed? Posibil. Îndepărtez gândul ăsta și mă ridic să-l caut.

Nu e ușor. Royalii s-au împrăștiat peste tot. Seb și Sawyer sunt probabil acasă la Lauren. Ușa lui Easton e încuiată, iar muzica din camera lui e dată atât de tare, încât nici nu aude că bat. Sau poate că aude și mă ignoră. De pe hol, trag cu ochiul în camera lui Reed. Ușa e deschisă, dar el nu pare a fi prin preajmă.

Hoinăresc prin casa enormă până aud, într-un final, zgomote. Vin din sala de antrenament. O bufnitură ritmică mă poartă pe scările care coboară la subsol. Ușa e lăsată deschisă și-l zăresc pe Reed cărând pumni unui sac imens. Transpirația îi curge pe față și torsul îi lucește.

Oh, e atât de sexy.

Le ordon hormonilor mei să se potolească și deschid ușa. Întoarce capul spre mine de îndată.

— Hei, îi spun încet.

El prinde sacul și face un pas înapoi, ștergându-se cu o mână bandajată pe față. Ochii îi sunt roșii și mă întreb dacă umezeala de pe chipul lui ar putea fi și de la altceva decât de la transpirație.

— Ce faci? întreabă el și vocea i se pierde.

Folosindu-se de scuza că-i e sete, se apleacă și își ia o sticlă de

apă.

— Gemenii sunt ieșiți. Iar ușa lui Easton e încuiată.

Dă din cap aprobator.

— Gemenii s-au dus să se vadă cu Lauren. Easton e...

Se oprește, căutându-și cuvintele.

— Easton e...

Se oprește din nou și scutură din cap.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb pe un ton ferm. E în regulă?

— Mai în regulă decât era acum vreo două ore.

— Tu... *tu* ești în regulă?

Trage un pumn. Apoi scutură iar încet din cap.

În ciuda semnalelor din capul meu, fac un pas mai aproape de el. Nu e bine. Mi s-a prăbușit sistemul de apărare. Pot simți cum mă predau lui. Continuă să mă atragă cu săruturile lui adictive și cu puterea lui, și cu vulnerabilitatea pe care a încetat să mi-o ascundă.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Îl văd înghițind în sec.

— Am... își drege vocea. Am încercat să-i spun.

— Ce să-i spui cui?

— Tatei. M-am pornit spre biroul lui, gata să-i spun ce am făcut.

— Ce-ai făcut? repet prostește.

— Brooke, scuipă el. Urma să-i spun despre Brooke. Dar m-am căcat pe mine. Am stat acolo, în fața ușii lui și nu mi-am făcut curaj să bat. Nu mă puteam opri din a-mi imagina dezgustul și dezamăgirea și... așa că am renunțat. Am plecat și am venit aici și acum lovesc sacul ăsta și mă prefac că nu sunt un nenorocit laș și egoist.

Un oftat îmi înțepenește în gât.

— Reed.

— Ce-i? mormăie. Știi că e adevărat. Nu de asta mă urăști? Că sunt un nenorocit egoist?

— Nu... nu te urăsc, șoptesc.

O licărire îi străbate privirea. Mirare? Poate speranță? Apoi se stinge, fiind înlocuită de un nor de amărăciune.

— Ai spus că n-o să mă ierți niciodată, îmi reamintește el.

— Pentru ce?

Buzele mi se șerpuiesc într-un zâmbet amar.

— Că ai făcut sex cu altcineva înainte să fii cu mine? Că ai încercat să mă avertizezi?

Își freacă buzele nesigur.

— Pentru tot. Pentru că nu ți-am spus despre Brooke. Pentru că nu ți-am fost alături când ai avut nevoie de mine. Pentru că am profitat de tine în noaptea în care te-a drogat Daniel...

— Știam ce fac în seara aia, îl întrerup. Dac-aș fi spus nu în orice

clipă, nu te-ai fi atins de mine. Voiam să se întâmple, așa că, te rog, nu mă face să mă simt prost, transformând asta în ceva ce nu e.

El pune deoparte sticla de apă și se apropie de mine.

— În regulă. Oricum nu-mi pare rău pentru noaptea aia. Sunt multe lucruri pentru care trebuie să-mi cer iertare, dar n-o să te mint. Aia a fost una dintre cele mai incredibile nopți din viața mea.

Ridică o mână spre obrazul meu.

— Și fiecare zi care i-a urmat a fost mai bună pentru că așteptam cu nerăbdare să te țin în brațe ca în noaptea aia.

Înțeleg ce vrea să spună. După ce am lăsat amândoi garda jos, lucrurile au fost atât de... perfecte. Nu avusesem niciun iubit înainte și fiecare secundă pe care am petrecut-o cu Reed sărutându-ne, vorbind, adormind împreună a fost ceva nou și-mi plăcea asta la nebunie.

— Mi-e dor de mama, spune el pe o voce gâtuită. Nu mi-am dat seama cât de mult până să apari tu în preajmă. Cred că ai fost oglinda mea. M-am uitat la tine și la cât de puternică erai și mi-am dat seama că n-am niciun pic din forța aia în mine.

— Nu-i adevărat, Reed. N-ai suficientă încredere în tine.

— Poate ai tu prea multă.

Nu pot să nu izbucnesc în râs.

— Nu prea cred că așa au stat lucrurile în ultima vreme.

Se strâmbă întristat.

— Mda, ai dreptate.

Apoi chipul îi devine serios.

— Vreau să îți povestesc despre mama. Ești pregătită pentru asta?

Dau ușor din cap. Nu sunt sigură de ce se-ntâmplă între noi în momentul ăsta, dar orice ar fi, pare a fi... lucrul potrivit. Ceva în legătură cu tipul ăsta pare a fi întotdeauna lucrul potrivit, chiar și atunci când nu a fost, chiar și atunci când mi-am jurat că n-o să mă mai îndrăgostesc de el.

— Lasă-mă să fac un duș.

Îmi dă drumul.

— Nu pleca nicăieri, murmură el în timp ce se-ndepărtează. Promiți?

— Promit.

Intră în baia de lângă sala de antrenament. Dacă în locul lui eram eu sau Val, dușul ar fi durat cel puțin douăzeci de minute, dar Reed e gata în fix două minute. Încă e ud când se întoarce cu un prosop înfășurat în jurul taliei și cu unul în mână, cu care-și şterge părul scurt.

Apa curge pe el într-o direcție interesantă, peste piept, peste abdomenul lui cu striații, oprindu-se la linia de pe talie a prosopului plușat. Acesta pare bine înfășurat, dar sunt destul de

sigură că, dacă trag de el, ar cădea imediat.

— În cameră la tine sau la mine?

Ridic brusc capul. El îmi rânjește, dar nu spune un cuvânt. Ce băiat deștept.

— La mine, răspund.

Ridică o mână.

— După tine.

Capitolul 24

La etaj, Reed intră în camera lui să se schimbe, în timp ce eu scot două sucuri din frigider și-l aștept. Când se-ntoarce, îi dau o Cola, iar el se așază pe pat, lângă mine, poziționându-și corpul binefăcut, astfel încât să stăm față în față.

— Știi că taică-meu a înșelat-o pe maică-mea, nu?

Ezit. După spusele lui Callum, el nu s-a atins de nicio altă femeie cât timp a fost însurat cu Maria, dar, din nu ştiu ce motive, fiii lui refuză să-l creadă.

Reed observă îndoiala de pe chipul meu.

— E adevărat. A înșelat-o constant în călătoriile lui în jurul lumii cu unchiul Steve care, apropo, a înșelat-o pe Dinah din prima zi.

Îmi înghit în sec amărăciunea. Detest să aud lucruri de genul ăsta despre tatăl meu, ceea ce e ciudat, pentru că nici măcar nu l-am cunoscut pe individ.

— Totuși, Dinei nu-i păsa. Ea s-a măritat cu unchiul Steve pentru banii lui, toată lumea știa asta. Și, în plus, a avut și ea aventurile ei în timpul căsătoriei. Dar mama era altfel. Ei îi *păsa.*

— A avut vreodată dovada infidelității lui Callum? întreb timid.

— Era mereu plecat și mereu cu Steve, un tip care nu putea să-și țină mădularul în pantaloni.

Tresar.

— Astea nu-s dovezi reale, Reed. Sunt doar suspiciuni. De ce ești așa sigur că e vinovat?

— Pentru că e.

Reed e de neclintit. Îmi vine să mă contrazic în continuare cu el, dar nu îmi dă ocazia s-o fac.

— Mama era deprimată și lua o groază de pastile.

— Am înțeles că s-a făcut o greșeală în rețeta ei medicală. Și că medicul ei a făcut pușcărie sau ceva de genul ăsta, nu?

— Nu s-a făcut nicio greșeală, spune el îndurerat. Avea medicație pentru depresie și insomnie, dar a început să ia de capul ei, mai multe decât ar fi trebuit. Și bea mult...

Vocea i se cutremură.

— Era din ce în ce mai rău, iar tata nu era niciodată acasă, așa că trebuia să avem noi grijă de ea.

— E îngrozitor să fii neajutorat, murmur, gândindu-mă la cum aveam eu grijă de mama când a fost bolnavă.

Înțelegerea îi pâlpâie în ochi când își dă seama că știu exact ce simte — să vezi o persoană iubită distrusă de o boală scăpată de sub control și să știi că nu poți face dracului nimic în privința asta.

— Mda. Cel mai oribil lucru din lume.

— Și de unde știi că n-a fost o greșeală? întreb.

El ia încet o gură de aer.

— Ne-a spus ea — mie și lui Gid — că ne iubește, dar că nu mai poate suporta. Că-i pare atât, atât de rău.

Gura i se schimonosește într-un fel urât.

— Cuvintele alea sunt lipsite de însemnătate, nu-i așa?

Ochii i se închid în semn de dezgust față de propria-i persoană, ca și cum și-ar aminti de câte ori mi-a spus aceleași cuvinte de când m-am întors în Bayview.

Probabil că rămas-bunul Mariei a făcut mai mult rău decât bine. Dacă ar fi murit fără să-și declare dragostea și regretul, poate Gideon și Reed s-ar fi putut convinge că moartea ei fusese un accident. În schimb, au fost împovărați cu o vină care n-a fost îndeajuns, încât s-o țină pe ea în viață.

Maria a fost exact la fel de rea precum Callum, îmi dau seama. Exact la fel de egoistă. Exact la fel de extenuantă. E surprinzător faptul că și copiii au moştenit aceleași defecte?

— L-am detestat pentru ce i-a făcut. Cu toții l-am detestat. Iar la șase luni după ce a murit, el a început s-o aducă pe Brooke pe aici. Îmi venea să-l omor pentru asta. Era ca și cum ar fi scuipat pe mormântul mamei.

Expir, cutremurându-mă și întrebându-mă cum a putut fi Callum atât de prost. Nu putea să aștepte mai mult înainte să defileze cu noua lui prietenă în fața fiilor lui?

— Erau împreună de vreun an când Brooke a început să se dea la mine, recunoaște Reed. Am greșit. Știu că am greșit. Partea cu adevărat ironică e c-o făceam ca să mă răzbun pe taică-meu, dar niciodată n-am avut curajul să i-o spun.

— De ce-ai stat acolo fără să spui nimic, în noaptea aceea? izbucnesc. De ce m-ai lăsat să cred ce era mai rău?

Își înalță capul să-mi întâlnească privirea.

— Îmi era rușine. Știam că trebuia să-ți spun despre Brooke și mă temeam că m-ai fi urât pentru asta. Apoi, mi-a spus că e însărcinată. Știam că nu putea fi al meu, dar am... încremenit. La propriu. Am încercat, dar n-am putut. Apoi, m-am enervat, m-am enervat atât de tare pe mine, pe ea, pe *tine*.

Mă crispez.

— Pe mine?

— Da, pentru că ești tot ce mi-aș dori eu să fiu.

Vocea îi devine mai răgușită.

— Uite, Royalii sunt cunoscuți pentru banii lor, pentru aspectul lor fizic și cam asta e tot. Cedăm la primele semne de presiune. Afacerea lui taică-meu e aproape de a se duce la fund, iar el se apucă să se culce cu cine nimerește. Mama începe să ia medicamente cu pumnul și apoi... moare. Eu — înghite în sec — eu eram ofticat pe taică-meu, așa că m-am culcat cu prietena lui.

Scrâșnesc din dinți, dar nu scot un cuvânt.

— Am auzit ușa trântindu-se și m-am simțit ca și cum aș fi fost eliberat din închisoare. Am ieșit în grabă după tine. Am stat treaz toată noaptea, căutându-te.

Dar eu eram deja plecată, aşezată într-un autobuz, hotărâtă să plec cât mai departe posibil de Bayview.

— Îmi pare rău.

Mă ia de mână și-și împletește degetele cu ale mele.

— Îmi pare rău că te-am rănit. Îmi pare rău că nu ți-am spus adevărul mai devreme.

Expir cutremurându-mă.

— Reed?

— Da?

— Te iert.

Icnește.

— Serios?

Dau din cap aprobator.

Mâna lui Reed tremură când îmi cuprinde bărbia.

— Îți mulțumesc.

Cu degetul mare, îmi desenează un arc deasupra pometelui, ștergând o lacrimă pe care nu mi-am dat seama c-o vărsasem.

Emoțiile care-mi brăzdează gâtlejul fac să-mi fie greu să-mi găsesc următoarele cuvinte.

— Vreau să uit...

Mă sărută înainte să apuc să-mi termin propoziția. Buzele calde i se lipesc violent de ale mele și, din instinct, îi cuprind umerii puternici cu brațele, trăgându-l mai aproape.

Respirația lui îmi gâdilă buzele.

— Mi-a lipsit asta. Mi-ai lipsit *tu*.

Și mă sărută din nou. Peste tot. Gura lui îmi atinge obrajii și gâtul, și chiar și pleoapele închise. E o explorare lentă și suavă și o savurez din plin. Îşi strecoară una dintre coapse între picioarele mele și-mi apasă locul acela insuportabil de tensionat.

— Reed, șoptesc, dar nu știu ce vreau să-i cer.

El știe.

— Nu în noaptea asta.

Strâng din coapse în jurul piciorului său. Corpul îi vibrează peste al meu atunci când scoate un geamăt. Apoi, se mută și se

așază lângă mine, luându-mi capul pe pieptul lui.

E atât de bine să fiu iar în brațele lui. Și mie mi-a lipsit asta. Dar mă tem că momentul ăsta de fericire n-o să dureze pentru că mai avem de înfruntat atâtea obstacole în viețile noastre.

— Reed?

— Mhm?

— Ce-o să facem cu Brooke?

— Nu știu.

— Ce-ar fi să-i dau moștenirea mea?

Îl aud icnind.

— Taică-meu nu te-ar lăsa niciodată să faci așa ceva.

— Știu.

Umerii mi se prăbușesc în saltea.

— Am încercat să i-o dau lui. Brooke mi-a spus că Callum se aștepta ca acțiunile lui Steve să le revină Royalilor.

Reed se uită în jos spre mine.

— Zi-mi te rog că a spus nu.

— A spus nu.

— Bun. Noi n-avem nevoie de banii ăia. Sunt ai tăi. Avem destui.

— Brooke a spus că niciodată nu poți avea destui.

— Brooke e o javră sugătoare de bani.

Fac spume de nervi.

— De ce a primit-o înapoi? Doar pentru că e însărcinată? Nu e ca acum o sută de ani. Până și Callum știe că nu trebuie să te-nsori cu o femeie doar pentru că ai lăsat-o gravidă.

Reed se încordează.

Ridic instantaneu capul.

— Ce ai făcut? îl întreb poruncitor.

— Am făcut o înțelegere cu ea, recunoaște. Ar fi încetat să mai spună că e copilul meu — ceea ce e o minciună — în schimb, eu aș fi pus o vorbă bună la tata.

— Doamne Dumnezeule. Asta e o idee foarte proastă.

— Știu. Sunt un cretin. Eram disperat. Aș fi fost de acord cu orice în momentul ăla.

— În mod evident, spun pe un ton sumbru.

Devenim tăcuți pentru un moment.

— Trebuie să găsim o cale să scăpăm de ea.

Vocea îi e groasă și sinistră.

— Nu pot s-o știu pe femeia aia trăind în casa mea. N-o vreau niciunde în apropiere de tine.

Îmi mușc buza fiindcă sunt îngrijorată că, dacă adevărul va ieși la iveală, lucrurile n-o vor lua într-o direcție prea bună pentru Reed. Callum deja consideră că a fost prea indulgent cu băieții și, dacă află despre Reed și Brooke, va fi doar un semnal în plus că

trebuie să strângă hățurile. Nu știu dacă nu cumva sunt de acord cu punctul de vedere al lui Callum. Fraților Royal le-ar prinde bine puțină disciplină în viețile lor. Problema e că nu știu spre ce s-ar orienta Callum. Școala militară?

Nu-mi pot imagina cum ar fi să trăiesc în muzeul ăsta gigantic fără ca băieții să fie aici. Presupun că și eu sunt oarecum egoistă.

— Nu face nimic din ce ai putea să regreți mai târziu, îl avertizez.

Brațele lui mă cuprind și mai strâns.

— N-o să fac promisiuni pe care nu le pot ține. Știi că aș face orice pentru tine. Pentru noi.

Mă încolăcesc mai aproape de Reed. Abia a redevenit al meu și nu vreau să mă cert. Nu în seara asta. Îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Ești sigur că e-n regulă pentru toată lumea ca eu să primesc jumătate din acțiunile la companie ale lui Steve?

— Da, de ce?

— Pentru că Gideon nu mă place.

— De fapt, iubito, ai înțeles total greșit. Gid nu mă consideră suficient de bun pentru tine.

Asta e problema lui Gideon? N-a fost niciodată răutăcios cu mine, dar, cu siguranță, a păstrat distanța.

— De ce crede asta? îl întreb neliniștită.

— Viața lui Gid nu e prea roz în momentul ăsta. Are... nişte probleme.

Probleme? Cum ar fi să i-o tragă văduvei lui taică-meu? Mă întreb dacă Reed știe despre asta.

— Ce fel de probleme?

— Nu e tocmai într-un punct bun.

Mda, asta nu mă mulțumește. Îmi suflu o șuviță de păr de pe față.

— Cred c-ar trebui s-o terminăm cu secretele dintre noi doi.

Reed ridică o mână.

— Îți jur că, dacă ți-aș putea spune detaliile, aș face-o. Dar sunt problemele lui Gideon, nu ale mele.

Mă ridic în fund.

— Fără secrete, îi repet, de data asta mai ferm. Vrei să-ncep eu? În regulă, o să-ncep eu.

— Să-ncepi cu ce...

— Easton și cu mine i-am surprins pe Gideon și Dinah în timp ce făceau sex, îl întrerup.

Se ridică şi el în șezut.

— Vorbești serios? Și îmi spui asta abia *acum*?

Îi studiez chipul.

— Nu pari prea surprins.

Tonul îmi devine mai tăios.

— De ce nu ești surprins, Reed? Știai asta?

Ezită.

— Știai, îl acuz.

Reed ridică din umeri.

Îmi dau nervoasă părul la o parte din ochi.

— De ce e cu Dinah? întreb poruncitor. Și de ce-i pasă dacă noi doi suntem împreună? În noaptea în care te-am prins pe tine cu Brooke, Gideon mă chemase să mă întâlnesc cu el — ți-a spus asta? De asta venisem în camera ta în noaptea aia, să vorbesc cu tine despre asta.

— Nu, nu mi-a spus, răspunde Reed, încruntându-se. Ce ți-a spus?

— Mi-a spus să stau departe de tine. A spus că mă vei răni și că prea mulți oameni au fost răniți deja. Ce voia să spună cu asta?

El ridică din nou din umeri.

— Reed, îl avertizez. Jur că dacă nu-mi spui ce se petrece, *nu* ne împăcăm. Nu mai pot suporta și alte minciuni. Vorbesc serios.

El expiră extenuat.

— Imediat după moartea mamei, eu și Gideon ne-am dus pe furiş la o acțiune de strângere de fonduri la care trebuia să meargă tata, dar pe care a lăsat-o baltă. Era prea ocupat pe undeva, cu Steve. Noi ne-am făcut praf.

Mormăi enervată.

— Ce are asta de-a face cu toate astea?

— Voiai să afli ce se petrece cu Gid. Îți spun.

Reed se încruntă la mine.

— Dinah era la strângerea de fonduri.

— Oh, fac eu, mușcându-mi buza. Căcat, poate că nu vreau să știu detaliile, la urma urmei.

— Mda. Se cam ținea după Gid de ceva timp, așa că l-a prins când ieșea de la baie și s-au... ăă, sărutat o vreme.

— Reeeeeeed, îi spun exasperată. De aici ți-a venit ideea de *O să i-o trag prietenei lui taică-meu*?

Expresia lui vinovată îl trădează.

— Poate, oftează el. În fine, după asta, nu-i mai dădea pace lui Gid. Îl încolțea constant și făcea comentarii meschine despre cum lui îi plăceau lucrurile coapte, tinere, proaspete.

Nu-mi pot masca dezgustul de pe chip.

— Asta e de-a dreptul scârbos.

— Vorbesc serios. Voia mai mult. Adica era — şi este — obsedată de el la modul serios. După petrecerea aceea, nu avea nicio jenă în încercările de a-l seduce. Mi-a povestit atâtea faze dezgustătoare, nici nu ai vrea s-auzi. Dar s-a îndrăgostit de Savannah și nu mai voia să aibă de a face cu femeia materialistă a lui Steve. Și, într-o

seară, îl cheamă pe Gideon la ea acasă, spunând că are ceva să-i arate. Taică-meu și Steve erau plecați din oraș; ca de obicei. Gid s-a dus la ea acasă.

Reed face o pauză.

— S-a întors acasă în noaptea aceea și mi-a spus că se culcase cu Dinah.

— Iacs. *De ce?*

— Pentru că-l șantajase, spune Reed pe un ton categoric.

— Vorbești serios? Cu *ce*?

— Poze. Pusese laba pe telefonul lui Gid. Presupun că-l lăsase în bucătărie sau ceva de genul ăsta când s-a dus odată pe la ea. Dinah și-a băgat nasul și a găsit pozele pe care și le trimiteau Sav și Gid unul altuia.

— Poze obscene?

— Mda.

— Păi și? întreb eu, încă derutată. Oamenii își trimit mereu unii altora poze obscene.

— Dar plătesc pentru asta. Copiii ăștia doi din Raleigh au fost condamnați cu șapte capete de acuzare pentru pornografie infantilă când părinții fetei au aflat că-și trimiteau mesaje pornografice. Bursa fetei pentru Universitatea North California a fost anulată. Dac-ar fi fost vorba doar despre beregata lui Gid, probabil i-ar fi zis să se ducă dracului, însă Dinah s-a jurat c-o va târî în toată povestea pe Sav și chiar că va arăta pozele tuturor din școală.

Mă simt și mai scârbită acum.

— Deci Dinah l-a șantajat să se culce cu ea?

— Ceva de genul. Chestia asta durează de mai mult de un an. El s-a despărțit de Sav, iar ea a fost distrusă.

Mă gândesc la Savannah, care e o fată atât de puternică și de dură. Zâmbetele îi sunt vagi, iar vorbele ei sunt tăioase. Dacă l-a iubit cu adevărat pe Gideon, probabil că suferința prin care trece e îngrozitoare.

— Asta e oribil.

Reed se strâmbă.

— O să mă omoare pentru că ți-am zis toate astea.

— Mă bucur c-ai făcut-o, îi spun pe un ton asupru. Fiindcă acum putem coace un plan.

— Un plan pentru ce?

— Pentru a-l salva pe Gideon de Dinah. Nu putem permite ca ea să-i facă asta în continuare sau o să-și piardă mințile.

— Uneori, am senzația că asta face parte din ceva plan pe care-l au Brooke și Dinah. Cum ar fi să ne-nfrângă și să-i distrugă pe Royali, unul câte unul. Inclusiv pe Steve.

Reed scutură din cap.

— Sună nebunește când o spun cu voce tare.
— Chiar crezi că Brooke și Dinah au pus asta la cale?
— Sunt prietene. Cred că tata i-o trăgea lui Brooke încă dinainte ca mama să moară, dar nu știu nimic despre ele. Într-o zi, Steve și-a făcut apariția cu Dinah, iar ea purta un inel de logodnă pe deget. Cu toate astea, faptul că s-a însurat cu ea nu l-a potolit.
— Ce altceva mai știm despre Dinah? Și unde crezi că păstrează dovezile pe care le are împotriva lui Gid? Crezi că le-a mai arătat cuiva?
— Mă îndoiesc, altfel, Gid ar fi fost arestat de mult.
— Dacă am putea pune mâna pe pozele alea, Dinah nu ar mai avea nimic la mână. Niciun avantaj.
Analizez chestia asta.
— Cum le-am putea găsi? Oare e suficient de proastă, încât să le țină în penthouse? Suficient de inteligentă încât să facă copii?
— Nu știu. Dar e posibil să ai dreptate. Dacă am putea găsi toate chestiile pe care le are împotriva lui și să scăpăm de ele, ne-am putea elibera de toate astea.
— Și cum rămâne cu Brooke?
— Brooke, repetă el dezgustat. Avem nevoie de un test de paternitate. Nu înțeleg de ce taică-meu nu cere unul.
— Nici eu.
Îmi rod vârful degetului mare, până când mi-l scoate Reed din gură.
— O să-ți mănânci degetul cu totul dacă te mai gândești la asta. Putem să nu mai vorbim despre Brooke și Dinah? Măcar puțin.
— De ce?
Privirea îi devine intensă.
— Pentru că putem petrece împreună timpul ăsta în moduri mai plăcute.
— Cum ar fi...
Înainte să apuc să termin propoziția, mă întoarce spre el și-și lipeşte buzele de gâtul meu.
— Așa, de exemplu, șoptește.
Suspin adânc.
— Oh... bine.
Degetele lui pricepute găsesc o porțiune de piele dezgolită deasupra taliei și, dacă o fată mai puternică o fi putut să-și reprime fiorul, ei bine, eu n-am putut să-i rezist lui Reed până acum. Pare lipsit de sens să încerc în momentul ăsta. Mai ales că-mi place atât de mult.
Își afundă nasul în gâtul meu și continuă cu mângâierile pe talia mea, ca și cum ar fi fericit să nu facă nimic altceva pe lume. Și, un timp, și pentru mine e singurul lucru de care am nevoie. Las

tăcerea să se cufunde în jurul nostru și mă bucur de simpla atingere. În liniștea asta, realizez că e pentru prima dată în viață când am parte de un moment de tăcere împreună cu altcineva.

— Chiar mă ierți? întreabă el.

Îi mângâi părul negru și lucios. Când ma uit la statura musculoasă și la chipul dur al lui Reed, uit uneori că are un suflet la fel de fragil precum al meu. Însă băieții n-ar trebui să fie emotivi, așa că-și maschează sentimentele în spatele seriozității, cruzimii sau al comportamentului de căcat.

— Chiar te iert.

— Cu toate că sunt un nesimțit?

— Ai încetat să fii un nesimțit cu mine?

Îl trag de păr un pic mai tare decât e necesar.

Își lasă capul în jos, ca și cum ar spune *Am meritat asta.*

— Încetasem cu asta de mult. Imediat după primul nostru sărut. Nici măcar nu m-am uitat la vreo altă fată de când te-am cunoscut, Ella.

— Bun. Și dacă mă tratezi ca pe zeița care sunt și nu mă înșeli, atunci da, sunt de acord cu asta.

— Pot fi dificil.

Ceea ce-nseamnă că iubește prea profund și se teme că-l voi lăsa baltă din nou — cum am făcut-o și înainte, cum a făcut-o mereu mama lui.

— Mda... dar ești al meu, aşa dificil cum eşti, îi șoptesc.

Râde înăbușit din cauză că-și plimbă gura de-a lungul claviculei mele, presărându-mi pieptul cu săruturi moi. Deodată, simt că dantela fină a sutienului e aspră și mă zgârie. Mă mișc fără astâmpăr. El se mută mai jos, iar pieptul lui se împinge în moliciunea abdomenului meu, oprindu-se peste locul tensionat dintre picioare.

Degetele mi se împleticesc în părul lui, nu sunt sigură că vreau să-l trag în sus, spre gura mea, sau să-l împing mai jos. Însă Reed are propriile sale planuri. Îmi ridică marginea tricoului, trăgând materialul în sus mult prea încet. Nerăbdătoare, prind tricoul și mi-l scot pe cap.

Rânjește.

— Oare ți-am mai spus cât de mult îmi place dispoziția ta nocturnă?

— E confortabil, spun în apărarea mea.

— Aham, murmură el, dar zâmbetul îngâmfat îi rămâne pe chip, în timp ce se trage în spate și-și dă jos tricoul de pe el.

Uit replica isteață pe care urma să i-o dau și-i mângâi pieptul.

El închide ochii și se înfioară. Mâinile îi atârnă de o parte și de alta a corpului, încordându-se în pumn și relaxându-se.

Așteptându-mă pe mine? Îmi place asta — că e prins la mine în lesă, până când îi ordon eu să plece.

— Atinge-mă, murmur.

Deschide brusc ochii, iar înflăcărarea din ei mă face să suspin. Mă împinge pe spate și se năpustește asupra pantalonilor mei de yoga, ca și cum l-ar fi jignit personal. Îmi ridic șoldurile și împing materialul de spandex în jos, pe picioare, fiindcă nu vreau să existe nimic între noi. Îl vreau cu totul lipit de mine.

Degetele lui se-ntind și-mi desfac sutienul. Gura lui mă acoperă și întregul meu corp începe să tremure. Când îmi sărută sfârcul, scot un sunet înecat și disperat și-mi înfig degetele în umerii lui.

M-am înșelat. Atingerea lui nu mă potolește. Mă face și mai pasională, mai înflăcărată, mai scăpată de sub control decât am fost vreodată. Și cu cât se mișcă mai jos, cu atât mă înflăcărez mai mult.

— Reed, gem cu capul dat pe spate.

— Șșșș, spune el. Lasă-mă pe mine.

Să-l las pe el să ce? Să se miște tot mai în jos, până când umerii lui mă deschid mai tare decât am crezut vreodată că ar fi în regulă? Până când gura lui se află chiar *acolo,* iar limba lui face cele mai uimitoare lucruri acelui loc pulsatil? Să-l las să mă atingă în feluri pe care altădată le consideram ciudate și stânjenitoare?

El geme de la propria-i plăcere când îl las să mă lucreze în răvășeala asta nebunească. Îmi arcuiesc spatele, iar degetele de la picioare mi se încovoaie și strâng de cearșafuri atunci când mă străbate un val de extaz.

Într-un final, se ridică, lăsându-mă în tremure și suspine. Se întinde pe o parte, lângă mine și nu-mi scapă forma de cort pe care o fac boxerii lui.

Reed rânjește când observă că mă holbez.

— Ignor-o. O să treacă imediat.

Alunec mai aproape.

— De ce-am vrea să o ignorăm?

Se încordează când îmi așez mâna peste el.

— Voiam ca seara asta să fie despre tine, protestează, dar privirea îi e pătimașă atunci când îmi las degetele să alunece în boxerii lui.

— Ei bine, poate fi despre amândoi, șoptesc.

Se simte atât de bine în mâna mea și-mi pot da seama, după pleoapele lui grele și după respirația istovită, că savurează fiecare secundă.

— Ella... spune el, împingându-şi șoldurile în față. Futu-i. Mai repede.

Să-i privesc chipul e cel mai senzațional lucru din lume. Obrajii îi sunt îmbujorați, iar ochii încețoșați și, când îl sărut, limba lui se joacă cu a mea până rămânem amândoi fără aer.

Palpitația dintre picioarele mele începe din nou, iar Reed pare s-o simtă, fiindcă degetele lui mă găsesc, după care amândoi încercăm frenetic să ne satisfacem reciproc. Și funcționează. Îl strâng mai tare fiindcă, dacă e să-mi pierd controlul, îl fac și pe el să și-l piardă. Gura lui e lipită de a mea și ne mișcăm într-o sincronizare perfectă, lăsându-ne purtați într-o stare de fericire extatică.

Capitolul 25

— L-ai văzut pe Reed? întreabă Callum pe cineva în hol.

Sunetul vocii lui atât de aproape de ușa mea mă face să ma ridic brusc în șezut. Un braț greu mă trage în jos, trimițându-mă înapoi pe saltea.

— Probabil s-a dus la antrenamentul de fotbal, răspunde Easton.

— Ah, e devreme. N-ar trebui să fii și tu la antrenament?

— Încerc, dar cineva mă ține la interogatorii despre unde e frate-meu, se aude răspunsul arțăgos al lui Easton.

Callum mormăie sau râde, una din două. Nu-mi dau seama. Îi zgâlțâi umărul lui Reed până deschide brusc ochii.

— E taică-tău, șoptesc.

Drept răspuns, închide ochii și-și freacă obrazul de mâna mea.

Callum vorbește din nou.

— Am primit un telefon de la Franklin Auto Body, care spunea că Reed a adus o mașină, dar văd că Rover-ul lui e acolo, afară. Mașina Ellei lipsește. N-a fugit din nou, nu-i așa?

În vocea lui remarc o nuanță tensionată. Mă-ntreb dacă l-am supărat cu discuția despre bani. Sau dacă crede că el m-a supărat pe *mine* și de-asta o fi îngrijorat că am plecat.

— Neah, mașina Ellei a trecut printr-un incident neplăcut cu miere și a fost prea jenată să-ți spună. A dus-o Reed pentru ea.

— Incident cu miere?

— Da, nu-ți face griji, tată, spune Easton, după care pașii lor se pierd în depărtare, pe hol.

Arunc un ochi spre ceas, care-mi spune c-ar trebui să-ncep să mă mișc dacă vreau să ajung la timp la brutărie. Lucy mi-a dat o a doua șansă și n-am de gând sub nicio formă s-o dau din nou în bară. Mă mișc cu greu de sub brațul posesiv al lui Reed și-mi dau seama că sunt în lenjerie.

Să mă plimb aproape dezbrăcată în fața lui Reed e, într-un fel, mai ciudat decât să mă dezbrac în fața unei mulțimi de străini. Găsesc tricoul lui aruncat atârnând pe marginea patului și-l trag rapid pe mine.

Reed se așază pe spate, cu mâinile la ceafă. Se uită cu interes sporit cum mă agit prin cameră în timp ce mă pregătesc.

— Nu trebuia să te acoperi din cauza mea, spune pe o voce tărăgănată.

— Nu m-am acoperit de dragul tău. M-am acoperit de dragul meu.

Râde pe o voce răgușită, groasă și sexy.

— Încă ești virgină, micuță Domnișoară Inocentă.

— Nu mă simt tocmai inocentă, mormăi.

— Și nici nu pari.

Mă aplec în fața oglinzii mari care atârnă deasupra biroului. Părul îmi arată de-a dreptul sălbatic. De parcă în el s-ar fi cuibărit o familie de animale sălbatice.

— O, Doamne! Așa arată de fapt părul de după sex? Totuși, se poate considera păr de după sex dacă n-ai făcut sex?

În spatele meu, Reed se ridică din pat, arătând mult prea bine pentru ora asta matinală. Îmi dă la o parte niște șuvițe de păr rebel și mă sărută fierbinte pe gât.

— Ești superbă și sexy și dacă mai rămân aici, virginitatea ta o să zacă pe podea, lângă chiloțeii pe care i-ai purtat ieri.

Apoi îmi trage o palmă puternică la fund și iese relaxat din camera mea, doar în boxeri. Slavă Domnului, nu e întâmpinat de exclamațiile îngrozite ale lui Callum.

Cu Reed plecat, îmi netezesc părul la chiuvetă, trag pe mine o pereche de jeanşi, teniși și un maiou din dantelă neagră, destul de sexy, pe care obișnuiam să-l port într-un popas pentru tiruri unde lucram înainte să mă găsească Callum.

Când ies, Reed trece pe lângă camera mea. Se oprește, mă examinează din cap până în picioare și ridică un deget în aer.

— Ia stai așa.

Nu mă opresc, fiindcă i-am spus lui Reed de un milion de ori că nu sunt un cățel.

Îl urmez în camera lui, unde-l găsesc scotocind prin dulap.

— Ce faci?

— Caut o uniformă.

Îmi dau ochii peste cap.

— Vineri nu se poartă uniforme.

Vinerea e singura zi în care avem voie să ne abatem de la regulile școlii privind ținuta, deși directorul Beringer pare să prefere ca toată lumea să poarte ceva prin care să susțină echipa de fotbal în ziua meciului.

— Asta nu-nseamnă c-ar trebui să porți ceva ce să provoace o revoltă în școală.

Reed apare cu o cămașă albă cu nasturi și carouri micuțe, albastre.

— Mă gândesc că n-ai accepta să-mi porți jacheta, nu-i așa?

Mă strâmb la el. Nu sunt pregătită să declar întregii lumi că m-am împăcat cu Reed Royal. Deja am pe cap suficiente rahaturi de care să mă ocup la școală și nu sunt sigură cum ar putea asta să

complice lucrurile.

Reed oftează, dar nu mă contrazice.

Îl las să-mi bage brațele prin cămașă, apoi îl lovesc cu materialul care atârnă prea lung peste față.

— Cum se presupune că ar trebui să pot purta asta?

Imită un cerc cu degetul.

— Fă chestia aia cu mânecile. Rulează-le. Nu se presupune că hainele iubitului sunt la modă?

Faptul că a folosit cuvântul *iubit* mi-a mărit temperatura cu vreo douăzeci de grade, însă nu-l pot lăsa pe Reed să-și dea seama cât de ușor mă poate emoționa, pentru că va folosi asta împotriva mea tot timpul.

— Jeanşii iubitului sunt și, fie, dar numai de data asta, mormăi, suflecând mânecile, ca să îmi pot folosi cât de cât mâinile azi la brutărie fără să mătur făina cu manșetele lui Reed.

Ciugulim niște mâncare din bucătărie înainte să ieșim.

— Și ce ai vrea să facem în weekend? întreabă Reed, odată ce pornim spre brutărie.

— Nu vreau să merg la vreo petrecere de la Astor, strâmb eu din nas. Și ar trebui să facem ceva împreună cu Val, fiindcă Tam e un dobitoc și nu vreau s-o las singură.

— E o fermă care are un labirint mare și jocuri de-a aruncarea dovleacului, la care am putea merge.

— Am putea? Adică tu și frații tăi? întreb plină de speranță.

— Da, noi toți. O să ne epuizăm testosteronul pe fructele alea și apoi tu și cu mine putem merge prin labirint.

— Pari foarte sigur pe tine.

El pufnește.

— M-am trezit cu zgârieturi pe spate azi-dimineață.

— Ba nu! exclam, apoi șuier uimită. Chiar ai? întreb încet, uitându-mă la unghiile mele.

Reed continuă să zâmbească, apoi schimbă în mod inteligent subiectul.

— Și cum se mai simte Val?

Îmi bag mâinile sub coapse.

— Nu prea bine. Îi e dor de fostul ei iubit.

Mi-aș dori să-și dea seama cât de bine îi e fără infidelul de Tam, însă nu dau sfaturi cu privire la relații. În cabinele de schimb din cluburile de striptease, nu o singură prietenie a fost distrusă atunci când o femeie a încercat să scoată în evidență defectele bărbatului prietenei ei.

Deodată, îmi vine un gând în minte. Reed e cu un an mai mare decât mine. La anul, eu încă voi mai fi la Astor Park, iar el va fi plecat. Odată, mi-a spus că ar vrea să pună o distanță de un ocean

între el și Bayview. Știu acum de ce, dar gândul că va fi atât de departe îmi face stomacul să mi se chircească.

— Eu va trebui să-mi fac griji în ceea ce te privește când pleci la facultate? întreb cu nervozitate.

— Nu.

Se întinde și-mi așază o mână pe genunchi, strângându-mi-l ca să mă liniștească.

— Băiatul lui Val vrea să încerce o groază de chestii diferite, dar eu deja...

Se oprește și-și caută cuvintele potrivite.

— Nu vreau să sune nasol cu privire la taică-tău, dar Steve putea să aibă orice femeie din lumea asta și nimic din chestiile astea nu l-a făcut fericit. Nu am nevoie să mă culc cu fete la întâmplare ca să-mi dau seama de ceea ce-mi doresc cu adevărat.

Vorbele lui, Doamne, vorbele lui sunt ca razele de soare, făcându-mă să mă topesc dulce, prin toți porii. Deodată, mă rog să nu fi făcut o greșeală dându-i o a doua șansă. Dacă mă rănește din nou, nu cred că voi putea face față.

Reed oprește în fața brutăriei și se apleacă să-mi cuprindă ceafa cu mâna lui. Înainte să apuc să protestez, îmi dă un sărut apăsat și posesiv pe buze.

— Ne vedem în parcare, îmi mârâie peste buze.

Nu așteaptă să-i răspund, ci pornește grăbit spre antrenament. Îmi trag o palmă în minte pentru că m-a încântat comportamentul ăsta brutal, dar nu-mi pot șterge zâmbetul de pe chip atunci când intru în brutărie.

Dimineața trece repejor. Credeam că va trece îngrozitor de greu în timp ce dădeam cu mopul și-mi lipsea compania lui Reed, dar în loc de asta, mă simt plină de energie. Poate că ăsta e efectul unui aproape-sex bun. Mă întreb cum mă voi simți după ce merg până la capăt. Ca un supererou? Ca și cum aș putea să sar peste clădiri înalte dintr-un singur salt și cu o singură mână să prind avioanele de pe cer?

Faptul că am găsit o pereche de chiloți purtați în vestiar nici măcar nu mă deranjează. Adică va trebui să-ncep să port mănuși de cauciuc peste tot, dar nici măcar tartorii mei de la Astor Park nu mă pot doborî în momentul ăsta.

— Ți-ai tras-o aseara? mă chestionează Val mai târziu, când așezăm pe masă tăvile cu mâncarea de prânz.

Am un semn pe frunte sau ce?

— De ce? Ce observi?

— Ai fața asta bolnavă de fericire pe care o au oamenii care fac sex constant și bine.

Se trântește scârbită pe scaun.

— Nu mi-am tras-o aseară, îi dau cuvântul.

— Ceva ai făcut.

Mă inspectează cu atenție, ca și cum ar exista urme ale degetelor lui Reed pe fața mea.

— Cu el?

Face semn din cap în direcția casieriței, unde Reed își plătește prânzul. Probabil fața mea m-a dat de gol, pentru că ea oftează.

— Ai făcut-o. L-ai primit înapoi. *De ce?*

Simt înțepături pe șira spinării. De regulă, Val nu mă judecă, dar în momentul ăsta dezaprobarea îi poate fi citită pe chip.

— Ce, nu mai vrei să fii prietena mea acum? spun sarcastic.

Expresia de pe chip i se înmoaie.

— Nu! Normal că nu. Dar nu-nțeleg. Ai spus că nu l-ai putea ierta.

— Presupun că m-am înșelat, oftez. Îl iubesc, Val. Poate că asta mă face cea mai proastă fată de pe fața planetei, dar chiar vreau să încerc să fac lucrurile cum trebuie cu el. Îmi e... dor de el.

Scoate un sunet de frustrare.

— Și mie mi-e dor de Tam, uite ce tâmpenii am făcut serile trecute, și pentru ce? Nu putem să ne împăcăm cu dobitocii ăștia fiindcă n-o să ne putem privi în oglindă.

— Știu, și crede-mă, dacă eram în locul tău, și eu m-aş fi revoltat.

Îmi rod colțul buzei. Nu pot să-i dezvălui întocmai problemele lui Reed, fiindcă sunt personale, dar aș vrea ca Val să-nțeleagă. Singurul motiv pentru care pune presiune pe mine e că-i pasă, ceea ce apreciez cu adevărat.

— Dar care-i faza? E atât de bun la milogeală?

De ce l-am iertat pe Reed? Nu pentru că avea o poveste tristă și că m-a făcut să mă simt bine, fiindcă alea nu sunt motive să fii cu cineva care s-a purtat cu o fată așa cum s-a purtat Reed cu mine.

Relația mea cu el e... complicată. Nici măcar eu nu îi găsesc întotdeauna sensul. Tot ce știu e că-l înțeleg la un nivel mai profund, că pierderea lui se reflectă în pierderea mea. Că fericirea lui o stârnește pe a mea. Că efortul lui de a găsi sensul lumii ăsteia nebune îmi e la fel de familiar cum mi-e propria piele.

Cu grijă, încerc să-i explic toate lucrurile astea lui Val.

— L-am primit înapoi fiindcă nu știu dacă e cineva pe care să-l înțeleg mai bine sau care să mă-nțeleagă pe mine în același mod. Tu nu știi asta, dar la vreo două săptămâni după ce am ajuns aici, am avut o cădere nervoasă din cauza lui Reed și am început să-l pocnesc în mașină.

Buzele lui Val zvâcnesc.

— Serios?

Mă bucur s-o văd zâmbind. Prietenia cu Val e la fel de

importantă pentru mine ca toate lucrurile care se întâmplă în perioada asta.

— Serios. Mă ținea la distanță cu o mână în timp ce conducea spre casă. Și chiar și când a spus că mă urăște, tot mă ducea la școală în fiecare zi. Nu știu cum să explic, am senzația că suntem la fel. În unele zile sunt plângăcioasă din cauza hormonilor și în unele zile el e un dobitoc, dar suntem făcuți din același aluat și din aceleași emoții nenorocite.

— Ai încercat măcar să vezi cum ar fi vreun alt tip?

— Nu. Și chiar dacă aș încerca, n-ar merge. N-ar fi... Reed.

Ea oftează, dar e un sunet al acceptării.

— N-am să pretind că înțeleg, însă, după seara trecută, eu am decis să merg mai departe.

— Poate ai vrea să aștepți până-ți trece vânătaia. Cum le-ai explicat asta alor tăi?

— Le-am spus că m-am lovit de o ușă. Ceea ce e oarecum adevărat, atât că ușa era, de fapt, fața unei fete.

— Mergem la meci diseară?

Bate cu degetele în castronul vegetarian cu quinoa.

— Nu știu. Cred că am terminat-o cu tipii de la Astor.

— Ce zici de bunăciunea care stă lângă Easton? întreb.

Trage cu ochiul peste umărul meu.

— Liam Hunter?

— Pare... înflăcărat.

— Este înflăcărat. Și probabil în topul listei mele de tipi pe care ar trebui să-i evit. E ca Tam. Un băiat sărac cu o grămadă de complexe, care vrea să aibă succes. M-ar folosi ca pe un şervețel și m-ar arunca la o parte.

Își deschide sticla de apă.

— Ce-mi trebuie mie e un băiat bogat, pentru că n-am nevoie să mă atașez de oameni, ci de lucruri. Dacă ei nu țin la mine, nu voi ține nici eu la ei.

Încep să-i explic că nu așa funcționează lucrurile, că te poți îndrăgosti de oameni care nu te suportă. Cum e cazul meu și al lui Reed. M-am îndrăgostit de el în perioada în care el mă respingea și mă trata îngrozitor. Am continuat să-l iubesc, deși am aflat câteva lucruri destul de nasoale.

Dar Val nu mă aude. Încă e prinsă în suferința ei, iar asta e singura voce din capul ei în momentul de față.

— Dacă ai nevoie de un tip bogat de care să te folosești, mă bag.

Ne întoarcem amândouă și-l surprindem pe Wade la masa noastră.

Val îl măsoară cu o privire glacială. Îmi dau seama că-i place ceea ce vede, dar nu e ceva surprinzător. Wade arată bine.

— Dacă te-aș folosi, ar trebui să stai departe de alte fete.
— Ce vrei să spui? întreabă el, părând sincer confuz.
Fidelitatea e, în mod evident, un concept străin pentru Wade.
— Ce vrea ea să spună e că, în timp ce vă folosiți reciproc, n-ai voie să faci și alte lucruri în afara relației ăsteia de prietenie cu beneficii, îi explic.
Se încruntă.
— Dar...
Val i-o taie.
— Las-o baltă, Wade. Ți-aș face niște chestii de ți-ai pierde mințile, iar apoi nu ai mai putea să te simți bine niciodată, fiindcă le-ai compara pe toate celelalte fete cu mine, iar ele ar pierde în fața mea.
El rămâne cu gura căscată.
Zâmbesc larg, fiindcă e pentru prima oară când cineva reușește să aibă o atitudine superioară în fața lui Wade.
— Știe să facă nişte chestii, îi confirm chiar dacă nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește.
— Știi să faci nişte chestii, spune el pe o voce răgușită.
Val dă din cap aprobator.
— Știu.
Wade se lasă să cadă într-un genunchi.
— Oh, scumpă domniță. Rogu-te, lasă-mă să-mi introduc mădularul în peștera plăcerilor tale și să te duc pe culmile pe care numai nemuritorii le cunosc.
Val se ridică și-și ia tava.
— Dacă așa știi tu să vorbești pervers, mai ai multe de învățat. Haide cu mine.
Și pleacă.
Wade se întoarce spre mine și spune, aproape mutește, cu o bucurie copilărească:
— Vorbeşte măscări.
Înalț din umeri și ridic mâinile în aer, iar el fuge după Val. Fuge la propriu.
— Îmi doresc să știu despre ce era vorba? întreabă Reed, așezându-și tava lângă a mea.
— Nu prea cred. Sincer, nici nu sunt sigură că ți-aș putea explica dacă m-ai întreba.

Capitolul 26

La meciul de fotbal, toată lumea pare să-l cunoască pe Callum Royal. Sau, cel puțin, toți vor să pară că-l cunosc. Oamenii din tribune se ridică în picioare și-i fac cu mâna. Unii îl opresc la baza băncilor în aer liber, înainte să găsim niște locuri neocupate. Strânge câteva mâini. Mai mulți fac comentarii cu privire la pierderea lui, ceea ce mi se pare destul de nepoliticos. Soția lui Callum a murit acum doi ani. De ce să aduci asta în discuție? Dar Callum zâmbește și le mulțumește tuturor că s-au gândit la el și la familia lui. Durează treizeci de minute până să urcăm treptele tribunei și să găsim locuri în zona pentru părinți.

— Ești sigură că nu vrei să stai cu prietenii tăi?

Face cu mâna spre centrul tribunei, care e aranjat în culorile albastru și auriu, alternativ. Se uită cruciș.

— Toate fetele cu jacheta echipei sunt acolo, jos.

Umerii îmi tresar sub jacheta lui Reed. N-am purtat-o la școală, ceea ce l-a enervat pe Reed, însă o port acum. M-am gândit că, dacă o port în timp ce stau lângă Callum, jacheta e dovada că susțin familia, nu pe Reed, în mod personal. Callum poartă jacheta lui Easton și pare să-i vină destul de bine. Eu înot în a mea.

— Neah, mi-e bine. Trebuie să ocupăm un loc pentru Val, îi amintesc.

Dar și dacă nu ar veni Val, tot aș prefera să stau departe de „prietenii“ mei. Astor Park mi se pare în întregime o adunătură de dobitoci. Dulapul meu a fost blocat zilele trecute și nu l-am putut deschide la timp, încât să ajung la oră. Noroc că profesorul a acceptat motivul pentru care întârziasem. La ora de educația fizică de săptămâna asta, mi-a dispărut lenjeria intimă și a trebuit să umblu fără chiloți pe mine pentru tot restul zilei.

Am făcut greșeala de a-i spune asta lui Reed, care m-a târât în cabinetul de muzică „să vadă cu ochii lui“ asta. Ceea ce m-a făcut să întârzii la ora de bio, iar Easton, care e cu mine în clasă, și-a dat seama și m-a tachinat fără milă.

— Tu ai jucat fotbal în liceu, Callum? îl întreb, în timp ce ne uităm la jucătorii care-și fac încălzirea, ridicând ciudat piciorul la unison.

— Da. Eram extremă.

Pufnesc. Termenii din fotbal sunt aproape perverși.

Callum face cu ochiul, ca și cum ar ști exact la ce mă gândesc.
— Iar tatăl tău juca în aceeași poziție ca Reed. Defensivă.
— Știai că mama avea șaisprezece ani când l-a întâlnit pe Steve?
Mă gândeam recent la diferența de vârstă și am fost puțin oripilată. Callum are patruzeci și ceva de ani, iar ei doi au mers împreună la școală, ceea ce înseamnă că Steve ar fi avut cam aceeași vârstă. Mama avea șaptesprezece ani când m-a născut pe mine. Șaisprezece când a rămas gravidă. Deci presupun că Steve era un mârlan chiar și atunci. Și totuși, nimic din lucrurile astea nu mă face să mă bucur că e mort.
— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar ai dreptate.
Callum îmi aruncă o privire stânjenită.
— Fetele care dansează la bară... e greu să-ți dai seama ce vârstă au.
Îmi dau ochii peste cap.
— Callum, eu aveam cincisprezece și dansam în cluburile de striptease. Știu că e greu să faci diferența. E doar o chestie care mi-a trecut prin minte.
— Steve n-ar fi profitat de o femeie. Nu era genul.
— Niciodată n-am spus asta. Mama n-a avut niciun cuvânt rău de spus despre donatorul meu de spermă.
Callum face o grimasă.
— Îmi doresc să-l fi cunoscut şi tu. Era un om bun.
Își pocnește degetele.
— Ar trebui să organizăm o întâlnire cu vechii noștri colegi de la SEAL. Nu cunoști cu adevărat un om până nu dormi cu el într-o viziune din deșert timp de șapte zile.
— Asta sună de-a dreptul groaznic, zic şi strâmb din nas. Cred c-o să aleg să mă duc la cumpărături, Alex.
El râde.
— Mi se pare cinstit. Oh, uite-o pe Valerie.
Se ridică și-i face semn lui Val să ni se alăture.
Ea e toată numai zâmbete când își ocupă locul lângă mine.
— Hei, fato, ce faci?
— Oh, ce bine, ai venit să mă salvezi de poveștile de război — la propriu — ale lui Callum.
Văzând privirea nelămurită a lui Val, Callum îi explică:
— Îi spuneam Ellei că trebuie să-i cunoască pe câțiva dintre foștii colegi de marină ai tatălui ei.
— Ahh. L-am întâlnit odată pe Steve. Ți-am spus asta oare?
— Nu, când? întreb curioasă.
— La Ceremonia Autumnală de anul trecut.
Se apleacă pe lângă mine să se uite la Callum.
— Ții minte? I-ați adus pe băieți cu elicopterul.

Rămân cu gura căscată.

— Pe bune? Un elicopter?

Callum râde în hohote.

— Uitasem. Dap. Testam noul model, iar Steve voia să-l încercăm. I-am luat pe băieți și pe partenerele lor și i-am dus în zbor spre coastă și înapoi în jos timp de vreo oră, după care am aterizat pe terenurile școlii. Beringer era să facă infarct. A trebuit să bag în fundul școlii o donație pentru decorațiuni, spune el, rânjind larg. A meritat.

— Șșșșt. Nu-i de mirare că fetele se calcă în picioare să iasă cu Royalii.

— Ella, spune Callum mimând o privire rănită, fiii mei sunt întruchiparea virilității. Caracterul lor e cel care le atrage pe femei, nu portmoneul.

— Continuă să-ți spui asta.

Cineva îl acaparează pe Callum înainte să apuce să-mi răspundă. În timp ce se apleacă în cealaltă direcție, Val mă înghiontește.

— Deci toată lumea e din nou o familie mare și fericită la palatul Royal?

— Nu știu. Pare că ne înțelegem bine?

— E pentru prima dată când Callum Royal vine la un meci de-al fiilor săi de când a murit Maria, remarcă ea. Nu se poate ca eu să fiu singura care a observat. Cam toată lumea vă privește diferit.

— În ce fel?

Studiez mulțimea, dar dincolo de privirile insistente pe care trebuie să le suport de obicei, nu văd nimic diferit.

— Că vă comportați atât de natural unul cu celălalt. El, în mod evident, te place, și nu în felul acela scârbos în care bârfesc oamenii c-o face. Dar tu râzi, iar el e destul de vorbăreț. E diferit. Callum are statut și mulți adulți își doresc confirmare din partea lui.

— Sau acces la conturile lui bancare.

Ridică din umeri.

— Aceeași chestie. Poate o să fie de ajutor la școală. Dacă părinții nesimțiților ăstora ar ști că pupila lui Callum Royal e tratată cu lipsă de respect, mulți bani de buzunar ar fi suspendați.

— Deja se potolește treaba, recunosc. Cel mai rău lucru de săptămâna asta a fost că-mi lipsea lenjeria intimă.

— Mda, am auzit că asta a fost o mare problemă pentru tine.

Își dă ochii peste cap.

— Poate ar trebui să îl cauți pe răufăcător mai aproape de casă.

Rânjesc.

— Reed nu trebuie să-mi fure hainele ca să-și poată pune mâinile pe mine.

— Ești dezgustătoare, spune ea, în mod evident afectată.

— Iar tu ai rămas în continuare cea mai tare ființă care a trecut prin patul meu, o asigur. Cum stau lucrurile pe terenul lui Hiro?

— Nu știu. E sexy și are tot ce-i trebuie, dar nu prea mă excită.

— Și Wade?

După spusele lui Val, azi au chiulit de la a patra oră și s-au giugiulit într-o debara, dar nu mi-a dat mai multe detalii cu privire la asta.

— E prea experimentat. Tot ce-i iese pe gură e totalmente neserios. Adică nu știu ce ar face dacă o fată i-ar spune că-l iubește. Ar putea fi pentru el cel mai oribil coșmar. Așa cum ar fi pentru noi păianjenii târâindu-ni-se în gură — mă cutremur — pentru el sunt armate întregi de fete care s-ar ridica și ar spune *Wade, te iubim. Haide să avem o relație serioasă.* Pun pariu că se trezește în toiul nopții, transpirat de spaimă.

— Te-ai gândit ceva la chestia asta.

— Mai bine, decât să-mi tot stea mintea la Tam.

— Corect.

Lumea din tribune se ridică la unison când fanfara începe să cânte imnul național, întrerupându-ne conversația. Callum se ridică lângă mine, în postură de drepți. Presupun că unele obiceiuri nu mor niciodată. Val e în dreapta mea. Bărbatul meu e pe teren. Pe spate, am cuvântul Royal scris pe jacheta împrumutată.

Niciodată nu m-am mai simțit atât de acceptată ca acum. E ciudat și minunat și nu pot să nu zâmbesc. Meciul e un succes zdrobitor și, odată ce se termină, tot ce se discută e faptul că se apropie vertiginos meciurile din playoff.

În drum spre ieșire, Callum se oprește la al doilea şir de bănci și se întinde printre câțiva oameni ca să-l bată pe umăr pe un individ subțire.

— Mark, ce mai faci? spune Callum politicos.

Umerii îmi sunt cuprinși de încordare la auzul tonului rece al lui Callum.

— Ai putea coborî un minut? Voiam să vorbesc puțin cu tine.

Nu e o rugăminte, ci un ordin. Toată lumea din jurul nostru își dă seama de asta, fiindcă întregul rând se ridică în picioare să-i facă loc lui Mark.

— E unchiul meu, îmi șoptește Val la ureche.

Nu i-am cunoscut pe părinții lui Jordan până acum, iar Callum nu ne face cunoștință. În schimb, ține brațul ridicat, ca pe o baricadă, forțându-l pe Mark să coboare în fața noastră. Mark se oprește la baza tribunelor, dar ceva de pe chipul lui Callum îl face să se răsucească valvârtej și să se îndrepte rapid spre scările care duc la teren.

— Ce se petrece? mormăi din colțul gurii.

Val îmi aruncă o privire derutată. Din moment ce Callum nu mi-a spus să dispar, merg după el, cu Val pe urmele mele.

— Gata, e suficientă distanța spune Callum, când ne aflăm la vreo cinci metri de tribune.

— Despre ce e vorba, Royal?

Callum se întinde prin spatele lui și reușește să mă prindă de talie fără ca nici măcar să se uite ce face. Mă trage în față.

— Nu cred c-ai întâlnit-o până acum pe noua mea pupilă. Ella Harper. E fiica lui Steve.

Domnul Carrington se face palid la față, însă îmi întinde mâna. Confuză, i-o strâng.

— Îmi pare bine de cunoștință, Ella.

— Și mie, domnule. Sunt prietenă cu Val.

O trag spre mine cam cum m-a tras și pe mine Callum lângă el.

Val gesticulează vag din mână.

— Bună, unchiule Mark.

— Salut, Val.

— E drăguț, nu-i așa? remarcă Callum. Pupila mea și a ta — prietene?

Mark dă din cap șovăitor.

— Da, e bine să ai prieteni.

Val mă ia de mână.

— Ella e foarte importantă pentru mine și familia mea și mă bucur că a fost primită cu brațele deschise în comunitatea de la Astor Park. M-ar deranja profund să aud că a fost prost tratată, în orice mod. Sunt convins că nu ai susține o asemenea atitudine, nu-i așa, Mark?

— Desigur că nu.

— Fiica ta e destul de populară la Astor, nu-i așa?

Tonul lui Callum e atât de calm, ca și cum ar discuta despre vreme, dar e ceva în cuvintele lui care-l face pe Mark să pălească.

— Jordan are mulți prieteni.

— Bun. Știu că atitudinea ei prietenoasă ajunge până la Ella, exact așa cum bunăvoința mea ajunge până la familia ta.

Mark își drege vocea.

— N-am nicio îndoială că Ella a fost acceptată pe deplin în grupul fiicei mele.

— Nici eu, Carrington. Nici eu. Poți merge după familia ta acum.

Callum îi aruncă lui Mark o privire expeditivă și se întoarce spre mine.

— Fetelor, de ce nu mergeți voi să-i căutați pe băieți cât îi spun eu lui Durand să aducă mașina?

— Ă, sigur, spun scurt, însă, din momentul în care se

îndepărtează, simt nevoia să aflu exact ce știe, așa că mă desprind de Val și fug după el. Callum, stai așa.

El mă așteaptă.

— Da?

— De ce ai făcut asta?

Mă privește neîngăduitor.

— Niciodată n-am fost primul care să afle ce se petrece. Am lăsat asta în seama Mariei, dar întotdeauna îmi dau seama, în cele din urmă. Deci aflu că mașina ta lipsește de o săptămână pentru că cineva a îmbăiat-o în miere și aflu că Reed și East se bat în weekenduri de-ai naibii ce sunt și mai aflu că tu nu porți asta doar de dragul spiritului școlii.

Ia între degete manșeta jachetei lui Reed, apoi îi dă drumul și, cu un zâmbet strâmb, mă răsuceşte spre teren.

— Du-te și găsește-i pe băieții noștri, dragă, și ne vedem cu toții acasă. Nu întârzia și rămâi aproape de frații tăi.

Apoi se oprește și oftează.

— Mă rog, presupun că nu sunt frații tăi de-adevăratelea, nu-i așa?

Doamne, sper că nu sunt. Cu mintea învolburată, merg înapoi la Val.

— Mi se pare mie sau Callum tocmai l-a amenințat pe unchiul Mark? mă întreabă confuză.

— Așa cred.

— I-ai spus despre mașină?

Scutur din cap.

— Nu, mi-era prea rușine. S-a ocupat Reed de asta în locul meu. Am primit-o înapoi ieri.

— Callum sigur știe ceva.

— În mod evident. Dar crezi că discuția cu unchiul tău va schimba ceva cu adevărat?

— Sigur. Unchiul Mark i-ar putea tăia banii de cheltuială lui Jordan. Dacă ar simți că afacerile îi sunt puse în pericol de faptele ei? Ar pedepsi-o rău de tot.

— Aham. O să vedem.

Încă nu sunt pe deplin convinsă.

Val mă strânge de mână.

— Presupun că va trebui să-ți ascunzi singură lenjeria de acum după ora de sport.

Scot limba la ea.

— Cine spune că port lenjerie?

— Vă rog să-mi spuneți că urmează să vă sărutați, ne întrerupe Easton.

Când ne uităm la el, rânjește larg.

— Dacă am face-o, n-ar fi pentru tine, îi răspund.

— Oh, nu-mi pasă. Nu vreau decât să privesc. Preferabil când suntem într-un loc mai intim, dar cu mai multă lumină și mai puține haine.

— Trebuie să ai optișpe ani sau mai mult pentru spectacolul ăla, îl tachinează Val.

— În cazul ăsta, știu ce vreau de ziua mea. E în aprilie. Puteți începe să plănuiți de pe acum. Sunt un pasionat al costumelor de menajeră sexy.

— Halloweenul a trecut, frate, spune Reed, venind spre noi.

Se apleacă și-mi dă un sărut scurt pe obraz.

— Care-s planurile?

Easton dă din picior nerăbdător.

— Orice am decide, haideți s-o facem rapid. M-am săturat să stau pe aici.

Eu și Reed schimbăm priviri îngrijorate.

— Abia ai terminat de jucat fotbal, îi amintesc lui Easton.

— Exact. Sunt plin de adrenalină și am nevoie s-o epuizez. Viciile mele preferate sunt sexul, alcoolul, pastilele.

Se uită cu subînțeles în direcția lui Val.

Ea râde și ridică o mână.

— Nu mă bag. Nu cred că bietul meu corp ar putea suporta bubuiturile pe care ai tu nevoie să le dai. Totuși, hai să mergem să-ți căutăm pe cineva. O să fiu ghidul tău spiritual pe țărmurile stâncoase ale combinațiilor din liceu.

— Îmi las trupul tandru pe mâinile tale.

Easton cuprinde cu brațul umerii lui Val.

— Voi doi trebuie să vă purtați singuri de grijă, ne strigă el.

Ridic o sprânceană.

— Resturi de adrenalină?

Reed face cu ochiul.

— Asta e destul de adevărat.

— Eu nu prea am chef de petrecere.

Un zâmbet poznaș i se așterne pe chip.

— Da? Am eu câteva idei despre cum am putea sărbători după meci. Vrei să le auzi?

Îi surâd înapoi.

— Cred că vreau.

Capitolul 27

Reed

O aduc pe Ella la plajă. Una dintre chestiile pe care le-am adorat mereu la casa noastră e faptul că se află atât de aproape de ocean. Plaja nu e mare — nu are mai mult de cincisprezece metri în lungime și trei în lățime înainte ca valurile să inunde nisipul de pe mal, iar formațiunile stâncoase din celălalt capăt creează un perete natural către partea din spate a peluzei, spre mal.

Și totuși, e a noastră — calmă, liniștită și, cel mai important, privată.

Aștern pe jos o pătură grea de lână, o cuvertură pe deasupra și restul proviziilor mele.

— Ia loc cât aprind eu focul.

Se descalță la marginea păturii înainte să se așeze. Observ în treacăt unghiile vopsite cu ojă neagră, înainte să se aşeze turceşte.

Întotdeauna e o grămăjoară de lemne pe stânci și nu-mi ia mult timp până să fac un foc, suficient cât să ne dea puțină lumină și căldură. Nu vreau să-i fie frig iubitei mele.

— E al naibii de sexy să te văd cum faci focul, comentează ea, în timp ce caut printre lemnele uscate după cele mai bune bucăți.

Mă întorc și rânjesc spre ea.

— Tipii îndemânatici sunt ca pornografia pentru gagici. Îți place că știu să fac chestii.

— Dacă eram o femeie din perioada preistorică, cu siguranță te-aș fi tras acum spre vizuina mea, aprobă ea.

— Așa funcționa pe atunci? Bărbații făceau focul și femeile veneau, îl agățau pe tipul cu cele mai bune crengi și făceau sex cu el?

— Dap, dar i-am lăsat pe bărbați să scrie poveștile, fiindcă egourile lor fragile aveau nevoie de un impuls.

Mai arunc un buștean în foc să ne țină de cald și mă așez lângă ea pe pătură. Îmi trage cuvertura peste picioare și mă întind lângă ea. Un timp, privim focul cum dansează și ascultăm cum trosnește iasca, rupându-se sub puterea căldurii. E atât de simplă plăcerea apropierii noastre. Oceanul e vast, cerul e nesfârșit, eu și Ella suntem împreună. În sfârșit.

Picioarele ei se odihnesc lângă coapsele mele acoperite de

jeanşi. Brațul mi-e încolăcit după forma spatelui ei, iar mâna mea îi cuprinde fundulețul drăguț. Aș vrea să-și poarte uniforma ca să-mi pot strecura mână pe dedesubt, până când nu găsesc nimic altceva în afară de piele dezgolită și căldură, și moliciune.

— Îți mulțumesc că mi-ai obținut slujba înapoi, spune ea într-un final.

— Ce te face să crezi că am fost eu?

Îmi aruncă o privire ironică.

— Cine altcineva putea fi?

Zâmbesc rușinat.

— Vorbesc serios, Reed. Mulțumesc.

Îmi trag mâna cu care explorez și o așez sub cap. Dacă vrea să vorbim, o să vorbim. Adică o să mi se sufoce scula în pantaloni, dar merită, dacă asta înseamnă că ea o să rămână prin preajmă.

— Măcar atât puteam face. E vina mea că ai pierdut-o de la bun început.

— Nu tocmai, dar apreciez că tu crezi asta.

Mâna ei îmi freacă dintr-odată coapsa.

Închid ochii. Atingerea asta trebuie să fie un gest de încurajare. Sunt sigur, dar alți câțiva centimetri mai în stânga și-mi dau drumul. Inspir adânc și încet de câteva ori.

— Fazele de la școală nu mai sunt la fel de nasoale ca înainte. M-ai ajutat și cu asta? întreabă ea.

Mâna ei s-a mutat mai sus, iar acum își plimbă un deget pe cusătura dintr-o parte a cămășii mele cu mâneci lungi.

Vrea cu tot înadinsul să mă înnebunească? Întorc capul s-o privesc, dar ea se uită la apă.

Mă întorc din nou pe spate și mă concentrez să găsesc pe cer Ursa Mare, în loc să mă gândesc cât de mult mi-ar plăcea ca degetele ei să-mi dea cămașa la o parte și să se plimbe peste abdomenul meu.

— Nu îndeajuns, îi recunosc. Am discutat cu Wade și cu câțiva alți băieți. Le-am spus că vreau să știu dacă se petrece ceva, dar știm bine amândoi că Jordan se află în spatele căcaturilor ăstora. Dacă era un tip, l-aș fi scos în parcare și i-aș fi pocnit fața până îşi scuipa dinții.

— Asta e o imagine de neprețuit.

Pufnesc.

— Ai prefera să-l duc la mall să ne cumpărăm brățări ale prieteniei?

— Nu știu. Rezolvi ceva cu violența? De exemplu, l-ai lovit pe Daniel și ai făcut să fie umilit, dar el nu pleacă. Nici măcar nu pare... jenat.

Degetele ei plimbărețe alunecă mai jos, pe muchia cu tivul

cămășii mele.

— E un rol, îi spun. Se pricepe să pretindă că totul e în regulă, dar a fost dat afară din echipa de lacrosse, iar candidatura lui pentru președinția consiliului elevilor s-a dus naibii.

Mă încrunt.

— Și nu e îndeajuns.

— Totuși, e un început.

Ella se-ntinde să îmi mângâie brațul, iar atingerea aceea inocentă mă înflăcărează pe sub piele, o văpaie care e mai fierbinte decât cea din nisip, aflată la doi metri distanță.

— Că tot veni vorba de Jordan, taică-tău l-a amenințat pe taică-său în seara asta la meci.

— Serios? zic şi nu-mi pot ascunde surprinderea.

Ea aprobă din cap.

— A spus ceva de genul că nu i-ar plăcea să știe că eu am pățit ceva care să le afecteze relația de afaceri.

— Foarte bine a făcut bătrânul. Nu realizasem că are latura asta. Nici măcar că ştie ce se petrece la Astor.

— Cred că știe mai mult decât lasă să se vadă. A sugerat și că știe despre noi doi.

Zâmbesc larg.

— Ce-i cu noi doi?

— Că poate faptul că-ți purtam jacheta are o anumită semnificație.

Îi folosesc părul ca scuză pentru a o atinge, dându-i câteva șuvițe după ureche.

— Știu ce înseamnă pentru mine. Vrei să-mi spui ce înseamnă pentru tine?

Mă apucă de încheietură și-și lipește buzele de palma mea. Le simt ca pe un semn. Semnul ei. Vreau să-mi închid pumnul în jurul acestei urme și s-o păstrez.

— Înseamnă că toate fetele alea trebuie să se dea la o parte. Ești al meu.

Își ridică ochii strălucitori ca să-i întâlnească pe ai mei.

— Tu urmezi.

Din nou, trebuie să iau o gură de aer. De data asta o fac pentru că mi s-a urcat inima în gât.

— Înseamnă că toți ceilalți băieți trebuie să facă un pas în spate. Ești a mea. Las naibii răbdarea și o aşez la mine în poală.

— Vreau să îți rezolv toate problemele. Vreau s-o fac pe Jordan să plece. Vreau s-o șterg pe Brooke din viețile noastre. Vreau ca totul să fie perfect și strălucitor, și frumos pentru tine.

— De când ești atât de romantic? mă tachinează ea.

— De când te-am întâlnit pe tine.

Doamne. Dacă vreun prieten de-al meu ar fi în preajmă, ar începe să caute prin toată țara după ceea ce am pierdut dintre picioare. Dar nu-mi pasă. Cred fiecare cuvânt pe care-l spun.

Ella îmi ia capul în brațele ei.

— Ei bine, nu am nevoie de așa ceva de la tine, îmi șoptește, iar buzele ei sunt la câțiva centimetri distanță de ale mele.

— Voi face orice. Spune-mi de ce ai nevoie.

— De tine. Doar de tine. Mereu a fost vorba doar despre tine.

Mă sărută. Buzele ei se lipesc moale de ale mele, pecetluind promisiunea pe care mi-a făcut-o. Că e a mea și că mereu a fost a mea. Încă dinainte să ne întâlnim, a fost a mea și eu am fost al ei. M-am împotrivit prea mult timp, dar acum renunț. Sunt cu totul al ei.

O sărut înapoi, culcând-o pe pătură ca să-i pot simți întregul trup sub mine. La început e ceva inocent. Nu-i smulg tricoul și nici nu-i bag mâna în pantaloni, chiar dacă-mi doresc să fac și una, și alta. Ne sărutăm doar până când încep s-o simt tot mai agitată sub mine.

Picioarele ei se despart și mă așez între ele, apăsându-mi erecția de moliciunea ei primitoare. Mâinile ei îmi părăsesc capul și-mi caută pe sub tricou. Îmi întind o mână și mi-l dau jos rapid.

— N-o să răcești? mă întreabă, pe jumătate serioasă, pe jumătate la mişto.

— Nu cred că mi-ar fi frig nici dacă ar începe să ningă.

Îi iau o mână și o duc la pieptul meu.

— Îmi e foarte cald.

Degetele i se plimbă pe pieptul meu, explorându-mă cu grijă. Știu că nu are multă experiență, dar niciodată nu am simțit căldura asta, niciodată nu am fost atât de aproape să explodez. Nici măcar prima dată. Aș putea să-i iau mâna și să opresc totul, scuzându-mă că nu mă pot controla, dar vreau să mă atingă.

Mă țin în coate deasupra ei și o las să mă exploreze. Degetele ei numără fiecare coastă. Mâna ei îmi măsoară pieptul și simt o plăcere primitivă când remarc diferența noastră de dimensiuni. Palmele ei trec peste umerii mei și-mi ajung pe spate. Tremur deasupra ei, un animal sălbatic pregătit să se năpustească la un semn.

Futu-i. Fata asta mă distruge.

Îmi folosește corpul drept suport și se ridică pentru a-și trece limba peste gâtul meu, care pulsează frenetic.

E prea mult. Mă întorc și mă arunc pe spate, respirând de parcă am alergat un maraton întreg.

— E ceva în neregulă? mă întreabă, cuibărindu-se în brațele mele.

Îmi încrucișez degetele în degetele ei.

— Vorbește cu mine. Ajută-mă să mă calmez.
— Ești sigur că nu te pot ajuta în vreun fel?
Asta mă face să zâmbesc.
— Mai târziu. Chiar acum vreau doar să stau aici și să mă bucur că sunt cu tine.
— Mereu e așa?
— Așa cum?
Rămâne tăcută pentru un moment, iar apoi:
— De parcă inima mea e pe cale să țâșnească din piept.
— Faci să sune de parcă te-aș omorî.
— Câteodată așa se simte. Câteodată... mă sperie felul în care mă faci să mă simt.
Degetele mi se strâng în mâna ei.
— E la fel pentru mine, și nu, n-am mai simțit niciodată asta.
— Nici măcar cu Abby?
Îmi dau seama că regretă întrebarea — că i-a scăpat înainte să se poată cenzura.
Îmi întorc capul ca s-o pot privi.
— Nu, nici măcar cu Abby. Chiar vrei să vorbim despre ea?
— Parcă da, se strâmbă ea. Dar nu trebuie s-o facem.
O trag mai aproape de mine ca să nu mai existe nici măcar un pic de spațiu între noi. Nu-mi place să vorbesc despre Abby cu ea. Nu pentru că aş avea sentimente față de Abby, ci pentru că nu am avut sentimente destul de puternice pentru ea, iar asta mă face să mă simt vinovat.
— Am început să mă văd cu Abby după ce a murit mama, îi mărturisesc. Nu am mai avut vreo relație serioasă până la ea. Doar combinații pasagere. N-a fost ca la East, dar mă mai prosteam pe ici și pe colo, mi-am pierdut virginitatea cu o fată de a douăsprezecea la cincisprezece ani. După ce mama a murit, am fost cam... nebun. Multe lucruri nasoale se petreceau în capul meu...
Fac o pauză, apoi continui cu tristețe.
— Încă se mai petrec, bănuiesc, dar când a apărut Abby mi-a amintit de mama. Credeam că dacă stau cu ea va fi ca și cum s-ar fi întors mama.
— A funcționat?
— Pentru o vreme, da, dar apoi... Nu mi-a fost chiar atât de dor de mama. Adică... încă îmi era dor, dar Abby n-a fost niciodată genul de fată care să-mi capteze interesul. E prea tăcută. Prea... pasivă. Cred.
De fapt, mă plictisea de moarte, dar asta ar fi sunat prea nasol și nu vreau ca Ella să creadă că sunt din nou un dobitoc.
— M-am despărțit de ea în preajma Crăciunului. Îți dai seama că toamna nu există o perioadă potrivită pentru a te despărți de

cineva? E o nebunie. Gid spunea mereu că nu te poți despărți de o fată înainte de Balul de Crăciun și nici înainte de altă sărbătoare. Dar am făcut-o oricum, pentru că, dac-aș fi amânat, ne-ar fi făcut amândurora rău. N-a fost fericită. A continuat să stea prin preajma mea chiar și după ce am terminat-o cu ea și, cu cât se băga mai tare în seamă, cu atât mai mult regretam că am fost cu ea.

Ella își freacă obrazul de umărul meu.

— De ce te simt atât de vinovat acum?

— Pentru că mă simt vinovat, mormăi.

— Ei bine, n-ar trebui. Nu ești responsabil pentru ea. Câtă vreme ai fost sincer cu ea, nu i-ai făcut promisiuni pe care nu intenționai să le onorezi, sentimentele ei rănite sunt ceva de care trebuie să se ocupe singură.

— Ești singura fată căreia i-am făcut promisiuni, îi spun ursuz.

— Promite-mi ceva acum.

— Orice.

— Promite-mi că vei fi mereu sincer cu mine. Că dacă vei regreta vreodată că ești cu mine, îmi vei spune.

O rostogolesc pe spate și-i țintuiesc mâinile deasupra capului.

— Pot să-ți promit asta: nu voi regreta niciodată, nici pentru o secundă, că noi doi am petrecut timp împreună.

O sărut din nou, pentru a opri orice replică dezaprobatoare. Nu e promisiunea pe care mi-a cerut-o, dar e singura pe care i-o pot face, pentru că nu mă voi sătura niciodată de ea.

Îmi dezlipesc buzele de ale ei, sărutând-o apăsat pe obraji, apoi pe gâtul fin. Nu-și dă seama cât de frumoasă e, cum la vederea părului ei auriu și a ochilor ei albaștri scăpărători și a trupului ei zvelt fiecărui tip din liceu i se scoală atunci când trece prin holuri. N-are nici cea mai vagă idee, și asta pentru că nu e ca restul fetelor de la Astor. Nu e vanitoasă și egoistă, și încrezută.

E pur şi simplu... Ella.

— Faptul că mi-ai purtat aseară tricoul a fost cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată, îi șoptesc în ureche înainte s-o mușc de lob.

— Da?

— O, da.

Degetele ei dansează tot mai flămânde pe pielea mea. Îmi așez coapsa între picioarele ei și începe să se frece de mine.

— Vreau să am grijă de tine.

Mă legăn deasupra ei. Lasă-mă.

— Aici, afară? Acum? Spune ea scandalizată, dar curioasă.

— Nu e nimeni în preajmă.

Îi îndepărtez tricoul și bustiera până când pielea ei cremoasă e complet expusă. Îi trasez lent un cerc în jurul sfârcului, iar ea se

arcuiește, nemulțumită de tachinările mele.

Chicotind, îi iau sânul în gură. Când îmi șfichiui limba, oftează. Mâinile i se încurcă în părul meu și mă trage mai aproape. De parcă aș avea nevoie de mai multe încurajări. Ar putea să se învolbureze valurile, să se formeze un uragan și tot nu i-aș da drumul.

Mă bag sub pătură și-i trag jeanșii jos.

— Ești frumoasă, iubito. Perfectă.

Apoi mă opresc din vorbit, căci gura mea are lucruri mai bune de făcut decât să înșire cuvinte aiurea. Lângă mine, tocurile ei se înfig în nisip. Degetele ei mă prind de umeri în timp ce-o sărut și-i tachinez punctul sensibil până când o înnebunesc și nici eu nu mai pot gândi ca lumea. Penisul meu e atât de tare, încât mă doare, dar nici măcar nu-mi pasă. Când sunt cu Ella, doar ea contează. Mă excită al dracului de tare când o văd atât de aproape de orgasm.

Tremură și se înfioară și numele meu îi iese pe buze în mod repetat. Îi prind trupul încovoiat și o țin strâns până când pulsul i se calmează. Mă folosesc de acest răgaz pentru a-mi lăsa corpul să se liniștească. E dureros, dar mi-e ușor să renunț la propriile nevoi când iubita mea e în extaz în brațele mele.

— Începe să fie frig. Nu vrei să intrăm? mă întreabă somnoroasă.

Nu neapărat. Aș vrea să stau aici cu ea până în următorul mileniu. Şovăind, mă retrag.

— Sigur.

O ajut să se-ncheie, sărutând-o de o mie de ori. Apoi adun păturile, arunc gunoiul peste umăr și o apuc de mână.

— Reed.

— Da?

— Mi-e dor de tine noaptea.

Pieptul mi se încălzește. Înainte să plece, dormeam cu ea aproape în fiecare noapte. Nu mă puteam sătura de ea.

Îi strâng mâna cu putere înainte să-i răspund.

— Și mie mi-e dor de tine.

— Vei mai dormi cu mine?

— Da.

E un singur cuvânt, dar e răspunsul pe care i l-aș da la orice mi-ar cere.

Capitolul 28

— Arăți dezgustător, îmi spune Easton luni dimineața, în timp ce o așteptăm pe Ella să iasă de la brutărie pentru a merge la școală.

Îmi trec mâna peste față.

— Ce? M-am murdărit cu sirop?

După antrenamente, am mers în sala de mese și am mâncat pe nerăsuflate vreo zece clătite.

— Nu, omule, e zâmbetul. Pari fericit.

— Dobitoc.

Mă-ntind să-l apuc de ceafă în mod afectuos. Se ferește grațios.

O zărim pe Ella în același timp, iar East aleargă spre ea, prefăcându-se că se ascunde în spatele ei.

— Salvează-mă, surioară. Fratele meu mai mare se leagă de mine.

— Reed, ia-te de cineva pe măsura ta, îmi spune.

Îmi iau un răgaz s-o absorb, fiecare parte individuală din ea care îmi place, de la zâmbetul superb la părul prins în coadă care biciuiește aerul când pășește. Uniforma școlară simplă — fustă plisată, cămașa albă, sacoul albastru pe care-l poartă toată lumea — totul arată sexy pe ea. Probabil pentru că-mi imaginez ce e dedesubt.

— Ai dreptate. East e cam micuț. O să-l iau ușor.

Când se apropie, o iau de după umeri pe tot restul drumului. Suficient de aproape cât să simt bretelele rucsacului lipindu-se de pieptul meu. Mă aplec și o sărut lung și apăsat până când East începe să tușească în spatele ei.

Când se retrage, buzele îi devin trandafirii. Aș vrea să chiulesc, s-o iau în mașină și să-i schimb culoarea pielii peste tot.

— Hei, băiețelule. Vrei ceva dulce? mă întreabă cu un surâs sălbatic.

— Absolut, îi răspund imediat. Unde e duba? Sunt pregătit să fiu răpit.

Privesc în jur, făcându-i jocul.

— Nu e nicio dubă, dar uite — se întoarce și-și scutură rucsacul.

Chiar deasupra, descopăr o cutie mică albă.

— Am câte-o gogoașă pentru fiecare, îmi spune în timp ce scot cutia din rucsac.

Easton se năpustește asupra cutiei și are deja o jumătate de gogoașă în gură înainte să mi-o dea înapoi. Îmi face semn cu

degetele mari ale mâinii. În timp ce-mi devorez gustarea, îi văd pe gemeni traversând peluza cu Lauren. Îmi fac un semn aprobator din bărbie când îi salut.

— E una și pentru tine, Lauren, îi spune Ella când ajung la noi.

Lauren pleacă capul, zâmbind timid.

— Mulțumesc.

— Pentru nimic.

Ella se lipește de mine în timp ce-mi termin gogoașa.

— Cum a fost la antrenament?

— Bine. Toată lumea e superentuziasmată de campionatul statal. Am fost săriți în semifinale anul trecut. Un tip de la Sf. Francisc l-a lăsat pe Wade inconștient și doctorii nu-l mai lasă înapoi pe teren. Rezerva noastră, în schimb, n-ar putea nimeri terenul de țintă nici cu pistolul la tâmplă.

Ella pufnește.

— Presupun că nu-ți pasă dacă câștigați sau pierdeți, nu?

— Nu, deloc.

Rânjesc. Știm amândoi că îmi place să câștig. Printre alte lucruri.

Un strigăt de pe treptele școlii ne atrage atenția.

Ella mijește ochii.

— Ce se petrece?

— Probabil chestii legate de faza eliminatorie a campionatului. Or să fie multe discuții de genul în următoarele săptămâni. Așa că pregătiți-vă sufleteşte, ne avertizează Easton.

Ella scoate un zgomot de ovațiune cât se poate de lipsit de entuziasm. Până la urmă o vom face noi o fană a jocului.

— Partea bună a acestei perioade a campionatului e că ai zile în care nu trebuie să porți uniforma, o informează Lauren. Sunt zile în care porți doar albastru. Sau doar auriu. Sau zile în care trebuie să porți pălării caraghioase.

— Ziua pijamalelor, continuă Easton, ridicând ostentativ sprâncenele.

Wade și Hunter ni se alătură.

— De ce zâmbiți? îl întreabă Wade pe East.

— Ziua pijamalelor.

— Cea mai tare zi a anului.

Wade și East bat cuba.

— O țineți minte pe Ashley M.? întreabă fratele meu. A purtat o rochie...

— Roz de păpuși, continuă Wade. Țin minte. Aveam o erecție de fiecare dată când vedeam culoarea roz la o lună după toată faza.

Se întoarce către Ella și o-ntreabă:

— Tu ce porți?

— O rochie lungă până la pământ și niște papuci de bunicuță, îi răspunde exasperată. Dar tu? Presupun că băieții aleargă în boxeri, nu?

Lui Wade îi place ideea.

— Dacă aș avea voie, aș fi gol pușcă toată ziua. Visul meu e să-mi eliberez boașele din orice chingi vestimentare.

Înainte ca eu și cu East să apucăm să facem o remarcă despre cum nu vrem să vedem bijuteriile lui Wade în timpul orelor, strigătele de la ușa de la intrare devin tot mai zgomotoase.

Hunter, companionul mereu prezent, dar niciodată vorbăreț, al lui Wade, se îndreaptă spre ușă ca să investigheze. Îl urmăm, căci în curând încep orele.

Zgomotul nu e neapărat ceva neobișnuit, dar grămada de elevi adunată e suspectă. Doar în timpul meciurilor de fotbal american se mai adună atâta mulțime. Chiar și atunci, pentru majoritatea elevilor, meciurile sunt doar niște pretexte pentru socializare.

Schimb câteva priviri îngrijorate cu East și Wade. Chiar și Hunter își dă seama că ceva nu e la locul lui. Ne îndreptăm întra-acolo în grup compact. Mâna Ellei e pe spatele meu, iar eu o țin de o încheietură. Nu vreau să se rătăcească. Ceva nu e în regulă aici.

Iar spectacolul care ne așteaptă e la fel de rău cum ne așteptam. Lipită cu bandă adezivă de peretele dur, din cărămidă, al intrării din față e o fată aproape dezbrăcată. Capul îi e lăsat în jos, dar și chiar de la distanță văd o parte a părului hăcuită la spate. Brațele și picioarele îi sunt întinse și pare să fie ținută doar de banda adezivă. O groază de bandă adezivă. Îi traversează corpul deasupra pieptului și de-a lungul coapselor, accentuând părțile acoperite doar de sutien și chiloți.

Stomacul mi se întoarce pe dos.

— Dumnezeule. Ce e în *neregulă* cu voi? țipă Ella.

Înainte să clipesc, aleargă de lângă mine, lăsându-și jos rucsacul și smulgându-și sacoul de pe ea în același timp. Fata e prea sus ca Ella s-o poată acoperi cum trebuie, dar se străduiește.

Ajung la Ella deodată cu Hunter și începem să smulgem banda adezivă în timp ce Ella ține sacoul peste ea. Lângă mine, îl văd pe Hunter scoțând un briceag din gheată. Începe să taie banda, iar eu continui s-o dau jos cu degetele.

E atât de multă bandă adezivă, încât ne ia cinci minute s-o dăm pe fată jos. East îmi întinde o jachetă, iar eu încerc să i-o pun pe umeri. Se scutură, plângând atât de tare, încât mi-e teamă c-o să verse. Sau o să leșine.

Ella îmi ia jacheta din mână.

— E în regulă. Uite. Pune asta pe tine, o liniștește. Cum te numești? Îmi poți spune care e dulapul tău? Ai ceva haine pe

acolo?

Fata nu poate — sau nu vrea — să răspundă. Continuă să suspine.

Îmi strâng pumnii dezgustat. Îmi vine să omor pe cineva.

Unul dintre gemeni intervine.

— Am eu ceva haine în mașină. Așteptați.

Câteva jachete sunt aruncate în direcția noastră până când Ella și cu fata sunt acoperite de ele.

— Lauren, vino aici, îi comandă Ella.

Lauren se grăbește să ajungă la ea și se apleacă. Cu grijă, o trece pe fata rănită din brațele ei în brațele lui Lauren. Odată ce schimbul e făcut, Ella se ridică în picioare și se uită la elevii adunați.

— Cine a făcut asta? urlă spre mulțime. Cineva a văzut ceva. Cine a făcut asta?

Nimeni nu răspunde.

— Vă jur, dacă cineva nu spune ceva chiar acum, o să fiți cu toții responsabili!

— O să aflu eu, Ella, murmură Wade. Pot să aflu orice.

— E Jordan, îi spun plat. E ceva ce numai ea ar fi în stare să facă.

— A *fost* Jordan, spune gâtuit fata. Ea...

Vocea îi e prea slăbită ca să putem auzi ceva. Ella se apleacă asupra ei și o ascultă cu atenție. Când se ridică din nou, văd furie în privirea ei.

De data asta întreb eu mulțimea.

— Jordan Carrington. Unde e?

— Înăuntru, strigă cineva.

O altă voce continuă.

— Am văzut-o la dulapuri.

Ella nu mai așteaptă nici măcar o secundă. Se învârte pe călcâie și deschide ușa. Easton și cu mine o urmăm îndeaproape, în timp ce gemenii rămân țintuiți lângă Lauren.

Pe când ajungem la dulapuri, Ella o ia la fugă. Se oprește brusc când o vedem pe Jordan chicotind cu fetele Pastel şi făcându-și selfie-uri lângă dulapuri.

Jordan lasă telefonul jos cu lentoare când o vede pe Ella apropiindu-se.

— Care e graba, prințesă? Nu poți sta o secundă locului fără o sculă de Royal în tine?

Ella nu răspunde. În schimb, mâinile ei țâșnesc fulgerător și o prinde pe Jordan de păr, trântind-o de dulap. Telefonul îi zboară din mâini. Fetele Pastel se retrag. Gastonburg se îndreaptă la auzul țipătului lui Jordan, dar îmi arăt dinții înspre el și dispare. Lașul.

Ella n-a terminat cu ea. O izbește cu cotul pe Jordan în nas.

Sângele țâșnește.

East tresare.

— Uau, asta sigur doare.

— Fără îndoială.

Jordan se smucește din strânsoarea Ellei plângând, dar Ella își scutură degetele și văd că Jordan n-a scăpat din mâinile ei fără să plătească un preț. O grămadă de fire de păr negru atârnă de pe mâinile Ellei. Asta e fata mea.

Cu degetele încovoiate, Jordan țâșnește asupra Ellei și o zgârie pe față. Easton dă să-i sară în ajutor, dar îl opresc.

— Se descurcă, murmur eu.

Și eu vreau s-o ajut, dar știu că asta e lupta Ellei. Dacă o pune pe Jordan la pământ — mai exact, *când* o pune la pământ — nimeni din școala asta nu se va mai atinge de ea. Nimeni nu va mai spune un cuvânt către ea. Toți se vor teme de ea.

Și vreau asta pentru ea. O să aibă nevoie de asta când voi fi plecat, la anul.

În timp ce Ella se năpustește la contraatac, Jordan se retrage, împiedicându-se și pierzându-și echilibrul. Ella sare pe ea, țintuind-o la pământ. O apucă pe Jordan de mâini și i le ține deasupra capului.

— Ce a făcut? întreabă Ella. S-a uitat urât la tine? N-a purtat haine de firmă? Ce?

— Există, pur și simplu, scuipă Jordan, zbătându-se sub strânsoarea Ellei. Dă-te de pe mine, vaco!

Ella se uită la mine.

— Ai ceva sfoară?

Văd sânge pe fața ei — atât de-al ei, cât și de-al lui Jordan.

N-a arătat niciodată mai bine.

— Nu. Folosește-mi tricoul.

Mi-l dau jos și i-l înmânez.

Se uită la tricou, iar apoi la mine, cu nesiguranță.

— Pot să te ajut? o întreb cu blândețe.

Când aprobă din cap, încep să smulg tricoul și să-l transform într-o frânghie, după care-i leg încheieturile lui Jordan.

— Ce faci? Termină! Asta e hărțuire! strigă Jordan, zbătându-se. Ia gunoiul ăsta de pe mine!

Una dintre fetele Pastel face un pas în față. Scutur capul dezaprobator, în timp ce Easton face un pas amenințător înspre ele. Mica lor tentativă de rezistență se dizolvă imediat.

Ella se ridică și încearcă nodurile.

— Știu să leg noduri. Am crescut pe iaht, îi amintesc.

— Dă-mi drumul, cățea! urlă Jordan. Tatăl meu o să te aresteze atât de rapid că n-o să știi ce e de capul tău.

— Foarte bine.

Ella o ia la pas pe hol, trăgând-o pe Jordan după ea.

— Abia aștept să iau declarații de la trei sute de elevi despre ce au găsit afară în această dimineață.

— Ce-ți pasă? Te-am lăsat în pace așa cum mi-a cerut ăla care ți-o trage.

Jordan smucește sfoara improvizată, dar Ella ține strâns.

— Îmi pasă pentru că ești o fetișcană răsfățată care crede că poate să zâmbească dintr-un colț al gurii și să scuipe venin din celălalt colț. Nu ești de neatins. Astăzi o să dai ochii cu tot răul pe care l-ai făcut.

Ella continuă implacabil către ușa de la intrare, târând-o în continuare pe Jordan.

O urmăm îndeaproape.

— Nu pot să cred c-o lăsați să facă asta!

Jordan se zbate de parcă mie și lui East ne-ar păsa de ea.

— Ea nu e nimic. E un gunoi.

— Nu vorbi cu ei, îi impune Ella. Tu nu exiști pentru ei.

Fratele meu rânjește prostește.

— Îmi place fata asta, îmi spune.

Și mie.

Ella cea răzbunătoare e incredibilă. Va lupta din toate puterile pentru ceea ce vrea. Tot ce trebuie să fac eu e să rămân printre lucrurile pe care le vrea ea. Pentru că m-ar lăsa în urmă cu totul dacă ar crede că n-o merit.

Câțiva profesori scot capul din sălile de clasă, dar se retrag imediat ce ne văd. Știu și ei cine conduce grădina asta zoologică, și nu sunt ei aceia. Mai mulți elevi au dat afară profesorii pentru că s-au băgat în seamă.

— Și acum, ce? şuieră Jordan. O să le arăți tuturor că ești mai puternică decât mine? Și ce?

La ușile de la intrare, eu prind mânerul uneia, iar Easton mânerul celeilalte. Deschidem ușile deodată, iar sunetul ascuțit atrage atenția mulțimii.

Ella o târăște pe Jordan afară și apoi se oprește. Banda adezivă încă atârnă de zid, ca un steag obscen. Ella rupe o bucată și o lipește de gura lui Jordan.

— M-am săturat să tot bați din gură, îi spune Ella.

Privirea șocată a lui Jordan e de râs, dar când privirea îmi alunecă pe fata abuzată, care stă încă în brațele lui Lauren, toată distracția se evaporă.

Ella o trage pe Jordan pe trotuar. Un oftat colectiv se aude în curtea școlii.

Fata legată în fața școlii stă lângă o grămadă de jachete, cu

brațul lui Lauren asupra ei și cu câteva fete care o liniștesc. Gemenii, alături de Wade, Hunter și jumătate din echipa de fotbal stau pe trepte, întrebându-se pe cine-ar trebui să ia la bătaie, frustrați că nu au o țintă clară.

Empatizez cu ei sută la sută, dar, așa cum i-am arătat și lui East, ăsta e meciul Ellei și m-aș lua la trântă cu oricine doar ca s-o las să termine ce are de făcut.

— Uită-te la ea, strigă Ella, dând drumul frânghiei improvizate și prinzând-o pe Jordan de păr.

Cu mâna liberă, smulge banda adezivă de pe gura lui Jordan.

— Spune-i în față de ce a meritat ce i-ai făcut. Explică-le tuturor.

— Nu-ți dau socoteală ție, răspunde Jordan, dar vocea nu-i e atât de puternică pe cât ar fi dorit.

— Spune-ne de ce n-ar trebui să te dezbrăcăm și să te legăm de uși, zice Ella. *Spune*-ne.

— Credea că flirtez cu Scott, spune fata înlăcrimată. Dar nu e așa. Jur. M-am împiedicat și el m-a prins și i-am mulțumit. Asta a fost tot.

— Atât? Spune Ella întorcându-se către Jordan. Ai umilit-o pe sărmana fată pentru că credeai că se dădea la prietenul tău cu gura spurcată?

O scutură pe Jordan furioasă.

— *Asta a fost tot?*

Jordan se smucește, dar Ella nu-i dă drumul. Cred c-ar putea veni apocalipsa și tot nu i-ar da drumul.

Se învârte în jur, forțând-o pe Jordan să dea ochii cu restul mulțimii. Brațele Ellei tremură din cauza efortului și pot observa că nu mai are prea multă putere. A târât-o pe Jordan de-a lungul holului în timp ce Jordan se zbătea, iar asta nu e un lucru ușor de făcut, chiar și cu ajutorul meu și al lui Easton.

— N-o să reziste, murmură Easton.

— O să reziste.

Mă îndrept spre ea și mă plasez în spatele ei. Se poate sprijini de mine dacă are nevoie. Sunt aici ca s-o susțin. Lângă mine, îi simt pe frații mei alături. Cu toții suntem în spatele ei.

Mâinile Ellei tremură. Genunchii îi sunt fixați ca să nu cadă, dar vocea îi e clară și puternică.

— Cu toții aveți atât de multe lucruri și, în loc să apreciați asta, vă purtați unii cu alții ca și cum ați fi niște gunoaie. Micile voastre jocuri sunt dezgustătoare. Tăcerea voastră e oripilantă. Sunteți cu toții niște lași jalnici și lipsiți de coloană vertebrală. Poate nu v-a spus nimeni până acum cât de mărunți sunteți pentru asta. Poate sunteți cu toții atât de blazați de banii pe care-i aveți, încât nu vedeți cât de oribili sunteți. Dar sunteți oribili. Mai rău de-atât.

Dacă trebuie să stau în școala asta pân-o termin, căcaturile astea nu vor mai continua. Dacă trebuie, o să vin după fiecare dintre voi și o să vă lipesc de zidurile școlii.

— Tu și a cui armată? întreabă un tâmpit din mulțime.

Easton și cu mine facem un pas în față, dar îl împing pe fratemeu și-i spun:

— Mă ocup eu.

Mulțimea se despică și rămâne izolat cel cu gura mare. Mă năpustesc asupra lui și îi trag un pumn în falcă. Tipul cade la pământ. Ce sentiment plăcut.

Apoi zâmbesc mulțimii și întreb:

— Cine urmează?

În timp ce toți lasă privirea în pământ, îmi scutur mâinile și mă îndrept spre iubita mea și spre frații mei. Wade îmi aruncă un tricou și-l iau rapid pe mine.

— Ultima fază a fost mișto, murmură Ella.

— Mersi. Am păstrat-o pentru ocazia potrivită.

Îi iau mâna învinețită în a mea.

— Familia care luptă împreună, rămâne împreună.

— *Ăsta* e mottoul familiei Royal? Credeam că e altul.

Adrenalina i-a scăzut și o simt tremurând. O țin strâns în brațe, cu capul sub bărbia mea și cu mâinile în jurul ei.

— Poate a fost altul până să vii tu, dar acum ăsta e.

— Nu e rău.

Cu o privire crispată, se uită în jur la mulțimea împrăștiată, la rămășițele de bandă adezivă de pe trepte și la picăturile de sânge de pe pavaj.

— Deci asta e prima noastră întâlnire?

— Nici gând. Prima noastră întâlnire a fost...

Rămân pe gânduri. Care a fost prima noastră întâlnire?

— Nici măcar nu m-ai scos la o întâlnire, prostule.

Îmi dă un pumn — sau încearcă. La cât de slăbite îi sunt brațele, simt c-am fost ciupit de o pasăre.

— La naiba. Cred că ai dreptate.

— Nu-ți bate capul prea tare. N-am fost la nicio întâlnire. Oamenii mai fac asta? Zâmbesc larg, pentru că-n sfârșit pot face ceva pentru ea.

— Oh, iubito, ai multe de învățat.

Nu durează mult până când veștile dimineții să ajungă la directorul școlii. Abia apuc să mă așez în bancă și deja mă anunță profesorul că sunt chemat în biroul lui Beringer. Când ajung acolo, descopăr că Ella și cu Jordan au fost și ele chemate, și toți părinții au fost sunați. Futu-i. N-o să fie bine.

Biroul e plin. Ella și cu mine stăm pe o parte, cu tatăl meu în spatele nostru. O Jordan cu privirea împietrită stă lângă mine, și pot să simt cum vibrează între furie și teamă.

Victima lui Jordan, o boboacă pe nume Rose Allyn, stă la celălalt capăt al biroului. Mama ei se tot plânge cum ratează o ședință foarte importantă pentru asta.

În sfârșit, Beringer apare și trântește ușa după el. Când Ella tresare, atât tata, cât și eu punem mâna pe ea ca s-o liniștim — tata pe un umăr, eu pe un genunchi. Privirile ni se întâlnesc și, în sfârșit, văd aprobare din partea lui. Orice ar decide Beringer, nu va conta pentru tata. Ce contează pentru el e că am fost alături de familia noastră și că nu sunt același dobitoc egoist ca de obicei.

Beringer își drege vocea și ne-ntoarcem către el. În costumul lui de o mie de dolari, s-ar simți acasă în sala de ședințe a tatei. Mă gândesc dacă nu cumva și-a comandat costumul ăla din banii pe care i i-a dat tata după ce l-am bătut pe Daniel și ce-și va cumpăra din mita pe care i-o va băga la buzunar după ședința de azi.

— Violența nu e niciodată soluția, începe. O societate civilizată începe și se termină cu discuții aprinse, nu cu bătăi cu pumni.

— Credeam că zicala era că o societate înarmată e o societate politicoasă, intervine tata sec.

Ella își ridică o mână la gură pentru a-și reprima un hohot de râs.

Beringer se holbează la noi.

— Încep să văd de ce Royalii se descurcă atât de dificil cu colegii lor de clasă.

— O clipă spune Ella şi-și îndreaptă spatele indignată. Niciunul dintre Royali n-a lipit pe cineva de zidul școlii.

— Ei, nu anul ăsta, murmur eu.

Tata îmi pune ușor mâna în ceafă în timp ce Ella se uită la mine șocată.

— Ce? Crezi că dobitocii ăștia stau cuminți doar pentru că le zic frumos? mormăi eu.

— Callum, trebuie să-ți controlezi mai bine fiul, spune Beringer cu fermitate.

Tata nu se lasă.

— N-aș fi aici dacă școala ar aplica regulile mai strict.

— Sunt de acord. Ai întrerupt o tranzacție cu șapte zerouri pentru că nu ești capabil să-ți controlezi elevii, intervine mama lui Rose. Pentru ce te plătim?

Eu și cu Ella schimbăm priviri amuzante în timp ce Beringer se face roșu la față.

— Aceștia nu sunt adolescenți. Sunt animale sălbatice. Uite în câte bătăi s-a băgat Reed.

— Nu-mi voi cere scuze pentru că am luat apărarea familiei, îi spun plictisit. O să fac tot ce trebuie ca să fiu sigur că eu și ai mei suntem în siguranță.

Chiar și Mark, tatăl lui Jordan, devine nerăbdător.

— Dacă împroșcăm cu apelative nu ajungem nicăieri. E clar că elevii au avut o polemică și și-au rezolvat-o singuri.

— O polemică? strigă Ella scandalizată. Asta nu e o polemică, e o...

— Se numește maturizare, Ella, o întrerupe Jordan. Ceva ce-ți sugerez să faci și tu. Și te rog nu-mi spune că dacă cineva s-ar uita câș la bărbatul tău n-ai da-o la o parte.

— Nu aș lega-o de pereți, răspunde Ella.

— I-ai băga doar fața în dulap? E mai bine așa? ripostează Jordan.

— Nu încerca să ne compari. Nu semănăm *deloc*.

— Pe asta ai nimerit-o! Tu vii din canale...

— Jordan, izbucnește Mark. Destul.

Se uită îngrijorat la tata, a cărui privire plată a devenit cât se poate de încruntată. Mark își apasă mâinile pe umerii fiicei lui ca și cum ar încerca s-o țintuiască în scaun sau să-i aducă aminte cine e la cârmă.

— Ne pare tuturor rău pentru ce s-a întâmplat la școală, nu e demn de codul de conduită al liceului Astor. Familia Carrington e pregătită să aplaneze conflictul.

Beringer începe apoi un discurs foarte pompos despre cum noi toți ar trebui să fim pedepsiți, dar când nimeni nu insistă, pufnește.

— Sunteți liberi cu toții, atunci.

— În sfârșit, exclamă mama lui Rose.

Iese din birou fără să se uite la fiica ei.

După o tăcere scurtă, Ella se îndreaptă spre Rose și-i pune mâna pe umăr cu blândețe.

— Vino, Rose. Te conduc eu la dulap.

Rose zâmbește slab, dar o urmează.

— Pupila ta te-a schimbat, remarcă Mark Carrington.

Eu și cu tata schimbăm priviri pline de mândrie.

— Asta sper și eu, îi răspund, chiar dacă Carrington i se adresa lui tata.

Ridic din umeri către tatăl lui Jordan.

— Ella e cel mai bun lucru care s-a întâmplat familiei Royal de multă vreme.

Capitolul 29

Ella

— Locul ăsta e mult prea fițos, îi șoptesc lui Reed printre dinți joi seară.

A insistat să mă scoată în oraș, dar când a spus „cină“, nu mă așteptam la un restaurant atât de extravagant. Rochia mea neagră e mult prea modestă în comparație cu rochiile de cocteil din jurul meu.

— Nu sunt îmbrăcată adecvat.

Mă strânge de mână cu şi mai multă putere și mă tărâște efectiv până la ghișeul însoțitoarei de restaurant.

— Arăți beton, este tot ce-mi zice, iar apoi îi spune însoțitoarei în negru că avem o rezervare — Royal, masă pentru doi.

Ne ghidează dincolo de mesele izolate adunate între ghivecele mari de ferigi fremătătoare. În mijlocul camerei e o fântână arteziană din care țâșnesc jeturi de apă și, în spatele barului, ceva ce pare a fi o cascadă. E cel mai sofisticat restaurant în care am fost în viața mea.

Reed îmi trage scaunul și se așază de cealaltă parte a mesei îmbietoare. Vine un chelner cu două meniuri legate în piele și o listă de vinuri, pe care Reed i-o returnează.

— Doar apă, îi spune tipului, și îi sunt recunoscătoare, deoarece urăsc vinul.

Are un gust scârbos.

Când deschid meniul, mă bulversează faptul că nu e trecut niciun preț. Rahat. Asta nu e niciodată de bine. Înseamnă că totul aici costă mai mult decât taxele de școlarizare ale multor copii.

— Am fi putut să mergem la restaurantul ăla cu specific pescăresc de pe chei, mormăi la el.

— La prima ta întâlnire? Nici gând.

Dintr-odată, îmi doresc să nu-i fi mărturisit faptul că nu mi-am dat niciodată întâlnire. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Reed o să exagereze. Tipul ăsta nu face nimic pe jumătate.

— De ce e așa important pentru tine să am parte de o primă întâlnire adevărată? îl întreb cu oftat în glas.

— Pentru că ai rămas cu unele amintiri nasoale despre mine și vreau să le înlocuiesc cu altele frumoase, zice el pe șleau, în timp ce

eu mă topesc precum ceara care se prelinge pe marginile lumânărilor albe și subțiri din mijlocul mesei.

Chelnerul se întoarce cu apa, sărim peste antreuri și comandăm direct felul principal, apoi ne oprim și ne uităm ochi în ochi pentru o clipă. Pare de domeniul fantasticului că mă aflu la o întâlnire cu Reed. Când i-am spus lui Val despre planurile mele din seara asta, m-a tachinat, spunând că am făcut totul invers. O primă întâlnire ar trebui să vină înaintea giugiulelilor, dar, hei, existența mea n-a fost nicicând una tradițională, așa că de ce să încep acum?

— Ceva vești noi despre Rose? mă întreabă.

Dau din cap. Biata Rose nu s-a mai întors la școală de când Jordan a umilit-o și a torturat-o.

— Nu, toată lumea m-a lăsat în pace în afară de Val. Cred că-s speriați de mine.

— Dacă ai pune niște întrebări, sigur s-ar deconspira cineva.

— Într-un fel, aș vrea s-o sun, dar poate doar vrea să uite că Astor există pe lume.

— Cred c-ar trebui să-i dai un telefon, mă încurajează Reed.

— Simt de parcă mereu ajungem să ducem cele mai grele bătălii, spun pe un ton posomorât. Ca și cum, mda, oamenii nu se mai poartă ca psihopații la școală, dar totul e un dezastru în rest.

Fruntea i se încruntă.

— Noi nu suntem un dezastru.

— Nu tu și eu, îi dau dreptate. Dar...

— Dar ce?

Iau o gură mare de aer.

— Brooke și Dinah se-ntorc săptămâna viitoare. Se întunecă la față.

— Chiar vrei să-ți strici prima întâlnire vorbind despre alea două?

— Într-un final, va trebui să discutăm despre ele, îi aduc aminte. Ce o să vorbim despre ele? Dinah îl șantajează pe Gideon. Brooke se căsătorește cu taică-tău și vor avea un copil.

Îmi mușc buza de jos de supărare.

— Nu cred că vor dispărea niciodată de aici, Reed.

— Le facem noi să plece, spune aspru.

— Cum?

— N-am... nicio idee.

Îmi înfig și mai tare dinții în buză.

— Nu știu cum ai putea rezolva problema Dinah, dar s-ar putea să știu cum să rezolvăm cu Brooke.

Se uită la mine cu suspiciune.

— Ce fel de idee?

— Îți amintești ziua în care ne-ai auzit vorbind în bucătărie? Am întrebat-o unde vrea să ajungă, ce-și dorește cu adevărat și mi-a zis

că vrea bani.

Mă aplec în față pe coate.

— Asta-i tot ce și-a dorit vreodată: bani. Hai să i-i dăm.

— Crede-mă, am încercat. I-am dat bani, spune el şi în voce se simte dezgustul. Vrea totul, Ella. Toată averea familiei Royal.

— Ce zici de averea familiei O'Halloran?

Inspiră scurt. Apoi își ațintește privirea spre mine.

— Nici să nu te gândești, iubito.

— De ce nu? mă opun. Ți-am spus, nu vreau banii lui Steve. Nu vreau un sfert din Atlantic Aviation.

— Și vrei s-o primească *Brooke*? mă întreabă cu neîncredere. Vorbim de sute de milioane de dolari aici.

Are dreptate — e o sumă astronomică. Dar moștenirea pe care mi-a lăsat-o Steve nu mi s-a părut niciodată ceva real. Toată hârțogăria se află încă în curs de procesare și au mai rămas câteva obstacole juridice de depășit, așa că până nu-mi dă cineva un cec plin de zerouri, nu mă consider bogată. Nu *vreau* să fiu bogată. Tot ce mi-am dorit a fost să duc o viață normală în care să nu mă mai dezbrac pentru străini ca să-mi câștig pâinea.

— Dacă de asta ar fi nevoie ca să scăpăm de ea, atunci nu-mi pasă dacă banii ajung la ea, îi răspund.

— Ei bine, îmi pasă mie. Steve ți-a lăsat *ție* banii ăia, nu lui Brooke.

Expresia lui gravă nu-mi permite să-l contrazic.

— Nu-i dai niciun sfanț, Ella. Vorbesc serios. Rezolv eu lucrurile, bine?

— Cum? îl provoc eu din nou.

Din nou, își afișează frustrarea.

— Mă gândesc eu. Până atunci, nu vreau să faci lucruri pe care să nu mi le spui în prealabil, ne-am înțeles?

— Bine, cedez eu.

Se întinde peste masă și-și împletește degetele cu ale mele.

— Nu vom mai vorbi despre asta, spune hotărât. Hai să ne terminăm masa și să ne prefacem măcar o seară că Brooke Davidson nu există. Sună bine?

Îți strâng mâna.

— Sună grozav.

Și asta și facem... timp de vreo zece minute. Dar teama de mai devreme că mereu purtăm un fel de bătălie se dovedește a fi o prevestire — imediat după ce chelnerul ne aduce prăjitura cu spumă de ciocolată pe care am decis s-o împărțim, o figură cunoscută trece pe lângă masa noastră.

Reed are capul plecat pentru că tocmai și-a înfipt furculița în bucata de prăjitură, dar îl ridică de îndată ce-i şoptesc:

— Daniel e aici.

Ne întoarcem amândoi către masa la care Daniel Delacorte și partenera lui au rezervare. N-o recunosc pe fata cu care a venit, dar pare destul de mică. O boboacă, poate?

— Acum umblă cu fetișcane? bombăne Reed.

— O cunoști pe fata aia?

— Cassidy Winston. Sora mai mică a unui coechipier de-al meu. Strânge din buze.

— Are cincisprezece ani.

Mă roade îngrijorarea. Are doar cincispreece ani... și ia cina cu un ticălos căruia-i place să drogheze fetele.

Mai arunc o privire în cealaltă parte a camerei. Daniel și Cassidy s-au așezat și ea se uită la el de parc-ar fi rupt din soare. Obrajii îi sunt îmbujorați, ceea ce o face să pară și mai mică decât e de fapt.

— De ce iese cu boboace?

Împing farfuria cu prăjitura către Reed. Mi-a pierit cu totul pofta de mâncare. Și lui, se pare, că nu mai ia nicio înghițitură.

— Pentru că nimeni din școala noastră nu s-ar atinge de el, spune Reed pe un ton categoric. Toate tipele mai mari de la Astor știu ce ți-a făcut. Și, după petrecerea de la Worthington, Savannah s-a asigurat că toți află că el i-a făcut același lucru și verișoarei ei.

— Oare Cassidy știe despre asta?

Reed scutură din cap aproape imediat.

— N-ar fi ieșit cu el dacă știa. Și nu cred că i-a spus familiei cu cine iese la întâlnire în seara asta, deoarece crede-mă, Chuck i-ar fi spart fața lui Delacorte dac-ar fi știut că ciudatul ăla se dă la soră-sa.

Îmi întorc privirea spre boboaca drăguță. Chicotește la ceva ce-i spune Daniel. Apoi se-ntinde după pahar și soarbe puțin, moment în care se aprinde o scânteie de teamă înăuntrul meu.

— Dacă i-a pus ceva în băutură? îi șoptesc lui Reed, în timp ce-mi crește pulsul.

— Nu cred că-i într-atât de prost, încât să drogheze o fată într-un local ca ăsta, mă liniștește Reed.

— Nu, nu-i prost... dar e disperat, spun şi inima îmi bate și mai tare. Fetele de anii doi și trei nu se ating de el și acum își dă întâlniri cu *boboacele*. E clar că-i din ce în ce mai disperat.

Îmi iau dintr-o mișcare șervetul de pe genunchi și-l arunc pe masă.

— Cineva trebuie s-o avertizeze. Mă duc să vorbesc cu ea.

— Nu...

— Reed...

— ...permite-mi, conchide el.

Clipesc surprinsă.

— Chiar ai de gând să te duci acolo?

Deja și-a tras scaunul de la masă.

— Bineînțeles, n-am de gând să-i permit să mai facă rău şi altcuiva, iubito, spune el şi se ridică. Așteaptă aici. Mă ocup eu de asta.

Sar imediat în picioare.

— Ha. Vin și eu cu tine. Știu cum te *ocupi* tu de probleme, și n-am de gând să permit să faci o scenă într-un reustaurant dichisit ca ăsta.

— Am spus eu c-o să fac o scenă? protestează el.

— E nevoie să-ți reamintesc ce s-a întâmplat luni la școală?

— E nevoie să-ți aduc aminte cine a început totul trăgând-o pe Jordan de păr?

Cu asta mi-a închis gura. Rânjim unul la celălalt, dar ne piere buna dispoziție când ne întoarcem în același timp și traversăm încăperea.

Trăsăturile lui Daniel se întunecă de îndată ce ne observă. Cassidy stă cu spatele la noi, dar ochii tulburați ai partenerului ei o fac să scoată un murmur neliniştit.

— Seara bună, spune Reed pe o voce tărăgănată.

— Ce vrei, Royal? bombăne Daniel.

— Vreau să am o vorbă cu partenera ta.

— Cu mine? spune Cassidy pe o voce subțire, în timp ce capul ei brunet se întoarce brusc spre Reed.

— Cassidy, așa-i? spune el fără ezitare. Mă cheamă Reed. Eu și fratele tău jucăm fotbal împreună.

Boboacei mai că-i vine să leșine la aflarea veștii că Reed știe cum o cheamă. Daniel îi observă și el privirea admirativă și strânge din buze.

— Da, zice ea cu o voce tremurândă. Știu cine ești. Merg la toate meciurile lui Chuck.

Reed dă din cap.

— Mișto. Apreciez camaraderia ta.

— Iertați-mi intruziunea, spune Daniel cu răceală, noi ne cam aflăm la o întâlnire romantică.

— Iertați-mi intruziunea, îl imită Reed, cu ochii albaștri ațintiți asupra lui Cassidy, dar partenerul tău este un violator, Cass.

Ea exclamă.

— C-ce?

— Royal! mârâie Daniel.

Reed îl ignoră.

— Știu că arată bine în costumul ăsta de o mie de dolari, îi spune el lui Cassidy, dar tipul e un ciudat și jumătate.

Două roze îi răsar în obraji. Se uită la Daniel, apoi la mine și la

Reed.

— Nu înțeleg.

Încep să-i vorbesc cu o voce joasă.

— M-a drogat cu ecstasy la o petrecere. Și m-ar fi violat dacă prietenul meu — arăt spre Reed — n-ar fi apărut la timp ca să-l oprească.

Cassidy înghite în sec de nenumărate ori.

— Doamne ferește.

— Te putem duce acasă, îi spune Reed cu un glas cald. Ai vrea?

Ea se uită iar la Daniel, a cărui față e roșie ca focul. Pe fața de masă de pânză, pumnii îi sunt strânși ca menghina și pariez că e o chestiune de secunde până să se repeadă asupra lui Reed.

— Ești prea bună pentru el, îi spun. Te rugăm, lasă-ne să te ducem acasă.

Cassidy tace un moment. Stă colo și se holbează la Daniel.

Se holbează și alții, priviri curioase întorcându-se în direcția noastră, chiar dacă nimeni nu a ridicat vocea.

În cele din urmă, Cassidy își trage scaunul de la masă și se ridică.

— Mi-ar plăcea să mă conduceți acasă, ne șoptește, netezindu-și cu vinovăție tivul rochiei înflorate pe care o poartă.

— Cassidy, șușotește Daniel, vizibil rușinat. Ce naiba?

Ea nu-i întoarce privirea. În schimb, vine lângă mine în tăcere și părăsim împreună încăperea. Când ne oprim ca Reed să-i înmâneze nu mai puțin de trei sute de dolari însoțitoarei de restaurant, fac greșeala de a mă uita înapoi la Daniel.

E încă la masă, nemișcat ca o statuie, cu buzele strânse. Nu mai pare rușinat, ci livid. Nu ni se întâlnesc privirile pentru că nu se uită la mine. Îl privește pe Reed cu o furie atât de evidentă, încât simt un tremur rece pe șira spinării.

Cu un gol în stomac, îmi iau privirea de la el și părăsesc incinta împreună cu Reed și Cassidy.

Capitolul 30

— Sunt plictisit. Distrați-mă.

Reed și cu mine ne îndepărtăm unul de celălalt de îndată ce Easton dă buzna în camera mea fără să bată la ușă. Super. Sunt *atât* de bucuroasă că l-am rugat pe Callum să scoată alarma de la ușa camerei mele. Reed m-a convins că nu mai era nevoie de ea de îndată ce ne-am împăcat, reamintindu-mi că nu se poate furișa noaptea peste mine dacă nu poate trece de ușă. Dar presupun că amândoi am uitat că Easton nu știe să bată la ușă.

— Ieși de-aici, bombăne Reed din pat.

— De ce? Ce faceț', copii.

Easton se oprește când ne observă îmbrăcămintea sumară și picioarele, care sunt încă unele peste celelalte. Rânjește.

— Ups. Vă giugiuleați?

Mă uit urât la el. Ne *giugiuleam* și era minunat și sunt ofticată pe el că ne-a întrerupt.

— Greșeala mea, spune el şi face o pauză scurtă. Facem o partidă în trei?

Reed aruncă o pernă către el, pe care Easton o prinde cu ușurință.

— Iisuse. Liniștește-te, frățioare. Glumeam.

— Suntem ocupați, îi zic eu lui Easton. Pleacă.

— Să fac ce? E sâmbătă seară și nu e nicio petrecere. Sunt *plictisit*, se plânge Easton.

Reed își dă ochii peste cap.

— E aproape miezul nopții. Ce-ar fi să te bagi în pat?

— Nuuu. Nu-i nimic distractiv în asta.

Easton își scoate telefonul din buzunar.

— În fine. Îi dau un mesaj lui Cunningham. Sigur se lasă cu o bătaie sau două în seara asta.

Reed îşi eliberează picioarele dintre ale mele și se ridică în șezut.

— Nu te duci acolo singur. Nu fără un tovarăș, ți-aduci aminte?

— Bine, fii atunci tu tovarășul meu. Ție-ți place să te bați. Hai să mergem să ne batem.

Nu-mi scapă licărirea de entuziasm din ochii lui Reed, dar se stinge de îndată ce observă că-l fixez cu privirea. Cu un oftat, mă ridic și eu.

— Dacă vrei să mergi, du-te, îi zic.

— Vezi, Reed? intervine Easton. Sora ta mezină/iubita ta sexy tocmai ți-a dat permisiunea să bați pe cineva. Hai să ne punem pe treabă.

Reed nu se mișcă. Mă studiază în schimb.

— Chiar nu te interesează dacă mă duc să mă bat?

Ezit. Activitățile lui extracuriculare nu mă entuziasmează neapărat, dar am fost o singură dată cu el și cu Easton la debarcader și n-am văzut nimic înfricoșător sau periculos. Nu era nimic mai mult decât o gașcă de băieți de liceu și facultate care se snopeau în bătaie ca să se distreze și puneau pariuri unul pe celălalt. În plus, l-am văzut pe Reed în acțiune. E imbatabil când situația o cere.

— Dă-i bice, îi răspund şi schițez apoi un zâmbet crispat. Adică dă-i altuia bice. Vreau să te-ntorci acasă la fel de frumușel ca atunci când ai plecat.

Easton se înecă cu zgomot.

Reed doar râde.

— Vrei să vii și tu? Sigur nu durează mult. De obicei, se sparge cheful înainte de ora două.

Mă gândesc mai bine. Mâine-i duminică, deci, teoretic dormim cât vrem.

— Bine, hai că vin.

— Super. Poți să ne ții câștigurile în sutien.

Easton dă din sprâncene uitându-se la mine, ceea ce-l face pe Reed să-i mai trântească o pernă-n față.

— Tot ce poartă Ella sub haine, inclusiv sutienul, nu te privește, îi spune Reed fratelui său.

Easton clipește inocent.

— Omule, chiar trebuie să-ți aduc aminte cine a sărutat-o primul?

Reed mormăie și-i apuc brațul înainte să se năpustească asupra lui Easton.

— Păstrează-te pentru când ajungem pe chei, îl dojenesc.

— Bine, zice el şi flutură un deget în fața lui Easton. Dar dacă mai faci un comentariu libidinos, te bag în ring cu forța.

— Nu-ți pot promite nimic, spune Easton în timp ce ieșim pe ușă.

Drumul către port nu ne ia mult, iar când ajungem acolo, găsim o grămadă de mașini parcate lângă gardul care împrejmuiește șantierul naval. Reed și Easton îl sar cu ușurință, în timp ce eu am nevoie de două încercări până să reușesc să trec peste el. Aterizez nu prea elegant în brațele lui Reed, care mă pișcă de fund înainte să mă lase jos.

— I-ai dat mesaj lui Cunningham? îl întreabă pe Easton.

— Aha, în mașină. Dodson e aici.

Ochii lui Reed se luminează.

— Drăguț. Are o lovitură de stânga dată naibii.

— E o frumusețe, îl aprobă Easton. Și nici nu-ți dai seama când ți-o livrează. Vine de nicăieri. Ai încasat-o ca un campion când te-ai bătut ultima dată cu el.

— A durut de mama focului, încuviințează Reed, dar rânjește când o spune.

Îmi dau ochii peste cap. Ăștia doi chiar se entuziasmează la gândul tipului ăsta, Dodson, și la aptitudinile lui de mascul bătăuș.

Ne croim drum prin șantierul părăsit, trecând pe lângă nenumărate şiruri de containere navale. Aud strigăte înfundate în depărtare, dar zgomotul devine din ce în ce mai puternic pe măsură ce intrăm în mijlocul acțiunii. Tipii care vin la bătăile astea nici măcar nu încearcă să treacă neobservați. Nu-mi dau seama cum scapă nepedepsiți pentru activitatea asta ilegală care este evident că are loc pe o proprietate privată.

Îi adresez întrebarea lui Reed, care ridică din umeri și spune:

— Îl mituim pe căpitanul de doc.

Bineînțeles că asta fac. De când m-am mutat la familia Royal, am învățat că poți face orice atâta timp cât plătești prețul potrivit.

Când ajungem la mulțimea de scandalagii la bustul gol, Reed și Easton nu irosesc nici ei timpul, dându-și jos tricourile. Ca de obicei, respirația mi se taie când îl văd pe Reed la bustul gol. Are mușchi în locuri în care nici nu credeam că există așa ceva.

— East! strigă cineva, și un tip transpirat cu capul ras se apropie de noi. Te bagi?

— Cum să nu.

Easton îi înmânează niște hârtii de o sută de dolari.

Sunt suficient de multe, încât să mă întorc către Reed și să-i șoptesc la ureche:

— Cât costă chestiile astea?

— Cinci sute de fiecare bătaie, plus pariurile care se fac.

Iisuse. Nu-mi vine să cred că cineva ar da atâția bani doar ca să se bată cu altcineva. Dar poate e o treabă de masculi, pentru că absolut toate chipurile de băieți pe care le văd se luminează cu un fel de entuziasm sălbatic.

Asta nu-l oprește însă pe Reed să-mi șoptească:

— Să stai mereu în preajma unuia dintre noi, m-ai înțeles?

Nu se joacă. În următoarea oră, câte un Royal e constant lângă mine. Easton se bate de două ori, câștigând un meci și pierzându-l pe celălalt. Reed câștigă singura bătaie la care ia parte, dar nu înainte ca temutul său adversar, unicul și inegalabilul Dodson, să-i spargă buza cu un croșeu care-mi face inima să stea în loc. Dar iubitul meu reuşește totuși să rânjească în timp ce revine lângă mine, deloc derutat de sângele care i se scurge pe bărbie.

— Ești un animal, îi spun acuzator.

— Iar ție-ți place asta la nebunie, răspunde el și apoi mă sărută cu limba și e un sărut într-atât de profund și intens, încât nici nu-mi mai pasă că-i simt gustul sângelui.

— Sunteți gata de plecare? Întreabă Easton fluturând de două ori mai multe bancnote decât cele pe care le avea la început. Nu cred c-aș vrea să abuzăm prea mult de noroc.

Reed ridică uimit din sprâncene.

— Renunți când ești pe val? Să fie asta oare... se preface surprins... o dovadă de *control al impulsurilor*?

Easton ridică din umeri.

— Vai, am trăit s-o văd și pe-asta, Ella, frățiorul meu s-a maturizat.

Râd în timp ce Easton îi arată degetul mijlociu.

— Haideți odată, le spun băieților. Să mergem acasă. Sunt cam obosită.

Îşi iau tricourile pe ei, bat palma cu câțiva dintre prietenii lor, iar apoi ne îndreptăm în direcția din care am venit, cu Easton în spatele nostru. În timp ce mergem, Reed își apropie buzele de urechea mea:

— Nu ești chiar atât de obosită, nu? Pentru că am planuri în ceea ce te privește când ajungem acasă.

Îmi ridic capul și-i zâmbesc.

— Ce fel de planuri?

— Murdare.

— Am auzit, spune Easton enervat din spatele nostru.

Mă pufnește iar râsul.

— Nu ți-a zis nimeni niciodată că nu-i frumos să tragi cu ure...

Înainte să termin, o siluetă îmbrăcată într-un hanorac se ivește dintre două containere de transport.

Capul lui Reed se întoarce în lateral.

— Ce nai...

Nici el n-apucă să-și termine propoziția.

Totul se întâmplă cu o asemenea viteză, încât abia am timp să-mi dau seama care e faza. Tipul cu hanorac șușotește în barbă niște cuvinte pe care nu le înțeleg. Evenimentul se derulează fulgerător și nu realizez pe moment cum a decurs totul. Cu doar o clipă în urmă, Reed stătea lângă mine, în următoarea era întins pe jos plin de sânge.

Mă blochez complet. Plămânii mei cer cu disperare aer. Aud pe cineva urlând și cred că sunt chiar eu, iar dintr-odată cineva mă dă la o parte în timp ce se aud alți pași pe pavaj.

E Easton. O ia pe urmele tipului cu hanorac. Și Reed... Reed e la pământ, ținându-se de partea dreaptă a corpului cu ambele mâini.

— Doamne Dumnezeule! urlu eu, în timp ce mă aplec deasupra

lui.

Mâinile îi sunt roșii și lipicioase și simt că-mi vine să vomit când realizez că are sânge-ntre degete. Îi dau mâinile la o parte și instinctiv aplic presiune pe partea lui dreaptă. Vocea îmi sună înfundat și aspru când strig după ajutor. Aud și mai mulți pași. Mai multe urlete. Mai multe lovituri. Dar întregul meu univers se învârte în jurul lui Reed în momentul ăsta.

Fața lui e aproape toată albă, iar pleoapele lui se-nchid și se deschid rapid.

— Reed, spun înecat. Nu închide ochii, iubitule.

Nu știu de ce îi spun asta, dar partea mea îngrozită, panicată, îmi spune că, dacă închide ochii, s-ar putea să nu-i deschidă din nou. Peste umăr, mai dau un ordin.

— Cineva să sune la o ambulanță, la naiba!

Cineva se apleacă lângă noi. E Easton, care cade în genunchi și-și pune mâinile peste ale mele.

— Reed, spune pe un ton grav, ești bine, frățioare?

— Tu ce crezi? bolborosește Reed.

Vocea lui e suficient de stinsă, încât să-mi tripleze sentimentul de teamă.

— Tocmai am fost înjunghiat.

— Ambulanța e pe drum, anunță o voce de bărbat.

Mă întorc și văd un tip ras în cap, care se apropie de noi. Ochii lui Dodson trădează îngrijorare.

Mă concentrez din nou asupra lui Reed și-mi vine iar rău. A fost înjunghiat. Cine naiba ar fi putut să-i facă una ca asta?

— Mi-a scăpat nenorocitul, zice Easton. A sărit gardul înainte să-l pot opri.

— Nu contează, șuieră Reed din nou. A-ai auzit ce a zis, nu?

Easton dă din cap.

— Ce-a zis? îl întreb poruncitor, în timp ce mă chinui să nu vomit la vederea sângelui lui Reed care bălțește jos.

Easton își ridică privirea de la fratele său și mă fixează pe mine.

— A zis *Daniel Delacorte îți transmite salutări.*

Capitolul 31

— Cum se simte Reed Royal? întreb pentru a mia oară.

Infirmiera trece pe lângă mine de parcă nu m-ar auzi. Îmi vine să țip „Știu că mă auzi, curvo,“ dar nu cred că asta mi-ar obține răspunsul de care am nevoie.

Easton stă în cealaltă parte a sălii. E furios ca un leu în cușcă pe cale să scape și așa a fost de când l-a prins pe tipul care l-a înjunghiat pe Reed în stomac. Vrea să-l omoare pe Daniel, și numai teama pentru viața lui Reed îl ține lipit acum de scaun.

Asta și faptul că polițiștii au apărut mai repede decât ne așteptaserăm. Îl implorasem pe Easton să nu mă lase, pentru că frica pusese stăpânire pe mine cu totul. Dacă mai era pe undeva un cuțit cu numele lui Easton pe el?

Nu pot să *cred* că nebunul ăla a plătit pe cineva să-l rănească pe Reed.

— Singurul motiv pentru care nu-l transform pe Daniel în donator de organe e că Reed m-ar omorî în secunda în care s-ar ridica de pe patul spitalului dacă ar afla că te-am lăsat singură.

Îmi rod unghia degetului mare.

— Nu știu ce să spun, Easton. Daniel e nebun. L-ai putea face într-o bătaie, dar apoi ce s-ar întâmpla? Face niște căcaturi care nouă nici nu ne-ar trece prin minte. Să angajeze pe cineva ca să-l *înjunghie* pe Reed? Dacă lama ar fi atins ceva vital? E un miracol că-i în viață.

— Atunci noi facem ceva mai rău, spune Easton și pare că vorbeşte serios.

— Și apoi tu și Reed sunteți trimiși la închisoare pentru că-l atacați?

— Nimeni nu ajunge la închisoare pentru nimic. Asta e între noi, spune el batjocoritor.

— Nu poți să spui pur și simplu poliției ce ai auzit?

— Cuțitarul a dispărut demult, spune Easton scuturând din cap. În plus, Reed ar vrea să se ocupe el însuși de asta. Polițiștii să stea deoparte.

Deschid gura ca să protestez, dar nu am un răspuns bun. Nu l-am denunțat pe Daniel pentru că m-a rănit, iar acum uite ce s-a întâmplat. El chinuie alte fete și angajează golani ca să-i rănească pe oamenii pe care-i iubesc.

Callum intră valvârtej pe ușă, întrerupându-mi șirul gândurilor.
— Ce știți? ne întreabă.
— Nimic. Nu ne spun nimic, mă plâng eu.
— Nu ne spun nici pe dracu', omule, consimte Easton.
Callum dă din cap repede.
— Stați aici, ne ordonă în mod inutil.
N-am fost niciodată atât de fericită să-l văd pe Callum. Chiar dacă la el, în propria lui casă, totul e un dezastru, e evident că oamenii îl ascultă. Iese din sala de așteptare pentru a merge să-l scuture pe vreunul mai sus-pus și ca să afle ce naiba se-ntâmplă cu Reed.
Se întoarce după mai puțin de cinci minute.
— Reed e în operație. Lucrurile arată bine. L-au dus acolo ca să vadă dacă a fost atins vreun organ vital, dar a fost mai puțin adânc decât părea la început. Rana cuțitului e curată. Există câteva răni ale țesutului și mușchiului, dar asta ar trebui să se vindece cu timpul.
Își trece o mână prin păr.
— O rană clară de cuțit. Mă asculți, auzi măcar ce spun? întreabă şi-l fixează pe Easton cu o privire aspră. Nu pot să cred că ai duce-o pe Ella jos la debarcader, având în vedere că e atât de periculos.
Easton pălește.
— Niciodată n-a fost periculos până acum. Erau doar o grămadă de derbedei, așa ca mine, care vor să parieze și să se bată până se cacă pe ei. Îi știam pe toți. Armele nu sunt niciodată permise. Asta s-a întâmplat când plecam.
— Adevărat, Ella? întreabă Callum pe un ton ferm.
Dau din cap ca o nebună.
— E adevărat. N-am simțit nicio clipă că aș fi în pericol, și câțiva dintre puștii ăștia erau din Astor, dar și din alte școli private. N-am văzut niciodacă vreo armă sau ceva de genul ăsta.
— Deci spui că a fost o întâmplare?
După neîncrederea care i se citeşte pe față, e evident că, în mintea lui, Callum n-o consideră nicidecum ca fiind o întâmplare.
Easton își trece o mână peste gură:
— Nu, nu spun asta.
— Ella?
— Daniel a fost, spun eu cu o voce mică. Și e vina mea.
— Cum așa? Tu ai ținut cuțitul?
Îmi mușc buzele ca să nu-ncep să plâng. Nu vreau să izbucnesc tocmai acum, chiar dacă simt că sunt pe punctul de a avea o cădere nervoasă cât se poate de nasoală.
— Nu l-am denunțat pe Daniel. Ar fi trebuit, dar nu voiam să-mi bat capul cu toată mizeria asta. Trecutul meu nu e drăguț și

credibil, vorbele rele de la școală... Deja m-am săturat de ele. Și credeam că eram mai puternică, dar se pare că nu sunt.

Îmi las rușinată capul în jos.

— O, scumpo, zice Callum şi vine să mă cuprindă cu brațul. Nu e vina ta. Chiar dacă l-ai fi denunțat pe Daniel, el ar fi fost încă în libertate. Nu intri la închisoare doar pentru că cineva completează un raport al poliției. Există un întreg proces de judecată.

Neconvinsă, mă trag departe de mângâierea lui.

Easton își drege vocea.

— Nu-i vina ta, Ella. Eu ar fi trebuit să-i dau o lecție.

Callum clatină din cap.

— Sunt total de acord cu un pumn în față când face bine, dar nu cred că problema asta s-ar rezolva bătându-l măr pe puștiul ăsta. Faptul că a angajat pe cineva care să-mi înjunghie fiul e dincolo de pragul unui bătăuș obișnuit. Câțiva centimetri mai la stânga și...

Vocea i se stinge treptat, dar mintea mea umple spațiul lăsat gol.

Câțiva centimetri mai la stânga și acum am fi pregătit o înmormântare. Și poate Callum are totuși dreptate, iar Reed ar fi fost înjunghiat chiar dacă eu l-aș fi denunțat pe Daniel, dar nu mi se mai pare acceptabil să tac.

Nu-l pot târî pe Daniel pe scările din fața școlii umilindu-l ca să înceteze. Am încercat varianta asta cândva. Iar Reed l-a snopit deja în bătaie. Daniel n-are de gând să se oprească de unul singur.

Cineva trebuie să-l oprească.

— Dacă aș denunța eu ceea ce s-a întâmplat? întreb.

— În seara asta? întreabă grăbit Callum.

Easton se încruntă, dar nu-l bag în seamă.

— Nu, în cealaltă seară. Când m-a drogat. Adică, e prea târziu să-mi fac teste și chestii, dar mai erau și alți oameni acolo în cameră. Un tip pe nume Hugh. Două fete de la North. Ei știu că Daniel m-a drogat.

Callum se trage înapoi ca să-mi poată vedea mai bine chipul. Pe al său se citeşte o expresie de îngrijorare.

— N-o să te mint, dragă. Genul ăsta de lucruri sunt chiar urâte pentru victime, iar tu ai fost drogată acum mult timp. Nu avem cum să-ți facem analize. Dacă ceilalți nu depun sau nu vor să depună mărturie, va fi cuvântul tău împotriva cuvântului lui.

Știu asta și tocmai de asta nu l-am denunțat niciodată în primul rând. Denunțul implică multă bătaie de cap care pare să nu ducă niciodată la rezultate bune, mai ales pentru persoana afectată. Dar ce alternativă există? Să-mi țin gura închisă, astfel încât Daniel să poată continua să-și găsească victime?

— Poate. Dar nu sunt singura căreia i-a făcut rău. Poate dacă ies în

față, vor mai ieși și alții.

— În regulă. Noi o să te susținem, desigur.

O spune cu toată seriozitatea, de parcă n-ar mai exista vreo altă cale pe care să conceapă că ar putea-o urma. Cum ar face și mama dacă ar fi în viață.

— Resurse avem. Vom angaja o echipă de PR și cei mai buni avocați. Ei vor căuta în trecutul lui Daniel până când scheletele strămoșilor familiei Delacorte vor ieși la iveală.

E pe cale să mai spună ceva, dar ușa sălii de așteptare se deschide și apare medicul. Nu are deloc sânge pe halat și nu pare trist.

Răsuflu ușurată. Nu știu de ce. Bănuiesc că dac-ar fi avut mult sânge pe el, ar fi însemnat că operația mersese prost, iar viața lui Reed ar fi atârnat de un fir de ață.

— Domnul Royal? întreabă în timp ce se apropie. Eu sunt doctorul Singh. Fiul dumneavoastră e bine. Cuțitul n-a atins niciun organ vital. A fost în mare măsură o rană superficială. A apucat lama cu mâinile și are răni în palme, dar acestea ar trebui să se vindece în următoarele zece, cincisprezece zile. Ar trebui să evite activitățile solicitante.

Easton pufnește în spatele meu, iar Callum îi aruncă o privire aspră. Mă înroșesc până la urechi.

— Dar dacă Riders continuă să câștige, adaugă medicul, va fi gata pentru naționale.

— Pe bune, nu puteți vorbi serios despre chestia cu fotbalul, izbucnesc eu.

De data asta toți mă privesc încruntați. Doctorul Singh își dă jos ochelarii și-i șterge de tricou.

— Sigur că vorbesc serios. N-am vrea ca unul dintre cei mai buni apărători ai noștri să rateze campionatul.

Doctorul Singh mă privește de parcă eu aș fi nebuna. Îmi ridic brațele și mă îndepărtez cu pași apăsați, în timp ce Callum și medicul discută despre șansele celor de la Riders care nu vor putea conta pe Reed în primul meci din playoff.

— Easton, tu n-ai de gând să-ți lași fratele să mai joace, nu-i așa? rostesc printre dinți.

— Medicu' a zis că e bine. În plus, crezi că pot eu să controlez ceea ce face Reed?

— Sunteți toți nebuni. Reed ar trebui să fie acasă, în pat!

Își dă ochii peste cap.

— Ai auzit ce-a zic medicu'. O rană superficială. Va fi ca nou în două săptămâni.

— Mă dau bătută. E absolut ridicol.

Callum vine spre noi.

— Gata să mergem acasă?
— Nu-l pot aștepta pe Reed? obiectez.
— Nu, e într-un salon privat, dar nu există un pat și pentru tine. Sau pentru tine, îi spune lui Easton. În seara asta veniți amândoi cu mine acasă, unde pot sta cu ochii pe voi. Reed doarme și nu trebuie să-și facă griji pentru voi doi.
— Dar...
— Nu.
Callum e de neclintit.
— Iar tu, Easton, nu te duci acasă la familia Delacorte și nu faci nicio tâmpenie.
— Bine, răspunde el posac.
— Vreau să merg la secția de poliție și să-l denunț pe Daniel, anunț eu.
Trebuie s-o fac în seara asta, înainte de a mă pierde cu firea, iar faptul că l-aș avea pe Callum alături ar fi aproape ca și cum l-aș avea pe Reed.
— Vom merge prima dată acolo, aprobă Callum, în timp ce ne conduce afară spre mașina de oraș care ne așteaptă. Totul o să fie bine. Durand.
Durand dă scurt din cap și intră pe locul șoferului.
Odată ce mașina se pune în mişcare, Callum apelează un număr și apoi își așază telefonul pe genunchi, cu ecranul în sus și cu difuzorul pornit.
O voce nesigură răspunde după al treilea apel.
— Callum Royal? E unu dimineața!
— Domnule judecător Delacorte. Sunteți bine? întreabă Callum politicos.
— S-a întâmplat ceva? E cam târziu.
Vocea tatălui lui Daniel e șoptită, de parcă s-ar afla încă în pat.
— Știu asta. Voiam să vă sun din politețe. Mă îndrept spre secția de poliție împreună cu pupila și cu fiul meu. Băiatul dumneavoastră, Daniel e — cum să spun — un tâmpit de criminal afurisit și vom avea grijă să aibă de suferit.
Ne întâmpină o tăcere consternată. Easton își înăbușă râsul cu mâna.
— Nu știu despre ce vorbiți, spune în cele din urmă Delacorte.
— E posibil, admite Callum. Uneori părinții nu se îngrijesc prea bine de copiii lor. Și eu mă fac vinovat de asta. Veștile bune sunt că am o echipă excelentă de detectivi particulari. După cum știți, dată fiind munca guvernamentală pe care o depunem, trebuie să fim foarte atenți pe cine angajăm. Echipa mea se pricepe în mod special la descoperirea oricărui secret care ar putea influența abilitatea unei persoane de a fi onestă. Sunt sigur că dacă Daniel nu

ascunde niciun mare secret...

Se oprește pentru un efect dramatic, care funcționează, pentru că mi se ridică părul de pe gât și nu eu sunt cea amenințată.

— ...sau dumneavoastră, atunci nu aveți de ce să vă faceți griji. Vă doresc o noapte bună, domnule judecător.

— Stați, stați, nu închideți.

Se aude un foșnet.

— Numai o clipă.

Se închide o ușă și vocea lui e mai puternică, mai alertă.

— Ce sugerați?

Callum rămâne tăcut.

Lui Delacorte nu-i place asta. Insistă, panicat:

— Trebuie să fiți dispus să acceptați ceva, altfel n-ați fi sunat. Spuneți-mi ce pretenții aveți.

Callum tot nu răspunde.

Când vorbește din nou, Delacorte aproape gâfâie.

— O să am grijă ca Daniel să plece. A fost invitat să studieze la Knightsbridge School for Gentlemen în Londra. L-am încurajat să meargă, dar n-a fost de acord să-și părăsească prietenii.

O, grozav. Deci o să violeze și o să înjunghie puști în Londra? Deschid gura, dar Callum ridică mâna și-și scutură capul în semn de nu. Mă las înapoi în scaun și încerc să fiu răbdătoare.

— Încercați din nou, spune el simplu.

— Ce anume vreți?

— Vreau ca Daniel să recunoască că a greșit și să-și corecteze comportamentul pe viitor. Nu cred în mod necesar că încarcerarea ar putea aduce această schimbare. În aproximativ cinci ore, doi ofițeri maritimi vor apărea la ușa dumneavoastră. Veți semna o declarație care le dă dreptul să-l ia pe fiul dumneavoastră de șaptesprezece ani cu ei. Daniel va merge apoi la academia militară menită să îndrepte comportamentul tinerilor cu probleme ca ale lui. Dacă absolvă, se va-ntoarce la dumneavoastră. Dacă nu, o să-l aruncăm într-unul dintre canalele de la fabrică.

Callum râde în timp ce închide, dar, sinceră să fiu, nu știu dacă glumește sau nu.

Știu că ochii mi s-au bulbucat, și nu mă pot abține să-ntreb:

— Hm, chiar ai de gând să-l ucizi pe Daniel?

— La naiba, tată, ce i-ai dat-o.

— Mulțumesc, fiule, spune Callum şi zâmbește cu superioritate. Încă mai am coaie, indiferent ce credeți voi, băieți. Și Ella, nu, nu-l ucid pe Daniel. Școala militară poate salva copii. Poate, de asemenea, și să-i transforme pe cei răi în și mai răi. Dacă prietenii mei consideră că nu poate fi schimbat, atunci mai sunt și alte variante. Pe niciuna n-o să o discut cu vreunul dintre voi.

Bine atunci.

Când ajungem acasă, Easton o ia la galop în sus pe scări ca să le facă gemenilor un rezumat, în timp ce Callum dispare în biroul său ca să-l sune pe Gideon și să-l anunțe ce s-a întâmplat. Eu rămân în hol, amintindu-mi de prima noapte în care am pășit în casa asta. Era târziu, aproape la fel de târziu ca acum.

Băieții erau aliniați și sprijiniți de balustrada de sus a scărilor ramificate, părând nefericiți și neprimitori. Mă temeam de ei. Dar acum? Acum mă tem *pentru* ei.

Callum se schimbă. Acțiunile lui din seara asta și din ultimele câteva săptămâni dovedesc mult mai multă implicare decât atunci când am venit eu. Dar o să strice tot binele ăsta dacă se căsătorește cu Brooke. Fiii lui nu vor avea niciodată încredere în el în totalitate atâta timp cât e împreună cu femeia aia îngrozitoare. De ce nu poate vedea asta?

Dac-ar fi deștept, Callum ar trimite-o pe Brooke cu Daniel la școala asta militară. Dar, dintr-un motiv sau altul, e atât de orb când vine vorba de Brooke.

Îmi muşc falca cu dinții. Dacă ar afla Callum adevărul? Dacă ar afla despre Reed și Brooke... s-ar mai căsători cu ea?

Există un singur mod de a afla...

Dacă Reed ar fi aici, n-ar vrea să-l urmez pe Callum în biroul său, dar iau o hotărâre decisivă. Știu că va fi furios când va descoperi ce am făcut, dar cineva trebuie să ajungă la tatăl său, și, din păcate, cred că acel cineva trebuie să fiu eu.

Bat încet la ușă.

— Callum, sunt Ella.

— Intră, vine răspunsul răgușit.

Pășesc în biroul său. Totul e foarte masculin aici, cu lemn negru de cireș care căptușește pereții, scaune cu piele de Burgundia și draperii verzi încadrând ferestrele.

Callum, desigur, are o băutură în mână. I-o trec cu vederea. Dacă există o noapte potrivită pentru băut, atunci aceasta e.

— Mulțumesc că te-ai ocupat de chestia cu Daniel, spun.

— Am promis atunci când te-am adus aici că voi face orice pentru tine. Asta înseamnă inclusiv să te protejez de oameni precum Delacorte. Ar fi trebuit să-i fac vânt acum mult timp.

— Chiar apreciez asta.

Mă plimb pe lângă rafturile cu cărți. În centrul bibliotecii e o altă mare pictură cu Maria.

— Maria era frumoasă, spun şi ezit înainte să adaug: băieților chiar le e dor de ea.

El clatină lichidul din pahar de câteva ori înainte de a răspunde.

— N-am mai fost la fel de când ne-a lăsat.

Trag adânc aer în piept, știind că sunt pe cale să depășesc o grămadă de limite.

— Callum... despre Brooke... zic şi expir în grabă. E secolul douăzeci și unu. Nu trebuie să te căsătorești cu o fată pentru că e însărcinată.

Îi scapă un râset ascuțit.

— Ba da, trebuie. Vezi tu...

— Ce să văd?

Sunt atât de tensionată, încât îmi vine să mă întind și să-i sparg paharul ăla stupid din mână.

— De ce nu îmi spui?

El mă privește peste marginea paharului.

— La naiba, Callum. Vrei, te rog, să vorbești cu mine?

Trece aproape un minut înainte ca el să scoată un oftat teribil, apăsător.

— Ia loc, Ella.

Îmi simt picioarele îndeajuns de nesigure cât să nu protestez. Mă scufund în scaunul din fața sa și aștept să lămurească în vreun fel dorința îngrozitoare pe care o simte față de Brooke.

— Brooke a apărut la momentul perfect al vieții mele, recunoaște el. Eram împotmolit în durere și i-am folosit corpul ca să uit. Iar apoi... a fost mai simplu să continui să mă folosesc de ea.

Fiecare cuvânt al său exprimă regret.

— Nu îi păsa că mă culcam și cu altele. Mă încuraja chiar. Ieșeam în oraș și arăta spre diferite femei care credea că mi-ar fi plăcut. Nu necesita nicio investiție emoțională și mi-a plăcut asta. Dar, la un moment dat, și-a dorit mai mult decât îi puteam eu oferi. Nu voi mai găsi niciodată o altă Maria. Brooke nu trezește în mine decât o poftă trupească.

Îl fixez cu o privire neîncrezătoare.

— Atunci desparte-te de ea. Poți să fii și așa un tată pentru copilul ăsta. La naiba, Brooke ar vinde bebelușul dacă i s-ar oferi un preț bun.

Callum continuă de parcă nici nu m-aș afla acolo.

— Poate că dacă Brooke mi-ar fi soție, aș putea-o controla. O pot lega cu promisiuni contractuale. Ea nu vrea să trăiască în Bayview. Vrea ceva mai spectaculos. O viață în Paris, Milano, LA, undeva unde să-și frece coatele de actori, modele, atleți. Dacă o pot îndepărta de băieții mei, atunci totul va fi meritat.

— Nu o îndepărtezi de băieții tăi. Le-o vâri și mai mult în față!

De ce nu poate bărbatul ăsta să-nțeleagă?

— Vom fi pe coasta de Vest. Sau în străinătate. Băieților le va fi bine aici până când vor termina liceul. Voi face tot ce trebuie ca s-o

țin departe de ei. Mai ales de Reed.

Îl privesc încruntată.

— Ce vrei să spui?

Următoarele lui cuvinte mă fac să tresar.

— Copilul e cel mai probabil al lui, Ella.

Noroc că sunt așezată. Dacă n-aș fi fost, m-aș fi prăbușit pe loc.

Am venit aici ca să-i mărturisesc legătura lui Reed cu Brooke, dar Callum, bărbatul pe care-l credeam orb la toate, știa deja că fiul său s-a culcat cu iubita lui?

Cred că mă dau de gol prin expresia feței, pentru că ochii lui albaștri se mijesc.

— Știai, spune el cu un aer meditativ.

Dau din cap tremurând. Îmi ia o clipă să-mi găsesc cuvintele.

— *Tu* știai?

Un hohot lipsit de umor îi desparte buzele.

— Când Brooke a venit la mine cu vestea că era însărcinată, am spus același lucru pe care tocmai l-ai spus tu. C-o să păstreze copilul și că eu aveam s-o susțin. Și atunci mi-a spus că se culcase cu Reed și că copilul ar fi putut fi al lui.

Greața îmi gâdilă gâtul.

— Câ-când ți-a spus că s-a întâmplat? Ea și Reed...?

Reed mi-a promis că n-a mai atins-o pe Brooke de când mă sărutase, dar n-a fost niciodată exact cu privire la momentul când ei au încetat să se mai culce împreună. Și nici eu n-am fost destul de curajoasă sau destul de proastă, încât să insist pentru mai multe detalii.

Callum golește restul paharului și se ridică să-și mai toarne unul.

— Înainte să vii tu, presupun. Îl cunosc pe Reed. Nu te-ar fi atins nici măcar cu un deget dacă ar fi fost încă cu Brooke.

Mâna îmi zboară spre gât.

— Tu știi despre noi?

— Nu sunt complet orb, Ella, iar voi doi nu sunteți teribil de grijulii. M-am gândit... c-ar fi bine pentru amândoi. Reed să fie cu cineva de vârsta lui, iar tu să ai pe cineva special în viața ta. N-am știut până când n-ai fugit, recunoaște el. Dar mi-am dat seama după.

— Cum de nu ți-ai dat seama de ce era Brooke în stare să facă? De ce nu ți-ai protejat fiul de ea?

Tonul meu acuzator îi aduce o umbră de furie în ochi.

— Îl protejez acum! Tu crezi că eu vreau ca băiatul meu să fie legat de ea pentru restul vieții lui? Mai bine să-l cresc pe copilul ăsta ca fiind al meu și să-l las pe Reed să trăiască viața pe care o merită.

— În niciun caz nu e al lui, Callum. Au trecut șase luni de când a

fost ultima dată cu ea, iar ea *nu* e însărcinată în luna a șasea.

Numai dacă Reed nu cumva m-a mințit în legătura cu ce s-a întâmplat în dormitorul lui luna trecută...

Dar nu. *Nu*. Refuz să cred asta. I-am dat o nouă șansă pentru că am încredere în el. Dacă el spune că n-a atins-o în noaptea aia, atunci nu a atins-o.

Callum mă privește ca pe un copil, un copil ridicol și stupid.

— Sigur e al lui, Ella.

— De unde știi că nu e al tău? îl provoc eu.

Zâmbește cu tristețe:

— Eu mi-am făcut vasectomie acum cincisprezece ani.

Înghit în sec.

— Oh.

— Maria voia neapărat o fată, mărturisește Callum. Am tot încercat, dar, după ce i-a avut pe gemeni, medicul i-a spus să se oprească. O altă sarcină ar fi omorât-o. A refuzat să accepte, deci... Mi-am făcut o vasectomie și nu i-am spus niciodată despre asta.

Își clatină cu nefericire capul.

— Nu pot fi tatăl copilului lui Brooke, dar îmi pot asuma responsabilitatea pentru el. Dacă Reed e târât în asta, atunci va exista pentru totdeauna o legătură între el și Brooke, o legătură de vinovăție și durere, și responsabilitate. Nu voi permite să se-ntâmple asta. Poate că fiul meu mă urăște destul, încât să se dea la iubita mea, dar eu îl iubesc destul, încât să-i cruț viața de o asemenea nefericire.

— Cât timp are sarcina? întreb.

— Trei luni și jumătate.

Îmi încleștez pumnii de frustrare, voind cumva să ajung în creierul lui Callum pentru a-i demonstra că presupozițiile lui sunt greșite.

— Îl cred pe Reed când spune că nu a mai atins-o de șase luni.

Callum se uită fix la mine.

— Îl cred, insist. Și aș vrea să-l crezi și tu. Doar pentru că tu nu ai fi înșelat-o pe Maria, iar Reed nu m-ar înșela pe mine, nu înseamnă că Brooke e la fel.

— Brooke își dorește prea mult să facă parte din familia Royal încât să-și asume riscul ăsta. Am surprins-o sabotându-și măsurile anticoncepționale o dată.

Îmi frec fața în mâini, pentru că, în mod cert, a luat o hotărâre.

— Tu poți crede ce vrei, dar greșești.

Mă ridic de pe scaun, cu umerii aplecați în semn de înfrângere. La ușă, mă opresc și fac o ultimă încercare.

— Reed vrea să-ți faci un test de paternitate. Ar forța-o pe Brooke să-l facă dacă ar putea.

Callum pare uimit.

— El și-ar face testul, riscând să fie numit în mod oficial ca tată al copilului?

— Nu, el și-ar face testul pentru ca adevărul să poată ieși la iveală, spun şi-l privesc în ochi. Ea te minte. Nu e copilul lui Reed, iar dacă tu ai un strop de încredere în fiul tău, i-ai forța mâna lui Brroke și ai face ca toată încurcătura asta stupidă să dispară.

Dau să plec, dar Callum își ridică mâna.

— Stai.

Încruntându-mă, îl urmăresc cum se întinde după receptor și formează un număr. Oricine ar fi cel sunat, răspunde imediat.

— Dottie, bubuie el în receptor. Când ajungi la birou în dimineața asta, fă o programare la clinica de obstetrică și ginecologie Bayview pentru domnișoara Davidson. Vineri, ora nouă dimineața fix. Și trimite o mașină după ea.

Un zâmbet mi se întinde pe toată fața. Poate că, totuși, l-am făcut să priceapă.

Callum închide și mă fixează cu o privire îngrijorată. Apoi, oftează și spune:

— Sper al naibii de tare să ai dreptate în privința asta, Ella.

Capitolul 32

Reed

Ella a refuzat să plece de lângă mine de când am ieșit din spital. Ceea ce e cu totul de prisos. Calmantele își fac în cea mai mare parte treaba. Atâta timp cât nu mă mișc, cel mai mare disconfort este că suturile mă cam mănâncă. Doctorii mi-au spus să nu mă scarpin, căci aș risca să le desfac, așa că încerc să-mi abat atenția urmărind cum Sawyer și pe Sebastian o aruncă pe Lauren prin piscină de la unul la altul ca pe o minge de plajă.

Nu e o tocmai o după-amiază bună pentru înotat, dar piscina noastră e încălzită, iar Lauren îi are și pe gemeni să-i țină de cald. Ella și cu mine stăm încolăciți laolaltă pe un șezlong, în timp ce Easton scrie mesaje pe telefon pe scaunul de lângă noi.

— Wade vrea să știe dacă o să ai o cicatrice mișto, spune East absent.

Ella mormăie cu voce tare.

— Spune-i lui Wade să nu se mai gândească la rahaturi stupide și să fie pur și simplu recunoscător că cel mai bun prieten al lui e viu.

Eu chicotesc.

— Te citez cu asta, soro.

East tastează ceva, așteaptă, apoi începe să râdă.

— Wade vrea să știe dacă țipi așa la Reed când v-o trageți.

— Există vreun emoji cu degetul mijlociu? întreabă ea fermecătoare. Dacă da, trimite-i-l.

Îmi trec degetele prin părul ei moale, bucurându-mă de senzația trupului ei lipit de-al meu. Nu va ști niciodată cât de îngrozitor de speriat am fost noaptea trecută — nu pentru propria mea siguranță, ci pentru a ei. Când tipul ăla cu glugă s-a ivit din întuneric, primul și singurul meu gând fusese să-mi protejez fata. Nici măcar nu-mi amintesc cum mi-a spintecat cuțitul burta. Îmi amintesc doar că am împins-o pe Ella într-o parte și că m-am aruncat în fața ei.

Iisuse. Dacă Daniel ar fi trimis pe cineva după ea în locul meu? Dac-ar fi fost ea rănită grav?

— Reed? șoptește ea cu îngrijorare.

— Mmmm?

— Ai devenit foarte încordat dintr-odată. Ești bine? întreabă ea şi

se ridică imediat. Mai ai nevoie de vreun calmant?

— Sunt bine. Mă gândeam doar la Delacorte și la cât e de psihopat.

— Adevărat, spune East misterios. Sper c-o să și-o ia până nu mai poate în închisoarea aia militară.

Ella oftează.

— Nu e o închisoare. E o academie pentru tineri cu probleme.

— Tineri cu probleme? răsuflă East zgomotos. Tâmpitul ăla e mai mult de atât. A angajat un *ucigaș* să se ocupe de fratele meu.

— Tu chiar crezi că Tipul cu Glugă încerca să-l ucidă pe Reed? Dacă se întoarce și încearcă din nou?

Ella pare cât se poate de amărâtă acum și eu îi arunc lui Easton o privire aspră.

— Nimeni nu încerca să mă ucidă, o liniștesc. Altfel mi-ar fi tăiat pur și simplu gâtul.

Trupul Ellei se cutremură.

— Dumnezeule, Reed! De ce spui aşa ceva?

— Scuze, a fost o tâmpenie, zic şi o trag spre mine din nou. Hai să nu mai vorbim despre asta. Daniel a plecat. Și le-a dat polițiștilor numele Tipului cu Glugă, așa că ei îl vor găsi imediat, bine?

— Bine, repetă ea, dar nu pare să fie convinsă.

Un țipăt ascuțit din piscină ne face să ne întoarcem capetele și vedem cum Seb încearcă să-i desfacă lui Lauren șnururile bikinilor.

— Sebastian Royal! Să nu îndrăznești! bolborosește ea râzând, în timp ce încearcă să înoate cât mai departe de fratele meu mai mic.

Sawyer înoată în spatele ei și o trage în brațele lui, iar Lauren se transformă din nou într-o minge de plajă aruncată de la unul la altul.

East se întinde peste scaun și-și coboară vocea.

— Cum crezi c-o fac?

Ella își mijește ochii.

— Ce vrei să spui?

— Lauren și gemenii. Crezi că-i o chestie gen doi-la-unu, sau câte unul pe rând?

— Sincer, nu vreau să știu, spune Ella cu sinceritate.

Nici eu nu vreau să știu. Nu i-am întrebat niciodată pe Seb și pe Sawyer despre relațiile lor. Lauren e iubita lui Sawyer în ochii celor din afară, dar habar n-am ce se-ntâmplă în spatele ușilor închise.

Se aud pași în spatele nostru, iar eu devin din nou încordat când tata apare pe platforma din jurul piscinei.

— Reed. Cum te simți?

— Toate bune, răspund, fără să mă uit la el.

O tăcere stânjenitoare pluteşte peste terasă. N-am fost în stare să-l privesc pe tata în ochi de când Ella mi-a spus că vorbise cu el. Îi

era rușine și era agitată când a venit la spital în dimineața asta, iar mărturisirea s-a revărsat din ea în timp ce eu am stat acolo, confruntându-mă în mod egal cu vinovăția și uimirea.

Tata știe despre Brooke. Și despre mine. Potrivit Ellei, știe de săptămâni întregi — și nu mi-a spus niciun cuvânt despre asta. Bănuiesc că așa fac cei din familia Royal, totuși. *Evită complicațiile. Nu vorbi despre sentimentele tale.* Și o parte din mine este recunoscătoare pentru chestia asta. Nu știu cum voi reacționa dacă tata va aduce asta în discuție. Încă n-a făcut-o, dar Ella mi-a zis despre testul de paternitate pe care l-a programat, deci, mai devreme sau mai târziu, va trebuie să spună ceva, nu?

Asta va fi o conversație ciudată. Sunt bucuros s-o amân cât mai mult posibil.

Tata își drege glasul.

— Mai stați mult, copii?

Se uită la piscină și apoi la șezlonguri.

— Mă gândeam să ieșim toți la cină. Avionul e alimentat și gata când suntem și noi.

— Avionul?

În zona cu apă mică, ochii lui Lauren se fac mari cât cepele.

— Unde mergem?

Callum îi zâmbește.

— M-am gândit că D.C. ar fi o plăcere pentru toată lumea, spune el şi se întoarce spre Ella. Ai fost vreodată în D.C.?

Ea clatină din cap că nu. Din piscină, o aud pe Lauren șuierând către gemeni:

— Cine zboară într-un alt stat pentru a lua *cina*?

— Familia Royal, îi șoptește Sawyer înapoi.

— Nu cred că sunt pregătit pentru asta, recunosc.

Tonul meu e ranchiunos pentru că urăsc să-mi arăt slăbiciunea, dar calmantele puternice își fac efectul. Gândul de a mă ridica și a zbura undeva nu mă atrage deloc.

— Voi puteți merge, totuși. Eu mă simt mai bine dacă rămân acasă.

— Rămân și eu acasă, spune Ella imediat.

Îi ating genunchiul și nu ratez felul în care privirea tatei îmi urmărește mișcarea mâinii.

— Nu, du-te cu ei, spun cu o voce aspră. Ai stat lipită de mine de la șapte dimineața. Ai nevoie de o schimbare de decor.

Ea nu pare fericită.

— Nu te las singur.

— Ah, o să fie bine, spune East.

Deja sare din scaun, ceea ce nu mă surprinde. L-am observat

agitându-se ca un nebun toată ziua. Easton nu e făcut să stea degeaba.

— Du-te, o îndemn pe Ella. O să-ți placă D.C.-ul la nebunie, crede-mă.

— Haide, surioară, o să vedem Monumentul Washington din aer, spune Easton lingușitor. Arată ca o sculă uriașă.

— Easton, îi spune tata pe un ton aspru.

În cele din urmă reușim s-o convingem și toată lumea se împrăștie ca să se schimbe pentru cină. Mă mișc de pe șezlong pe canapeaua din camera de jocuri, acolo unde Ella mă găsește douăzeci de minute mai târziu.

— Ești sigur c-o să fii bine aici, de unul singur? spune ea şi-şi mușcă buza, cuprinsă de panică.

Ridic telecomanda.

— Sunt bine, iubito. O să mă uit la un meci și apoi trag un pui de somn sau ceva de genul ăsta.

Vine la mine și-mi dă un sărut delicat pe buze.

— Promiți c-o să mă suni dacă ai nevoie de ceva? Îl voi obliga pe Callum să zburăm imediat înapoi.

— Promit, îi răspund, mai mult ca să-i fac pe plac.

După un alt sărut, pleacă. Aud zgomot de pași și voci în hol, iar apoi zgomotul se stinge și casa se cufundă într-o tăcere de mormânt.

Mă-ntind pe canapea și mă concentrez la ecran, urmărind cum Carolina marchează eseu după eseu prin apărarea slabă a celor de la New Orleans. Pe cât de mult îmi place să-mi văd echipa câștigând, asta îmi amintește doar că voi rata cel puțin două meciuri din playoff alături de Riders, iar asta mă indispune.

Oftând, opresc televizorul și mă hotărăsc să trag un pui de somn, dar îmi sună telefonul chiar înainte să închid ochii.

E Brooke.

Rahat.

Din moment ce știu că va trimite o tonă de mesaje dacă nu-i răspund, apăs pe butonul verde și mormăi:

— Ce vrei?

— Tocmai m-am întors din Paris. Putem vorbi?

Sună ciudat de mieroasă, ceea ce mă face să ridic garda instantaneu.

— Credeam că nu te-ntorci până săptămâna viitoare.

— Am ajuns mai devreme. Ce poți să-mi faci?

Da, e în mod sigur tulburată. Mă ridic cu băgare de seamă.

— Nu sunt interesat să aud nimic din ce ai de spus. Deci du-te și bate pe altcineva la cap.

— Așteaptă! Nu închide.

O respirație tremurândă răsună de-a lungul liniei.

— Sunt gata să facem o înțelegere.

Umerii mi se crispează.

— Ce naiba vrea să-nsemne asta?

— Vino doar până la mine să vorbim, mă imploră Brooke. Tu și cu mine, Reed. N-o aduce pe Ella sau pe vreunul dintre frații tăi.

Chicotesc.

— Dacă ăsta e modul tău de a încerca să mă seduci...

— Nu vreau să te seduc, tâmpit mic!

Ia încă o gură de aer, de parcă-ncearcă să se liniștească.

— Vreau să facem o înțelegere. Deci dacă nu te-ai răzgândit cu faptul că vrei să dispar din peisaj, îți sugerez să-ți miști fundul încoace.

Neîncrederea mea crește. Pregătește în mod evident ceva, joacă încă un joc în care nu mă interesează să intru.

Dar... dacă există cea mai mică șansă să vorbească serios acum, chiar pot să ignor asta?

Ezit pentru câteva secunde înainte de a răspunde.

— Ajung în douăzeci de minute.

Capitolul 33

Ella

Cina din D.C. e distractivă, dar mă simt fericită și ușurată când avionul atinge pista privată de aterizare. Mi-a lipsit Reed și nu-mi place să știu c-a rămas singur și cu dureri toată seara.

— Vrei să te uiți la un film cu mine și cu Reed? îl întreb pe Easton în timp ce coborâm de pe bancheta din spate a mașinii.

Dar tocmai atunci îi sună telefonul. Aruncă o privire ecranului și-și scutură capul.

— Wade mă cheamă pe la el. Are o prietenă care are nevoie de public.

Callum o ia la pas pentru a evita să audă planurile fiului său. Eu? Nu am de ales.

— Ai grijă, îi spun lui Easton şi, ridicându-mă pe vârfuri, îi dau un sărut pe obraz.

El mă ciufulește.

— Întotdeauna. Întotdeauna mă protejez.

Strigă după tatăl său:

— Exact cum am fost învățat.

Nu-mi dau seama din cauza luminii scăzute, dar cred că tatăl lui îi arată degetul mijlociu fără să se întoarcă.

— Ai și tu grijă, mă tachinează Easton. Nu știi niciodată când o să încerce Reed să te prindă cu un copil.

Mă strâmb, iar el se dă înapoi.

— Scuze, gură proastă.

— Nu, e-n regulă. În plus, ea o să facă testul de paternitate, deci o să știm cine e tatăl puiului de demon în câteva zile, nu? Sau o săptămână.

Easton ezită.

— Ești sigură că nu-i al lui Reed?

— El jură că nu.

— La fel și tata?

E rândul meu să ezit. Aș vrea să nu păstrez aceste secrete. Nu știu de ce Callum nu le spune fiilor săi despre vasectomie.

— Nu, cred că nu-i nici al lui.

Easton răbufnește grăbit.

— Bine. Mai avem loc doar pentru un singur Royal în casă, și tu

ești acela.

Apoi îmi dă un sărut tandru pe frunte și aleargă la camioneta sa.

Înăuntru, gemenii s-au împrăștiat cine ştie pe unde. În biroul lui Callum e lumină. Coridorul de la etaj, care duce la dormitorul meu — și al lui Reed — e luminat ușor, iar urcatul în liniște al scărilor mi se pare în mod ciudat de asemănător cu noaptea în care i-am găsit pe Brooke și pe Reed împreună. În capăt, privesc de-a lungul holului mare, iar inima îmi bate puțin mai repede.

Îmi reamintesc mie însămi că lucrurile nu au fost așa cum mi s-au părut ultima dată și că nu există niciun motiv ca altcineva să se afle în camera lui Reed, în afară de el. Totuși, inima îmi bate mai tare, iar palmele îmi sunt transpirate când ajung la ușa lui.

— Reed? îl strig.

— În baie, vine răspunsul lui înăbușit.

Scot un oftat de ușurare și răsucesc mânerul ușii. Camera e goală, dar lumina se scurge prin ușa deschisă pe jumătate a băii lui. Îmi strecor capul înăuntru, pierzându-mi răsuflarea la vederea lui.

Bandajul îi e dat jos, iar în chiuvetă sunt bucăți însângerate de tifon.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Am tras de două cusături. Îmi schimb doar bandajul.

Îndeasă îmbrăcămintea pătată cu roşu în coșul de rufe și-și lipește bandajul nou pe lateral.

— Mă ajuți să-l înfășor?

Sunt lângă el într-o clipă, cu o mutră încruntată, în timp ce iau rola de fașă medicinală din dulăpiorul de baie.

— Cum s-a întâmplat asta? Te-ai mișcat prea mult?

— Nu tocmai.

Îl săgetez cu ochii mijiți. Asta nu a fost o negare; a fost o eschivă.

— Mincinosule.

— M-am mișcat puțin, recunoaște el. Nu e mare lucru.

Ochii lui albaștri sunt plecați și întunecați. A fost la subsol și a lovit în sacul de box? Încă are remuşcări din cauza lui Brooke? În timp ce rup o bucată de fașă, arunc o privire la articulațiile degetelor lui, dar nu par învinețite.

— Știam eu c-ar fi trebuit să rămân acasă, mormăi. Aveai nevoie de mine. Ce-ai făcut cât am fost plecată? Ai ridicat greutăți?

În loc să răspundă, se apleacă înainte și mă sărută, scurt și apăsat. Trăgându-se înapoi, spune:

— Îți jur că n-a fost nimic. M-am întins după ceva, mi-am simțit cusăturile desfăcându-se și iată-mă.

Îmi țugui buzele.

— Tu nu-mi spui ceva. Credeam că avem o regulă — fără secrete.
— Să nu ne certăm, iubito.
Mă prinde de încheietură și mă trage afară din baie, pe pat.
— Chiar n-am nimic, am mai luat un calmant, iar acum mă simt bine și bătut în cap.
Îmi trimite un surâs pieziș care nu-i cuprinde însă şi ochii. Dar cel puțin se uită la mine. Îi caut privirea ca să capăt nişte răspunsuri și observ o încordare în jurul gurii lui, pe care o pun pe seama durerii. Orice s-a întâmplat în seara asta poate aștepta până dimineață. Acum are nevoie să se bage în pat.
— Nu-mi place să te văd suferind, îi mărturisesc, după ce ne așezăm confortabil în pat.
— Știu, dar îți jur că nu mă doare atât de rău.
— Ar fi trebuit să te odihnești.
Îl lovesc cu palma peste bandaj, aproape fără să-mi pese atunci când tresare.
— Vezi, ai dureri.
— Nu zău, iubito. Am fost înjunghiat, îți amintești?
Îmi prinde mâinile și mă strânge lângă el.
Pieptul i se ridică și coboară într-un ritm regulat. Mi-ar putea fi luate toate — mașinile, avioanele, cinele în restaurante superextravagante — dar n-aș suporta să-l pierd pe Reed. Simt un ghem în stomac în timp ce motivul real al supărării mele se ridică la suprafață.
— Din vina mea ai fost înjunghiat.
Buzele i se răsfrâng în jos.
— Nu, nu e aşa. Nici măcar să nu spui asta.
— E adevărat. Daniel n-ar fi venit după tine dacă n-aș fi fost eu.
Cu mintea în altă parte, îi lovesc mușchii tari ai pectoralilor și cobor pe valea îngustă dintre coastele lui, recunoscătoare că n-a pățit-o mai rău.
— Pe naiba. Eu sunt cel care l-a snopit în bătaie și apoi i-a spus partenerei lui că lua cina cu un violator. Problema lui era cu mine.
— Îmi dau seama.
Nu-l cred, dar știu că n-aș câștiga disputa asta.
— Mă bucur măcar c-a plecat.
— Tata s-a ocupat de el. Nu-ți face griji.
Reed își trece mâinile în sus și în jos pe spatele meu.
— Cum a fost cina?
— Bună. Foarte sofisticată. Meniul era plin de chestii pe care nu le puteam pronunța. Foie gras. Langustină[10]. Nori[11].
El rânjește.
— Ce ai comandat?
— Homar. A fost gustos. La fel și langustina, despre care am aflat

că e un homar mai mic. Am sărit peste foie gras (ficat de rață) și nori (iarbă de mare) pentru că amândouă mi s-au părut dezgustătoare când mi s-a explicat ce erau.

— Mă bucur că te-ai simțit bine.

Mâinile îi încetinesc, mângâierile lui liniştitoare se transformă în ceva mai... excitant.

Încerc să-mi abat atenția, rușinată de cât de ușor reușește să mă excite. Nu pot profita de el în starea în care se află. Nu când e rănit.

— Mi-ai lipsit, mărturisesc.

El îmi dă încă un sărut rapid.

— Și tu mie.

— Data viitoare, vii cu noi. În mod evident nu putem avea încredere în tine.

Inspiră adânc, iar apoi mă trage mai aproape.

— Gata. Data viitoare când tata zboară undeva departe, mergem împreună.

— Știi că asta sună nebunește, nu?

— Care parte?

— Partea cu zburatul, spun şi-i las un sărut pe umăr. Cea cu noi împreună e bună.

— Cât de bună?

Singura lumină din cameră vine de la ușa parțial deschisă a băii. Aruncă umbre interesante pe corpul lui Reed. Îmi trec nasul de-a lungul șirei spinării lui, care miroase a săpun și șampon.

— Cea mai bună.

— Iubito... își drege el glasul. Trebuie să încetezi să faci asta.

— Ce să fac?

Se uită în jos la mine, iar eu îl fixez la rândul meu cu privirea, zăpăcită.

— Să-mi atingi pieptul. Să mă *adulmeci*, spune el, cu un glas răgușit. Mă faci să-mi treacă numai gânduri rele prin minte.

Colțurile gurii mi se ridică.

— Gânduri rele?

— Gânduri murdare, se corectează el.

Zâmbesc şi mai larg. Fie c-o spune pentru că e adevărat, fie pentru că vrea să-mi distragă atenția, sau din ambele motive, în orice caz funcționează. Mă aplec, lăsându-mi părul să formeze o perdea în jurul fețelor noastre, și-mi lipesc buzele de ale lui. El își trece ușor limba peste buza mea de jos, cerându-și în tăcere permisiunea să intre. Îmi întredeschid buzele, iar el profită din plin, dând adâncime sărutului.

— N-ar trebui să facem asta, șoptesc desprinzându-mă de gura lui. Tu ești rănit.

Se trage înapoi rânjind.

— Atunci fă-mă să mă simt mai bine.
— E o provocare?

Râde când îmi apropii din nou buzele de ale lui. De data asta, limba mea îl chinuie *pe el,* devorându-i gura până când uită cum să respire. Și mâna mi se mișcă din nou, alunecând în jos de la piept spre brâu. Mi-o strecor sub boxerii lui, pentru a găsi dovada „binelui“ pe care îl simte — e fierbinte și tare, și groasă.

Când se arcuiește jos din pat cu un geamăt, privesc imediat în sus.

— Ești bine?
— Să nu îndrăznești să te oprești, murmură.
— Unde te doare? îl întreb precaută.

Îmi place să-l văd așa pe Reed — absolut dezarmat, în mâinile mele.

— Peste tot. Serios, sunt rănit peste tot. În mod special aici, spune el şi-şi atinge mădularul. Am nevoie s-o săruți și s-o faci să se simtă mai bine.
— Vrei să sărut *asta*? întreb, prefăcându-mă jignită.
— O, da. Vreau s-o iei pe toată, cu gura deschisă, multe săruturi cu limba chiar *aici*... numai dacă nu vrei.

Nesiguranța răzbate din ultimele cuvinte.

Îmi ascund un zâmbet și mă las mai jos până când îngenunchez între picioarele lui.

Mâinile lui nerăbdătoare trag în jos pantalonii scurți, până când e expus în întregime. Își trece o mână la spate și mă privește cu o expresie de așteptare și speranță.

— Bietul micuț, șoptesc, coborând cu vârful unui deget pe dosul mâinii lui.

Îmi aplec brusc capul, iar el se-ntinde imediat să-mi dea părul la o parte de pe față. În clipa în care gura mea îl cuprinde, şuieră de plăcere.

— Oh, la naiba, da.

Tonul lui e unul chinuit și orice durere simte acum mi se datorează mie. E un sentiment încântător și intens. Mâinile lui tremurânde își găsesc din nou calea spre părul meu.

— Iubito... Ella... spune el gâtuit, iar apoi nu mai scoate niciun cuvânt, doar sunete disparate.

Gemete răguşite, oftaturi aspre și rugăminți amestecate. Mă trage de păr îndeajuns de tare, încât să-i dau drumul pentru a privi în sus, la fața lui acum înnebunită de dorință... și poate chiar de dragoste.

Mă cobor din nou, luându-l cât mai mult posibil în gură. E mare și tare, dar greutatea lui pe limba mea și pe buzele mele e mai excitantă decât credeam vreodată c-ar fi posibil. Sub mine, pot

simți disperarea și dorința lui. Mă cuprinde un sentiment amețitor de putere. Dacă m-aș opri acum, probabil că l-aș putea face pe Reed să-mi promită orice.

Dar nu vreau nimic. Îl vreau doar pe el. Și știind cât de mult mă vrea și el, mă face să fiu nebunește de fierbinte. Folosindu-mi mâinile și limba, și buzele, îl aduc aproape de limită.

— Stai... o să termin, geme și mă prinde fără putere de păr.

Buzele mi se curbează în jurul lui. Și eu îl vreau. Vreau să-și piardă controlul. Îmi dublez eforturile, sugând și lingând până când trupul lui mare se încordează, iar apoi explodează.

Când corpul i se relaxează în sfârșit, mă trage în sus lângă el.

— Reed? șoptesc.

— Da? spune el şi vocea îi sună ca nisipul.

— Eu, ăă, te iubesc.

— Și eu... te iubesc.

Își îngroapă fața la gâtul meu.

— Habar n-ai cât de mult. Eu... șoptește tandru. Știi că aș face orice pentru tine, nu? Absolut orice ca să fii în siguranță.

Simt o căldură în stomac.

— Chiar aşa?

— Orice, repetă el cu asprime, iar apoi mă sărută până când rămânem amândoi din nou fără aer.

---

10 Specie de homar din Norvegia.

11 Specialitate japoneză de alge verzi.

Capitolul 34

Ecranul telefonului meu îmi spune că e ora două dimineața, dar nicio alarmă nu pornește, cel puțin nu în camera mea. Dar se aude un sunet de țârâit continuu undeva în casă. Arunc o privire în jur pentru a vedea dacă Reed e treaz, dar el e tolănit pe două treimi de saltea, surd la orice se-ntâmplă.

Îmi trag pătura peste cap și-mi închid din nou ochii, dar sunetul nu încetează. Nu doar asta, dar acum se aude zgomot de pași alergând pe coridor, urmat de o bătaie puternică într-o ușă.

Reed se ridică, cu părul lui negru răvășit și cu o expresie buimacă.

— Ce naiba...

O voce furioasă se aude din hol.

— Așteaptă o clipă, ce mama naibii.

Pare să fie Callum, dar e greu să-ți dai seama ce spune.

— Ți-am spus c-o să-l chem.

Ah, rahat. Reed și cu mine sărim din pat. Callum știe despre noi, asta e una, dar n-ar fi încântat să ne găsească dormind în același pat. Am jeanşii pe jumătate puşi, iar Reed trage de tricoul său, când zgomotul încetează în fața ușii mele.

Rămânem amândoi înmărmuriți la auzul strigătului indignat al lui Callum.

— Aia-i camera pupilei mele de șaptesprezece ani și nu intrați acolo până când nu e îmbrăcată decent!

Nu intrați acolo?

— Cine-i acolo? șoptesc către Reed.

Mă privește cu ochii mari și plini de confuzie.

— Ella, se răstește Callum din hol, avem musafiri. Vreau să te-mbraci și să vii jos cât mai rapid posibil.

Îmi dreg glasul.

— Da, în regulă. Cobor imediat.

Mă rușinez când îmi dau seama că vocea mea vine din camera lui Reed.

Callum ezită, iar apoi spune:

— Trezește-l pe Reed și adu-l cu tine.

Ciudat. Îmi trag în mare grabă jeanşii pe mine și iau un pulover din dulap. Reed nu se grăbeşte.

— Iubito, o să fie bine. Încă ești virgină. Îi voi spune asta tatei.

Îi pun palma peste gură.

— Dumnezeule. N-o să-i spui. N-o să vorbim despre asta cu Callum. Niciodată.

Reed își dă ochii peste cap, în timp ce-mi îndepărtează mâna de pe fața lui.

— Nu-ți face griji. N-o să facă altceva decât să strige la noi.

— De ce ne trezește la miezul nopții ca s-o facă? întreb.

— E mai dramatic așa. Așa poate să facă mare caz despre cum trebuie să avem grijă și rahaturi de astea.

Tresare când îl trag după mine spre ușă.

Îi dau imediat drumul mâinii.

— Te doare rana?

Își răsucește încet brațul, verificând rana.

— Mă necăjește doar. Voi fi ca nou în câteva zile, nu-ți face griji.

Acum e rândul meu să-i arunc o privire dezgustată.

— Nici măcar nu mă gândeam la asta. Tu chiar ai făcut ceva cât noi am fost la cină, nu-i așa?

Ridică ușor din umeri.

— Nimic important. Ți-am spus, am tras de vreo două copci, dar nu e mare lucru.

Callum ne întâmpină pe palierul care desparte aripa lui de a noastră înainte ca scările să coboare spre sala principală. Poartă o pereche de pantaloni de trening și o cămașă albă descheiată la nasturi.

— Tată, spune Reed precaut. Care-i faza?

Privirea sălbatică a tatălui său ne fixează.

— Unde ai fost în seara asta? spune cu răsuflarea întretăiată. Nu, nu-mi spune. Cu cât știu mai puține în clipa asta, cu atât mai bine.

Reed face un pas înainte.

— Ce dracu' se întâmplă?

Callum își trece mâinile prin păr.

— Poliția e aici. Vor să vorbească cu tine despre unde te-ai aflat în seara asta. Să nu spui nimic până când Grier nu ajunge aici.

Îl recunosc pe Grier ca fiind unul dintre numele inscripționate pe ușa aurie de la biroul de avocatură unde a fost citit testamentul lui Steve.

— E vorba de Daniel? L-au prins pe tipul cu hanorac? izbucnesc eu.

Tăcere. Cea mai lungă tăcere imaginabilă, lăsându-mi destul timp pentru a-mi face cele mai îngrozitoare scenarii. Dar niciunul dintre ele nu se apropie de panica pe care o simt când îl aud pe Callum că răspunde în cele din urmă.

— Brooke e moartă...

Poftim?

— Iar Reed e unul din suspecți, rostește el printre dinți.

Ochii îi sunt ațintiți pe fața lui Reed, care a devenit complet palid.

Dumnezeule.

Din instinct, privirea mea cade pe abdomenul lui Reed, unde bandajul lui probabil că se umple de sânge în tot timpul ăsta. Apoi mă uit din nou la Callum, gura mi se deschide și mi se închide și mi se deschide și mi se închide.

„Cum s-a întâmplat asta?“

„M-am mișcat puțin... Nu e mare lucru.“

În clipa în care ideea prinde contur, îmi vine să-mi dau o palmă pentru că am putut măcar să mă gândesc la asta. Nu. În niciun caz. Indiferent cât de mult ar fi urât-o, Reed niciodată nu ar fi... niciodată nu ar fi...

Ar fi făcut-o?

Știi că aș face orice pentru tine... Absolut orice ca să fii în siguranță.

— Domnule Royal, se aude o voce de la baza scărilor.

Un bărbat obosit, într-un costum șifonat, pune o pană pe balustradă și un picior pe prima treaptă.

— Mandatul a fost semnat. Fiul dumneavoastră va trebui să vină cu noi.

— Cine a semnat rahatul ăla? cere Callum să afle în timp ce coboară în fugă scările.

Bărbatul ridică o foaie de hârtie.

— Judecătorul Delacorte.

Când Callum îi smulge hârtia din mână, bărbatul urcă scările urmat de doi ofițeri de poliție pe care nu-i observasem până acum. Unul dintre ei îl apucă pe Reed, care tace, și-l răsucește, împingându-l în balustradă.

— Nu e nevoie de asta. Callum aleargă înapoi pe scări. Va merge cu voi de bunăvoie.

— Scuze, domnule Royal. Procedura standard, explică bărbatul, dar pare teribil de mândru de asta.

— Să nu spui un cuvânt, își instruiește Callum fiul. Nici măcar unul.

Ochii lui Reed ard în timp ce se uită fix la mine.

Te iubesc.

Și eu te iubesc.

Voi face orice.

Trebuie să găsim o cale să scăpăm de ea.

Vrea s-o ștergem pe Brooke din viețile noastre.

Te iubesc.

— Te iubesc, șoptesc, în timp ce ofițerul îl trage după el.

O expresie groaznică îi străbate fața, dar nu scoate un cuvânt —

și nu știu dacă e pentru că se teme să spună ceva sau pentru că urmează ordinele tatălui său.

Încep să tremur din tot corpul. Callum își trece un braț în jurul meu.

— Du-te sus, încalță-te și o să te duc la secția de poliție.

— Băieții, spun cu o voce vlăguită. Ar trebui să-i luăm și pe ei.

Văd că e pe cale să spună nu, dar e alegerea greșită.

— Trebuie să îi arătăm lui Reed că îl susținem ca o familie. Ei ar vrea să vină.

Callum dă din cap în cele din urmă.

— Adu-i.

Mă întorc și alerg pe coridor, bătând la ușa lui Easton și apoi la cea a gemenilor.

— Treziți-vă, băieți! strig. Treziți-vă.

Soneria de la intrare se aude din nou. Alerg înapoi, gândindu-mă din cine știe ce motiv că e Reed și că o să-mi spună că totul e o glumă nesărată. O surpriză prostească. O păcăleală timpurie de întâi aprilie.

Callum ajunge primul la ușă, deschizând-o cu o smucitură, dintr-o mișcare rapidă. Pășește înainte, doar pentru a rămâne înmărmurit o secundă mai târziu. Se oprește atât de brusc, încât mă lovesc de spatele lui încremenit brusc.

— O, Dumnezeule, spune în șoaptă.

Habar n-am de ce s-a oprit. Nu pot vedea dincolo de umerii lui lați.

În timp ce Callum stă acolo ca o statuie, trag cu ochiul pe lângă corpul lui mare și clipesc speriată.

La baza scărilor de marmură se află un bărbat. Părul blond și slinos îi atârnă pe umeri. O barbă mare îi înghite fața aproape în întregime. Pantalonii lui kaki și tricoul polo par să atârne pe corpul lui deșirat, ca și cum i-ar fi mai mari cu două numere.

Îmi pare ciudat de cunoscut, dar sunt destul de sigură că nu l-am mai văzut niciodată.

Îi întâlnesc privirea. Are ochii albaștri-deschis, încadrați de gene blonde-închis.

Inima începe să-mi bată mai repede, pentru că acum mă analizez pe mine însămi. Cred *chiar* că îl cunosc. Cred că e...

— *Steve?* exclamă Callum.

Mulțumiri

Ca întotdeauna, nu aș fi putut scrie sau duce la bun sfârșit acest proiect fără ajutorul unor oameni extraordinari:

Primilor cititori: Margo, Jessica Clare, Meljean Brook, Natasha Leskiw și Michelle Kannan, care ne-au oferit sfaturi neprețuite, ne-au încurajat să ne testăm limitele și au citit cartea de două ori!

Editorului nostru, Nina, care muncește neîntrerupt pentru noi și face totul să pară ușor.

Lui Meljean Brook, pentru conceptul extraordinar de copertă.

Lui Nic și Tash, pentru toată munca lor în spatele culiselor.

Prietenilor autori Jo, Kylie, Meghan, Rachel, Sam, Vi și mulți altora, pentru sprijinul și entuziasmul lor față de seria Royal.

Tuturor bloggerilor și criticilor literari, care continuă să sprijine această serie și să dea vestea mai departe.

Nu în ultimul rând, am fost profund impresionați de cititorii care s-au îndrăgostit de *Prințesa de hârtie* și au împărtășit lor și altora, mai departe. *Fan art*-ul a fost incredibil. Cititorii au compilat liste și și-au făcut timp să scrie recenzii. Membrii *Palatului Royal* de pe Facebook ne asigură divertismentul zilnic. Voi sunteți cei care dați viață acestei serii și nu vă putem fi îndeajuns de recunoscători!